

ELIZABETH CADELL

*Rămas bun
pe puntea
cu flori*

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Rodney Laird înaintă cu mașina pe sub arcada datând din secolul al optsprezecelea prin care se intra pe strada Belthane Meros, opri în curtea pietruită și privi câteva clipe la șirul de case parcă în miniatură, convins fiind că a greșit adresa; era imposibil ca Oliver Tallent să locuiască acolo.

Privi mirat. La numărul unu, casa era vopsită liliachiu, iar ușa din față, violet. Casa de la numărul doi, colorată în portocaliu avea cutia de scrisori în formă de gură de leu și la ferestre jardiniere cu mușcate din plastic. A treia casă din șir avea ușa din față în dungi alb cu roșu și cifra trei ca un gigantic șarpe argintiu. Era exclus ca, exigent cum era, Oliver să locuiască aici.

Când, însă, Rodney își îndreptă privirea spre cea de-a patra casă, de altfel ultima din șir, își dădu seama că venise la locul corect. Era vopsită toată în gri, fără nici un ornament, simplă, rece, severă și retrasă, în disprețuitor contrast cu vecinele ei.

Parcurse și cei câțiva metri până la poartă, coborî din mașină și-și ridică gulerul de la haină, ferindu-se de burniță.

Nu a fost nevoie să bată în ușă, aceasta se și deschise și Oliver, înalt, sobru, frumos, purtând un halat japonez, apărui și-l invită să intre.

— Am întârziat, scuza-mă, spuse Rodney intrând în vestibulul cald. De fapt, avionul a întârziat și m-am oprit să o sun pe Angela și să discut puțin cu ea. Privind spre halat. Ședința de judo?

— Relaxare. Scoate-ți haina, intră și ia loc.

— Aș putea vedea mai întâi casa?

— Poți vedea totul de unde stai acum.

— Și cum te simți într-un spațiu atât de mic, după ce ai locuit atât de mult timp în vila din Kensington? Nu te deranjează?

— Nu, nu cred. Livingul este considerat spațios, iar dormitorul și baia sunt acceptabile. Locuința este suficient de mare pentru două persoane.

— Două? Ah, Cynthia. Firma ei a realizat decorațiunile, nu-i așa?

— Da. Și cele interioare și cele exterioare.

— Alături de casa ta, celelalte par de prost gust. Ce spun vecinii?

— Habar n-am. Nu-i cunosc. Îl conduse în living. Ia loc. Ce bei?

— Gin cu apă tonică și o felie de lămâie – fără gheață, însă. După o lună petrecută în Statele Unite, nu mai vreau să aud de nici o băutură cu gheață. Când te-ai mutat?

— Acum câteva săptămâni. Îmi pare rău că nu-ți place cum am aranjat.

- Am spus eu asta?
- Nu cu voce tare. Ce nu-ți place?
- Ei bine, mă știi. Prefer un stil puțin mai ornamental și mi-ar fi plăcut câteva tablouri pe pereți. Aveai unele foarte bune, ce-ai făcut cu ele?
- Sunt la depozit. Ți se pare, așadar, puțin cam rigid.
- Să spunem că sunt un tip mai puțin rafinat. Dacă Cynthiei îi place, e-n regulă. Ea va locui aici.
- Nu ea.
- Nu?
- Nu.
- Ce s-a întâmplat?
- I-au dat mână liberă în privința decorațiunilor și am plătit pentru aceasta o sumă astronomică fără nici un fel de protest, dar nu am fost de acord să-și aducă aici clienții la orice oră, pentru a le arăta casa.
- Iar ea, la rândul ei, nu a fost de acord cu obiecția ta.
- Da. Dar îmi place cum a aranjat casa. Am cerut confort și un stil sobru și exact asta am obținut.
- Într-adevăr. Poate cam prea sobru. Dacă l-ai lăsa fie și pentru o zi pe mâna Angelei...

Se opri brusc; încerca întotdeauna să evite de a menționa numele surorii lui când discuta cu Oliver. Nu pentru că ar fi contat prea mult. Acesta nici nu tresărea la auzul numelui ei, ca acum, de exemplu: era preocupat de așezarea unor măslina pe o farfurie.

Studiindu-l, Rodney observă că începea să arate ca un bărbat așezat, de aproximativ patruzeci de ani. Nu era de mirare, întotdeauna arătase cu opt sau zece ani mai mare.

— Amândoi îmbătrânim.

— Așa e, spuse Oliver ridicând privirea, dar eu, mai repede decât tine. Întotdeauna am arătat mai în vârstă, iar tu mai tânăr. Henriettei nu i-a venit să creadă că ai treizeci de ani.

— Henrietta?

— Henrietta Gould. Va veni aici. Ai cunoscut-o la ...

— Da, așa e, am cunoscut-o.

Încă una din șirul de femei cu care Oliver intenționase să se căsătorească și să-și întemeieze o familie. Nu le deosebeai decât după nume, în rest, toate erau la fel: planturoase, frumoase, dure, nici una dispusă să fie redusă la o existență casnică. Pauline, Ianthe, Georgina, apoi cea cu voce stridentă, al cărei nume nu și-l amintea, apoi Cynthia și acum Henrietta. Cum oare un bărbat ca Oliver atrăgea numai harpii?

— Am comandat masa aici, pentru trei persoane. Este un restaurant bun chiar pe strada Bethane, care face livrări la domiciliu. Am comandat salată de homari — o alegere nu prea bună pentru o astfel de seară, dar asta mănâncă întotdeauna Henrietta.

— Poate că o confund, totuși. Cea pe care am cunoscut-o trăia cu arhitectul acela.

— S-au despărțit. Ne-nțelegem foarte bine, dar e încă prea devreme ca să hotărâm ceva definitiv. Vrei să mănânci și altceva în afară de măslina?

— Da, te rog. Biscuiți cu brânză, dacă ai. Mi-e foame. Însă nu voi putea rămâne la masă, mulțumesc foarte mult pentru invitație, dar i-am promis Angelei că mă întorc să mâncăm împreună. A gătit special. A ...

S-a oprit. Remarcă din nou lipsa totală de interes din partea lui Oliver.

— Acum, poți să-mi povestești despre călătoria ta, spuse Oliver așezându-se după ce a adus biscuiții. Cum a fost?

— Cred că foarte bine, dar cu americanii nu poți fi sigur niciodată, doar știi și tu de când ai fost acolo. Toți sunt amabili, prietenoși și ospitalieri și până la urmă, uiți că ai venit pentru afaceri. Părea chiar o impolitețe să amintesc că motivul pentru care mă aflam acolo era să încerc să impulsionez lucrul la memoriile doamnei Landini și să estimez impactul pe care îl va produce publicarea lor.

— Și, ți-ai făcut o idee?

— Da. Vor face senzație. S-a scris mult în ziare despre Madame Landini. Ciudat este că se pare că nu numai generațiile mai în vârstă sunt familiarizate cu numele ei. Mi s-a spus că discurile ei sunt căutate și de colecționari tineri.

Ți-a dat manuscrisele în fascicule, așa cum a promis?

— Da. Ultimele fascicule sunt toate scrise la mașină. I-am făcut rost de o secretară chiar după plecarea ta. La început, a fost o mică neînțelegere.

— Am bănuț. Claudius trebuie să fi făcut scandal când și-a dat seama că Madame Landini se aștepta ca el să plătească salariul secretarei.

— Nu, nu asta a fost. Claudius a obiectat, bineînțeles, dar a trebuit să cedeze. Problema a fost că fata — Nicola Baird , a refuzat să locuiască împreună cu Madame Landini, așa cum dorea aceasta. A spus că poate veni oricât de devreme și rămâne oricât de târziu, dar că nu acceptă postul decât dacă este lăsat să locuiască în continuare în camera închiriată în Pimlico.

— Și Madame a cedat, așa cum a făcut și Claudius?

— Da. Se pare că îi place fata.

— Ai manuscrisul aici?

— Da. Știam că vei vrea să-l iei acasă să-l citească. Oliver deschise un sertar și scoase un dosar. E mult mai ușor de citit acum decât când era scris de mână.

— Mi-e și teamă să întreb , continuă tot atât de bine cum a început?

— Chiar și mai bine.

— Slavă Domnului. Până unde a ajuns?

— Cred că este la jumătate. Tocmai a terminat de povestit cum a murit primul ei soț, acum aproximativ douăzeci și cinci de ani. Nu am știut că moartea acestuia a produs atâta vâlvă.

— Trebuia să mă-ntrebi. Ultima oară când am fost acasă, am povestit părinților că se vor publica memoriile lui Madame Landini și au început să discute ore în șir despre ea. Am aflat și un lucru destul de ciudat: tatăl meu, pe atunci sublocotenent de marină, a luat parte la acțiunea de căutare a trupului soțului ei. Nava pe care se afla a primit misiunea de a căuta trupul dispărut în tot Canalul Mânecii. Din cauza aceasta a ratat o permisie, așa că nu uită evenimentul. Chiar și-a amintit numele: Anton Veitch. Mă bucur că stilul cărții se menține. Mă temeam să nu urmeze o cădere după acel început absolut superb.

— Nu-ți face griji. Fiecare etapă a vieții ei prezintă interes. Nu știu până unde ai citit.

— Copilăria ei ca prințesă rusoaică și Revoluția. Până când, împreună cu părinții, se pregăteau să fugă.

— Se continuă cu viața lor la Paris, moartea părinților și descoperirea faptului că are acea voce fenomenală. Ceea ce m-a impresionat și cred că te va impresiona și pe tine este cât de ușor trece de la o etapă la alta – căutarea unui profesor, anii de studiu, începutul carierei sale, apoi căsătoria cu Veitch și moartea acestuia. De ce a renunțat la titlul de noblețe când s-a căsătorit cu Landini?

— A spus că a fost dorința lui Landini. Pe parcursul întregii ei cariere a fost cunoscută ca Prințesa Anna. Când s-a căsătorit cu Landini, a fost de acord să renunțe la titlul de noblețe și de atunci este cunoscută ca Madame Landini.

— Înțeleg. Mai sunt încă o mulțime de întâmplări. După cum ți-am spus, manuscrisul conține evenimentele până la moartea primului ei soț.

— Claudius a văzut materialul?

— Da, tot. Aș fi preferat să-l păstrez până te întorci, dar mi l-a cerut și deoarece nu mi-ai dat nici un fel de instrucțiuni în acest sens, i l-am dat. Mi l-a înapoiat ieri și am încercat să discut cu el câteva lucruri în privința cărții, dar nu mă asculta, rețraia clipele acelea când, la concertele ei, o asculta vrăjit. Murmura într-una „Ce voce, ce prezentă scenică și ce femeie!”, așa că am plecat. Mai ai timp să mai bei un gin?

— Da, mulțumesc. Deschise dosarul. Ce este în plicul mare?

— Ilustrații. Fotografii. Scrisori pe care le avea reproduse, lucruri din astea. Claudius încă nu le-a văzut.

— Mă uit eu mai întâi prin ele.

Oliver tocmai umpluse paharele, când afară se auzi o mașină oprind, apoi câteva bătăi în ușă. Oliver ieși în vestibul și prin ușa deschisă a livingului, Rodney văzu o fată înaltă pe care o recunoscuse: Hernietta.

Gould. Oliver plăti taxiul și-i duse valiza în dormitor, lăsând pe masa din vestibul cutia lungă pe care aceasta o adusese.

— Acelea sunt florile pe care mi le-ai trimis. Nu am putut suporta gândul de a le lăsa la birou, așa că le-am pus din nou în cutie și le-am adus. Cu toate că, adăugă ea cu o strâmbătură de dispreț, privind de jur-împrejur, este păcat de flori în acest decor. Te-am avertizat, Oliver, că faci o mare greșeală lăsând acea firmă să se ocupe de designul interior al apartamentului. Îmi dă impresia unui sicriu supradimensionat.

— Caz în care florile ar fi foarte potrivite, comentă Rodney.

Îl privi cu ochi reci cenușii și antipatia resimțită când se cunoscuseră se accentuă și mai mult.

— Ești Rodney Laird. Ne-am cunoscut deja. Oliver mi-a spus că publici memoriile lui Madame Landini.

— D.S. Claud, nu eu.

— De ce naiba l-o fi ales pe el! Oricare dintre editorii de marcă ar fi acceptat cu mult interes. Dar sper ca această carte să vă facă pe toți bogați. Dacă editorul câștigă o mulțime de bani, atunci și agentul literar ar trebui să câștige și e timpul ca Oliver să fie răsplătit. Aș dori să beau ceva. Rom cu portocală, te rog. Mi-e foarte frig. Sper că ai comandat ceva cald pentru masă, Oliver.

— Nu prea, am comandat salată de homari.

— Poate pentru tine, pentru mine în nici un caz. Trebuie să fii complet nebun ca să te gândești să mănânci salată pe o astfel de vreme.

Rodney termină de băut și se ridică.

— Vă rog să mă scuzați, trebuie să plec.

Henrietta păru că respiră ușurată.

— M-am întâlnit cu sora ta, îi spuse ea, punând jos paharul. Cel puțin, așa cred. Se numește Angela, da?

— Da.

— Am întâlnit-o la o petrecere, nu mai știu unde. E foarte drăguță.

Rodney luă dosarul și merse în vestibul să se îmbrace.

— Ești la birou mâine, întrebă Oliver, sau aștepti până după week-end?

— Depinde cât timp îmi ia să citesc materialul. Trebuie să despachetez și să fac ordine, de asemenea. Mulțumesc pentru tratație. La revedere.

Urcă în mașină și plecă. Începuse să ningă, dar deschise un geam și inspiră adânc, ca și cum ar fi încercat să se purifice după ce s-a aflat în apropierea Henriettei. Se întreba ce se-nâmplă cu Oliver. Când erau la școală, era timid și stângaci, dar amuzant. În timpul anilor de studenție la Oxford părea mai destins și își păstrase o judecată sănătoasă și ceva din umorul său. Acum, se lăsa în seama unor femei care îl transformau, pur și simplu într-un gigolo.

Poate că simțise nevoia unei relaxări, după toate grijile pe care și le făcuse pentru serviciul său. Avea un venit mare, dar agenția literară pe care o crease cu trei ani în urmă începuse să meargă bine doar de puțin timp. Inițial, ar fi trebuit să fie Tallent și Laird, dar era încă doar Tallent, iar Rodney nu se putea hotărî dacă va deveni și el asociat sau nu. Era conștient de faptul că, în calitate de partener al lui Oliver, viitorul lui ar fi fost mult mai promițător decât dacă rămânea la editura D.S. Claud, dar îi plăcea de Claudius și-i era imposibil să se hotărască să-l părăsească.

Lăsa mașina în garajul închiriat în apropierea casei sale, apoi merse pe jos pe strada îngustă, până la numărul 11, atent la schimbările petrecute. Venise în Londra acum trei ani. Încercase să-și găsească o locuință în Greenwich, dar era foarte scump, așa că se decisese, în cele din urmă, la River Street, cu case mici, stil Stuart. Știa însă că acestea aveau interioare spațioase și că multe din oficialitățile secolului trecut locuiseră acolo. Trecând prin fața casei cu numărul 11, văzuse un anunț la una din ferestre:

De închiriat etajul.

Bătuse la ușă și o femeie scundă, robustă, cu fața roșie și un aer agresiv îi deschisese.

— E un anunț...

— Ah, da? Sunteți primul care se interesează. Vreți să vedeți camerele?

— Vă rog.

— Cum vă cheamă?

— Rodney Laird.

— Pe mine, doamna Major. Nu am copii. Sunt văduvă din timpul războiului.

Scările erau din stejar masiv. La etaj se aflau trei camere mici și una mare, de asemenea o baie murdară și o bucătărie.

Rodney s-a mutat. Camera cea mai mare a devenit living, una din cele trei încăperi mici, dormitorul. În spatele băii a improvizat un fel de debara unde a depozitat mobilele cele mai hidoase ale doamnei Major, pe care le-a înlocuit cu piese cumpărate cu preț redus. Când locuința a fost amenajată și

îmbunătățită, nu arăta ca apartamentele din reclame, dar îndeplinea două cerințe: era spațioasă și avea vedere spre Tamisa – deși prin fereastra mică de la baie, fâșia îngustă de apă care se vedea era plină de mâl și de macarale, era totuși Tamisa.

Abia se instalase, că un tânăr ofițer de marină cumpărase celălalt capăt al străzii, apoi alți prieteni ai acestuia cumpăraseră casele din apropiere și zona devenise foarte modernă și scumpă, astfel încât Rodney începuse să se teamă că și proprietărea sa va vrea să vândă. Dar, după ce locuise patruzeci de ani acolo, doamna Major se încapățâna să rămână în continuare, singura ei victorie asupra lumii moderne care o înconjurase fiind micile mizerii cu care își teroriza vecinii.

După ce locuise singur un an și jumătate, Rodney acceptase să-și cheme sora să locuiască împreună cu el. Înaintea venirii ei, camerele erau acceptabil deordonate. Când deschise acum ușa livingului, rămase să privească o scenă care, deși îi devenise de-acum familiară, încă îl mai înfuria. Pe covor zăcea un aparat de uscat părul. Dintr-un coșuleț de lucru se revărsau tot felul de obiecte colorate. Pe un scaun, era tava cu rămășițele unei gustări. Pe placa de marmură de deasupra șemineului erau înșirate sticlute cu cremă, pudră, lac de unghii. Pe o măsuță din colț se afla o vază cu flori frumos aranjate, dar ofilite de mult. Iar în mijlocul acestei debandade, pe covor, cu părul în ochi și ținând în gură câteva ace, Angela lucra, aplecată asupra unui material.

Asta însemna pentru el acasă, reflectă Rodney; de fapt, știa din experiență că se putea și mai rău. Între austeritatea locuinței lui Oliver și dezordinea din camerele sale trebuia să

existe o situație intermediară, o normalitate tihnită între aceste două extreme. Adică, presupunerea că există bărbați care, venind acasă, găsesc ordine, o masă bună, tihna și siguranța unui program obișnuit.

Își privi sora care încă nu-l auzise venind și o studia cu detașare. Era drăguță - chiar frumoasă: contururi prelungi fine, privire subtilă, păr blond drept și lung. Foarte atrăgătoare potrivit oricăror standarde de frumusețe – mai puțin ale lui Oliver. Încă din anii de școală Oliver fusese idolul ei, dar el nu se uitase niciodată la ea. Când erau în Cornwall, dezinteresul lui nu o afectase, dar acum, de când venise la Londra, faptul că o ignora o rănise. Nu era o fată care să sufere din cauza unui bărbat, totuși n-o interesau alți indivizi.

Ridică privirea și-l văzu. Rodney vru să spună ceva, dar un miros puternic de ars îl făcu să se îndrepte rapid spre bucătărie.

— Rodney, ce grozav că... Vai, Rodney, mâncarea ta!

— Ce era, când încă mai putea fi numită mâncare?

— Bucata cea mai fragedă și mai scumpă de carne de vițel, pregătită așa cum îți place ție.

— În nici un caz așa. Puse tigaia în chiuvetă. Avem ouă?

Înainte de a pleca din Cornwall, Angela făcuse un curs de gătit. După sosirea ei, Rodney așteptase în zadar să-l întâmpine mirosuri îmbietoare de friptură. Mâncau frunze tocate de salată, și alte crudități pe care ea le cumpăra și, după ce Rodney reclamase carne, primi cotlete arse și o notă de plată de la măcelăre care-l lăsase livid.

Și acum, ca de atâtea alte ori, mâncară o omletă pregătită de el. Și tot ca de atâtea ori, remușcarea ei, deși sinceră, nu dură mult.

— Ce coseai? Și de ce nu croiești pe masă, în dormitorul tău?

— Este foarte frig în dormitorul meu. Îți fac o pijama din mătase, așa cum ai spus că are Oliver. Am încercat să lucrez după un tipar, dar n-a mers, așa că am avut o idee grozavă și am desfăcut pijamaua ta veche...

— *Ce-ai făcut?*

— Nu te supăra, Rodney! Nu trebuie decât să o cos la loc.

— Așa cum ai cusut cămașa, cu mânecile puse invers? Așa cum ai cusut...

— Nu mai țipa, Rodney.

— De ce trebuie să te amesteci în toate?

De ce, se întrebă el, străduindu-se să se stăpânească, nu o lăsase acasă, să taie pijamaua tatălui și să ardă cratițile, mamei? Și de ce s-ar uita vreodată un bărbat atât de exigent ca Oliver Tallent la o fată care produce un asemenea dezastru în jurul ei?

— Îți pare rău că m-ai adus aici, nu-i așa?

— Da și nu. Ceea ce mă îngrijorează, este cum va arăta casa ta când și dacă te vei căsători. Ce bărbat te va suporta mai mult de o săptămână?

— Hotărăște-te ce vrei de la mine, Rodney. Când făceam mai multă gospodărie, îmi spuneai că nu mă plimb destul.

— Refuzai toate invitațiile. Se abținu să spună „Așteptându-l pe Oliver”. Nu poți sta închisă în casă.

— Poftim, nu mai stau închisă în casă. Sunt mai mult plecată. Ies cu o mulțime de bărbați, unul mai plictisitor decât altul. Cel puțin Ed Rogers... singura soluție este să-i pun tranchilizante în băutură.

— Ce să-i pui?

— Fii liniștit, funcționează bine. Dar, pentru că tot m-ai întrebat ce fac cu timpul meu, îți voi spune ceva ce păstram ca surpriză. Am un serviciu...

— Serviciu? Ce serviciu? Și de ce?

— Pentru că vreau să lucrez. Postul este la o agenție de turism.

— Doamne, Angela, dar nu te pricepi deloc.

— Nici nu trebuie. Tot ce am făcut este să capsez biletele de călătorie, biletele de masă și rezervările într-o broșură. Programul este de la nouă și jumătate la cinci, nu câștig mulți bani, dar suficient ca s-o plătesc pe doamna Major pentru curățenie.

— Și cum ai aflat de acest serviciu?

— M-am gândit că aș vrea să lucrez undeva și această agenție de turism era locul care mi-a plăcut cel mai mult în zona unde făceam cumpărături, așa că am intrat și mi-am oferit serviciile. Le-am spus că nu am experiență, dar că sunt dispusă să învăț.

— Și te-au acceptat?

— Da.

— Să-i ajute Dumnezeu.

— De ce trebuie.

— ... să anticipez? Într-adevăr, poate că nu ar trebui. Ai spus acasă?

— Da. I-am sunat alaltăseară. Mama a fost foarte mulțumită.

— Dar tata?

— M-a ironizat, ca tine. Ce făcea Oliver?

— Nimic deosebit, așa cum îl știi.

- Presupun că era o femeie cu el, ca de obicei.
- Nu, a venit mai târziu. Cu flori.
- Știu. Henrieta Gould. Face atât caz în legătură cu florile. Spune nu numai că îi plac, dar nu poate trăi fără ele.
- A spus că te-a întâlnit.
- Da. A făcut mult caz pe tema faptului că se mută cu Oliver. Sper că se va despărți de el chiar mai repede decât predecesoarele ei. Cred că Oliver m-ar fi putut invita și pe mine să-i văd casa.
- De ce să te invite? Doar îl cunoști de atâta timp – de ce nu-l suni să-l rogi să-ți arate casa?
- Ar crede că urmăresc ceva – și, de altfel, nu s-ar înșela.
- De ce nu renunți la el?
- Voi renunța. De fapt, am și început. Ultima oară când l-am văzut, mi s-a părut, sincer, că devine din ce în ce mai șters și că e îmbătrânit.
- E timpul să se căsătorească.
- Nu va mai dura mult. Toată lumea știe că Henrietta Gould vrea să pună mâna pe această partidă.
- Nu este tipul de femeie care să vrea să se căsătorească. Are o carieră de succes și o mulțime de bani.
- Da, dar îi trebuie un bărbat cu care să se afișeze și acesta va fi Oliver, vei vedea.
- Poate. Ai căutat în ziare referiri la memoriile lui Madame Landini?
- Da, am și tăiat articolele. Toți cei cu care mă întâlnesc știu despre acestea.
- El încuviință din cap. Sigur că oricine avea vreo legătură cu lumea literară știa că D.S. Claud le va publica și că acesta lucra cu agenția lui Oliver Tallent.

— Merg la mine în cameră să citesc memoriile.

Citi mult timp și a doua zi se trezi târziu. Se gândi, în timp ce-și lua micul dejun, că viața nu e chiar atât de rea. Proiectul publicării acestor memorii revigorase firma lui D.S. Claud. Exista perspectiva ca afacerile să meargă bine, deși probabil că efectul asupra salariului său nu avea să fie spectaculos. Pe plan personal, se bucura de o sănătate bună și de o figură care, în cel mai rău caz putea fi considerată comună. Îi era recunoscător doamnei Major că nu vindea casa. Viața era chiar frumoasă, iar memoriile lui Madame Landini, minunate.

— Ce bine că ești și tu la micul dejun, ca duminica, spuse Angela care tocmai se întorsese de la cumpărături. Stai acasă azi?

— Nu. Vreau să discut cu Oliver și probabil că și pe biroul meu s-au adunat o mulțime de lucrări cât am fost plecat.

— Am văzut lumina aprinsă mult timp în camera ta. Ai terminat de citit?

— Ceea ce a scris până acum, adică până la dispariția primului ei soț, Anton Veitch, căzut peste bordul vasului, în timpul unei călătorii.

— L-au găsit?

— Nu.

— A căzut sau l-a împins cineva?

— Cine ar fi putut să-l împingă? Din povestiri, reiese că era un individ foarte plăcut. A început ca pianist se spune că era strălucit – apoi a renunțat la carieră pentru a se căsători cu ea.

— De când erau căsătoriți când s-a întâmplat asta?

— De opt ani.

— Suficient de mult ca ea să se fi plictisit de el.

— Nu se plictisise de el. Erau...

Se opri ca să răspundă la telefon.

— Rodney? Poți veni la birou? A intervenit ceva, spuse Oliver.

— Ce s-a-ntâmpat?

— A contramandat totul.

— Ce-a făcut?

— Nu mai vrea să mai continue cu memoriile.

— Nu se poate. Trebuie să meargă mai departe. Dumnezeuule, nu se poate.

— Ba da. Am sunat să văd dacă te găsesc la birou și Claudius mi-a spus vestea. Ne așteaptă. Eu plec acum.

Rodney nu mai avu cum să spună ceva, pentru că la capătul celălalt al firului, telefonul fusese deja închis.

— Vești proaste? întrebă Angela.

— Madame Landini.

— A murit?

— Mai rău. S-a oprit la jumătate.

Capitolul 2

În timp ce conducea nebunește spre birou, în mintea lui Rodney se derula filmul întregii povești.

Prin intermediul lui, proiectul acestei cărți ajunsese la firma lui D.S. Claud. La început, păruse o pură întâmplare, dar, pe măsură ce o cunoștea mai bine pe Madame Landini își da seama că aceasta nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Într-o frumoasă dimineață de septembrie, plecase de la birou, pentru o întâlnire de afaceri în Knightsbridge. Luase autobuzul și hotărâse să se întoarcă pe jos, prin parc. Mergea repede când, deodată, o bătaie între doi câini îi distrase gândurile. Un lup alsacian războinic încerca să mănânce un pudel. Stăpâna pudelului, o doamnă în vârstă, îl ridică în brațe, încercând să-l apere. Cum nu mai era nimeni altcineva în jurul lor, Rodney alergă la locul scenei și îndepărtă câinele lup. Apoi, întorcându-se spre doamnă, văzând-o îngrozitor de agitată din cauza accidentului suferit de cățel, o ureche sfâșiată, o însoți spre ieșirea din parc, în intenția de a o urca

într-un taxi, numai că se văzu condus spre un Rolls-Royce al cărui șofer veni repede în ajutorul stăpânei. Rodney considerase că rolul lui luase sfârșit, dar doamna insistase să o însoțească până la locuința ei - în Park Lane, așa cum bănuise, pentru că o identificase deja: era Madame Landini, născută prințesă rusoaică, în tinerețe cântăreață de operă celebră, acum văduva unuia dintre cei mai bogați bărbați din Europa, o personalitate care încă mai prezenta interes pentru reporteri.

În drum spre casă nu au discutat deloc. Madame Landini se rezemă de spătarul banchetei, cu ochii închiși, iar Rodney ținea pudelul în brațe și-i tampona urechea cu batista. La sosire, o ajută pe Madame Landini să coboare, o încredință unui majordom, apoi acceptă să fie dus cu mașina înapoi la birou. Incidentul a fost comentat în ziarele de seară sub forma că Madame Landini fusese atacată de un câine și salvată de un domn pe nume Robert Laird care nu a vrut să-și spună adresa.

După zece zile, când Rodney aproape uitase incidentul, primi la birou o scrisoare prin care madame Landini îl invita la ceai, joi la ora cinci.

Sosi punctual și fu invitat în decorul extrem de elegant și rafinat al salonului unde însăși Madame Landini îl aștepta lângă cămin. Aceasta își exprimă încă o dată recunoștința pentru atitudinea lui curajoasă, apoi ușa se deschise și doi valeți aduseră o masă încărcată cu delicatese, cele mai fine prăjituri și trei cești, după care unul din valeți fu rugat să-l cheme pe signor Piozzi.

Acesta era un bărbat scund, robust, cu părul cărunt și cu ochi mici și negri, foarte vicleni, ca doi nasturi. Madame

Landini îi spuse că era un geniu în domeniul finanțelor, omul care se ocupa de peste treizeci de ani de afacerile prietenului ei, Maharajahul din Hardanipur, angajat temporar în slujba ei, în vederea vânzării uneia din proprietățile din Italia, Înălțimii Sale. Signor Piozzi nu a băut și nu a mâncat nimic, Madame Landini a băut un ceai cu o felie de lămâie, iar Rodney a luat un biscuit pe care s-a văzut nevoit să-l ronțăie cu un zgomot nu prea elegant.

După ce masa fu scoasă din încăpere, signor Piozzi se retrase.

Rodney aruncă o privire rapidă la ceas și decise că eticheta cerea să mai rămână aproximativ douăzeci de minute; de altfel, nici nu credea că ar fi rezistat mai mult.

O asculta vorbind, convins că în mediul ei social nu existau pioni, ci un număr disproporționat de regi și regine, de asemenea câțiva conducători și despoți orientali, toți vechi și dragi prieteni, dintre care cel mai drag rămânea Maharajahul.

— Știi, nu a mai fost în India de când britanicii au cedat puterea. A lăsat totul acolo – palate, averi, elefanți, o mie de servitori, parcul de limuzine. Complet deposedat, domnule Laird, la fel ca și mine, exilat din țara de baștină.

Deși plictisit și amețit, Rodney deveni deodată atent când, câteva minute mai târziu, sesiză o schimbare subtilă, aproape imperceptibilă în tonul cu care vorbea Madame Landini și care îi devenise familiară de când începuse să lucreze cu autorii. Cu privirea fixată asupra ei, aștepta inevitabila propunere.

Spuse că hotărâse să-și scrie memoriile, la repetatele îndemnuri ale cunoscuților ei, conștienți de comorile de istorie muzicală, socială și chiar politică a căror depozitară era. Ezitase din cauza tuturor acelor aspecte secundare, a detaliilor neplăcute care decurgeau din astfel de angajamente: convenții, contracte, planificări. Aproape că renunțase la ideea proiectului, când iată ce întâmplare extraordinară, să apară cineva care să lucreze la o editură! I-ar fi putut încredința lui publicarea memoriilor. Ea s-ar fi dedicat în întregime scrisului, iar el s-ar fi ocupat de partea administrativă, implicația, deși nerostită, fiind „și de cea financiară.”

Era convins că se interesase de condiția companiei, întrucât era suficient de abilă. Cert este că era conștient că acest proiect va fi ca o transfuzie de sânge pentru D.S. Claud. Va face în așa fel încât să devină clienta lui Oliver Tallent. Așa că, îi promise că va înainta propunerea ei lui D.S. Claud și prevăzuse chiar o clauză: ea urma să predea manuscrisul în fascicule, treptat. Era o măsură de siguranță - la vremea aceea nu știa că Madame Landini scria atât de bine.

Și acum, după ce ajunsese la jumătatea cărții, refuza să mai continue.

Oliver îl aștepta în birou.

— Uite cum a fost. Ți-am spus că am angajat o secretară pentru Madame Landini. Aceasta trebuia să treacă pe aici, pe la birou în fiecare vineri, pentru a-și primi salariul. O plătea contabilul lui Claudius. Ieri, a vrut să discute cu Claudius, dar, cum acesta plecase deja, a spus povestea contabilului, bătrânul Armstrong, rugându-l s-o transmită el mai departe.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știe. Totul mergea bine, nu era nici un semn că ar putea apărea vreo problemă. Înainte de a pleca, i-a dus doamnei câteva coli dactilografiate, pentru corectură. Madame le-a verificat, a spus că nu e nevoie de nici o corectură și a adăugat câteva cuvinte prietenoase. Fata a ieșit din cameră, dar în momentul acela Madame a făcut o criză de isterie - țipa, rupea filele manuscrisului, le arunca. Asta este povestea care i s-a spus lui Claudius azi. A telefonat imediat la Madame Landini, dar aceasta nu vorbește cu nimeni.

— Cine a răspuns la telefon?

— Persoana care a răspuns a chemat o alta care a spus că medicul a interzis să fie deranjată. Claudius ne așteaptă. Să mergem.

Au mers de-a lungul unui coridor îngust, fără covoare și Rodney a deschis o ușă, poftindu-l pe Oliver într-o încăpere spațioasă cu vedere spre stradă. Așezat la biroul său, un bărbat slab, gârbovit, cu părul cărunț, îi salută: era D.S. Claud al patrulea.

Firma data din 1825. D.S. Claud Întâiul, fusese moșier, având o avere mare și o proprietate splendidă în Surrey. Căutând o preocupare care să-i ocupe parte din timpul liber, se decise asupra publicării de cărți și închirie ca birou o clădire cu două nivele nu departe de Fleet Street. Își petrecea acolo diminetile, după-amiezile fiind ocupat cu căutarea de armuri medievale pentru a-și completa colecția deja remarcabilă.

Succesorul său, Claudius al doilea, își limitează programul de lucru la editură la trei dimineți pe săptămână, ceea ce-i da astfel timpul de a-și mări colecția de busturi din marmură ale

unor muzicieni. Deoarece armurile ocupaseră întregul spațiu al conacului din Surrey, busturile au fost expuse în birou.

Claudius al treilea era un sportiv renumit, trecea pe la birou doar când îi permitea timpul, adică atunci când nu mergea la vânătoare sau la pescuit. Acesta nu colecționa decât datorii. Astfel încât, atunci când Claudius al patrulea scăpă nevătămat din al doilea război mondial, se trezi în posesia unui fel de bacșiș, a unui conac amanetat, a unei edituri muribunde, a optzeci de busturi din marmură și a șaizeci de armuri. Avea, de asemenea, o soră văduvă, Phoebe, chiar mai săracă decât el. Împreună, au vândut conacul și armurile, au decis să lase busturile acolo unde se aflau deja, au cumpărat două exemplare ale unei publicații denumite „Munca de editură de la A la Z” și s-au apucat să muncească, susținuți de speranța că bunurile firmei și contractul de închiriere a clădirii vor dura până la sfârșitul vieții lor.

Lui Phoebe i se spunea la birou domnișoara Phoebe. Fusesse, până la venirea lui Rodney, principalul susținător al firmei. Lucra ca secretar atât pentru Claudius, cât și pentru Rodney, dar se demonstrase a fi extrem de utilă în ceea ce privește tactul și diplomația cu care aborda chiar și pe cei mai dificili dintre autori. Îl privea pe Rodney ca pe un fiu, însă pe Oliver cu oarecare suspiciune, pentru că știa cât de mult insistă ca Rodney să-i devină partener.

— Mă bucur că te-ai întors, Rodney, spuse Claudius blând. Luați loc amândoi. Rodney, mă tem că veștile nu sunt prea bune.

După absența de o lună, Claudius i se părea mai mic. Ce ironie a sortii: omul acesta, făcut special pentru o viață tihnită

la țară, să trebuiască să se zbată pentru a face față unei crize literare, în loc să-și planteze liniștit trandafiri în grădină, așa cum i s-ar fi potrivit mult mai bine.

— Nu vom discuta acum despre călătoria ta, Rodney. Cred că ar trebui să vorbim mai întâi despre Madame Landini și despre criza pe care a făcut-o.

— Să fie vorba doar despre o criză? Întrebă Oliver.

— E o simplă presupunere. Am încercat de mai multe ori să iau legătura cu ea în această dimineață, dar răspunsul a fost același: Madame este bolnavă și nu poate primi sau discuta cu nimeni. Trebuie să ținem cont că e o mare artistă și se spune că artiștii sunt dominați de izbucniri temperamentale. Repet: este o simplă supoziție.

— Probabil a fost suprasolicitată și e extenuată, comentă Oliver.

— Suprasolicitată? comentă Rodney. În ultima lună nu a făcut decât să stea pe canapea și să dicteze amintirile unei secretare.

— Păcat că nu am fost la birou când a venit secretara, murmură Claudius. Poate că aș fi putut afla ce

s-a întâmplat. Nu era decât domnul Armstrong și i-a spus doar câteva detalii. Apoi și-a luat salariul și a plecat. Pesemne că nu a spus totul. Avem adresa ei. Tu, Rodney, sau Oliver, sau amândoi, ar trebui s-o aduceți aici sau să aflați de la ea ce s-a petrecut. Luați-o ca pe o sugestie...

— A fost concediată, spuse Oliver. Asta s-a petrecut.

— Dar de ce? Asta trebuie să aflăm. Rodney, ai vreo bănuială asupra motivului care ar fi putut-o determina pe Madame Landini să nu mai continue?

Rodney simți privirea lui Oliver îndreptată asupra sa și ghici exact ce era în mintea lui: nu crezuse niciodată că Madame Landini fusese suficient de precaută pentru a face unele cercetări în privința firmei care avea să-i publice lucrarea și acum descoperise poate că firma nu are suficient prestigiu. Dacă într-adevăr era așa, se gândi Rodney cuprins brusc de furie, atunci să-și ducă lucrarea la dracu.

Îl privi pe Claudius și nu avu nici cea mai mică îndoială; era ineficient și anacronic, dar ținea mult la el. Nu se putea exprima prin cuvinte ceea ce simțise pentru firma D.S. Cred că aceea dimineată, cu mai mult de trei ani în urmă, când, fiind în Cornwall, citise scrisoarea lor. După ce fusese refuzat de cincisprezece editori, Claudius și Phoebe îi scriseseră că îi acceptă romanul. Nu va uita niciodată acele clipe de exaltare pură și nimic, nici măcar faptul că era conștient că romanul nu merită publicat, că știa deja că nu mai vrea să fie scriitor, nici bănuiala, confirmată mai târziu, că după publicare, romanul se va dovedi un eșec, absolut nimic nu-i putea șterge din amintire momentele de bucurie dusă pe culmea extazului, pe care le trăise citind acea scrisoare. Când a început colaborarea cu firma, în loc să se asocieze cu Oliver, a simțit că și-a plătit parte din datorie, iar când a adus spre publicare memoriile lui Madame Landini, a fost ca și cum și le-ar fi plătit pe toate.

— M-am gândit, spuse Oliver pe un ton grav, precis, contranstând puternic cu vocea blândă, cu ușoare ezitări, a lui Claudius, că poate acesta este modul ei de a cere drepturi de autor mai mari. Am aflat că este o scriitoare de primă clasă, ceea ce nu știam la momentul stabilirii contractului. Nu v-am

întrebat ce părere aveți despre carte, până în punctul acesta, dar este absolut splendidă. Categoric. Mai ales prima etapă a vieții. Am fost pur și simplu fermecat de modul în care povestește despre copilărie, părinți, legătura cu nefericita familie regală. Este foarte bine scris și despre fuga la Paris, și despre anii de sărăcie... da, m-a vrăjit, asta e cuvântul. Doar nu îți închipui, Oliver, că, după ce a ajuns până aici, Madame Landini se pretează să se târguiască pentru un preț mai bun!

— Este o posibilitate.

— Nu, spuse Rodney cu convingere. Dacă ar fi vrut asta, m-ar fi chemat și mi-ar fi spus direct. Este mult mai probabil ca ultimele două capitole, în care povestește despre moartea primului ei soț, s-o fi indispus. A refuzat să mai continue exact când a ajuns în acest punct al povestirii. Poate că amintirea acelui eveniment să-i fi indus starea de nervozitate. A fost o experiență cutremurătoare. Modul în care a redat ceea ce a simțit atunci mi s-a părut foarte sensibil.

— Ăăă... da... Claudius tuși nervos. Aș dori să menționez ceva în această privință. Relatarea conține unele... inadvertențe.

Cei doi îl priviră mirați.

— Nu înțeleg, spuse Oliver. Vrei să spui că relatarea ei nu corespunde cu ceea ce ziarele au scris la vremea respectivă?

— Nu, nu. Este ceea ce știu eu dintr-o scrisoare care mi-a fost trimisă de cineva care călătorea pe același vas cu Madame Landini.

— Pe Atlantis? întrebă Rodney.

— Da. Pe Atlantis.

— Nu ai spus nimic despre asta până acum, spuse Oliver.

— Nu. Adică... nu. Uite cum a fost. Înainte de a aminti de această... să-i spunem coincidență, am vrut să aștept să văd ce va scrie Madame Landini, sau dacă va scrie detaliat. A fost, așa cum a spus și Rodney, un moment foarte greu pentru ea. M-am gândit că modul de abordare a acestui moment ar putea oferi un indiciu despre sinceritatea și acuratețea cu care tratează în general evenimentele din carte. Vreau să spun că nu putem ști niciodată cât de adevărate sunt astfel de confesiuni. Întrebarea asta mi-am pus-o și înainte, când am mai publicat și alte memorii, desigur, nici unele de talia acestora. În cazurile anterioare, nu am avut nici o posibilitate de a verifica. De data aceasta, am avut.

— Ce avea de ascuns? întrebă Oliver. Nu poate fi vorba despre nici un fel de eșecuri sau umilințe pe care să fi vrut să le facă uitate. De ce crezi că nu a spus totul despre moartea lui Anton Veitch?

— Pentru că a fost singurul incident din întreaga ei carieră care avea un element de mister. Voi sunteți tineri. Nu vă puteți imagina ce senzație a făcut acea întâmplare. Eu știu. În plus, știu exact ce s-a întâmplat. Am așteptat să văd varianta lui Madame Landini. Am citit-o și constat că, în oarecare măsură, contrazice unele fapte despre care știu sigur că sunt adevărate.

— Începe cu începutul, îl rugă Rodney, trăgându-și scaunul mai aproape de birou. Ai fost și tu la bordul aceluiași vas, atunci?

— Nu. Trebuie să spun mai întâi că eu și sora mea reușisem să vindem colecția de armuri medievale a bunicului

unui american, un oarecare domn Harding. M-am dus la Southampton să-mi iau rămas bun de la el și să verific dacă toate lăzile au fost încărcate la bordul vasului și depozitate în siguranță. Mai era încă puțin timp înainte de ridicarea ancorei și, în timp ce doamna Harding a fost dusă de un oficial să vadă apartamentul lui Madame Landini, adică al Prințesei Anna, eu, împreună cu domnul Harding ne-am așezat la bar să bem ceva.

Făcu o pauză, își scoase ochelarii și-i așează pe birou, pentru că vedea foarte bine și fără ei în trecut și rămase privind undeva, într-un punct fix.

— Așadar, ați comandat ceva de băut... îl îndemnă Rodney să continue.

— Da. Pe când stăteam acolo, am văzut-o pe Prințesă venind la bordul vasului, împreună cu anturajul ei. Era nespus de frumoasă. O văzusem la concerte, dar niciodată atât de aproape ca atunci. Privind-o acum, nu vă puteți închipui, sau vă puteți imagina prea puțin cât de nemaipomenit arăta. Ei bine, s-a dus să facă semn cu mâna mulțimii care se strânsese în port s-o vadă.

Soțul ei se afla lângă ea și erau o pereche foarte potrivită. În felul lui, și el era tot atât de remarcabil ca și ea. Ea stătea într-o mare de flori: împrăștiate pe punte, încărcându-i brațele, umplând coșurile cu aranjamente speciale. Când domnul Harding hotărî că e timpul să meargă să-și caute soția s-a dat semnalul ca însoțitorii să părăsească vasul. Soțul Prințesei, Anton Veitch, se aplecă spre ea și-i spuse câteva cuvinte. După cum ați aflat din memoriile ei, când călătoreau, verifica de fiecare dată că totul era în ordine, intenționând să coboare apoi în cabina lor.

Culese de pe punte cât de multe flori putu să cuprindă cu brațele, pentru a le lua cu el și trecu pe lângă mine. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă și ne-am zâmbit unul altuia. Întotdeauna m-am gândit că este extraordinar faptul că am fost aproape ultima persoană care l-a văzut în viață, deoarece nimeni nu a putut pretinde că l-a văzut după ce a părăsit puntea. Restul l-ați citit. Când Prințesa a coborât în cele din urmă la cabină, florile erau acolo, iar bagajele nedespachetate. Faptul că soțul ei nu era și el acolo nu a îngrijorat-o la început. Nici chiar când vaporul a intrat în Canalul Mânecii și li s-a adus cina, nu și-a făcut griji, putea fi cu niște amici de-ai lor, sau la bar, oriunde. Acum, ajungem la acea scrisoare. Madame Landini a scris că, atunci când soțul ei nu a mai apărut, s-a simțit înnebunită de grijă. În carte descrie absolut magistral toată acea tensiune crescândă, căutarea de la un capăt la celălalt al vaporului, zvonul care începuse să circule: „Anton Veitch a căzut peste bord”. Vaporul s-a oprit și a fost coborâtă o barcă de salvare. O mulțime de pasageri s-au adunat în fața cabinei Prințesei, printre ei și domnul și doamna Harding, astfel încât a trebuit să fie rugați să părăsească locul. Numai că familia Harding, având cabina chiar lângă a Prințesei, a auzit mare parte din ce a urmat. Domnul Harding mi-a scris imediat ce au ajuns la New York, așadar, evenimentele erau încă proaspete în memoria sa, că Prințesa nu era atât de înnebunită de grijă, cât furioasă: ca un animal căruia i s-a luat prada. El s-a exprimat: „deposedată de un drept al ei.” Impresia lui era că Prințesa se afla pentru prima dată în situația în care nu

sentimentele ei erau pe primul plan. În memoriile ei, ea scrie că a umblat toată noaptea pe punte. Domnul Harding mi-a scris, și îl cred, că i s-a administrat un sedativ puternic sub efectul căruia a fost liniștită până când vaporul a ajuns la New York. Apoi a fost debarcată, așa cum povestește, iar concertele i-au fost anulate. Încerc doar să subliniez că, după părerea domnului Harding, furia ei împotriva sorții a fost mai puternică decât mâhnirea. De aceea, nu sunt de acord cu ipoteza că retrăirea aceluia eveniment, prin relatarea lui, i-ar fi putut cauza căderea nervoasă.

— Nu e obligată să-și dezvăluie toate trăirile în memorii, nu-i așa? întrebă Rodney.

— Se poate dezvălui sau ascunde, după cum vrea. Ceea ce nu ar trebui să facă este să le inventeze. Încă mai am scrisoarea de la domnul Harding. Era o scrisoare de afaceri și conținea un cec, soldul de plată a ceea ce îmi datora. V-o pot arăta oricând.

— S-a făcut vreo speculație în presă sau au existat zvonuri la vremea respectivă în legătură cu vreun posibil motiv al lui Veitch de a se arunca peste bord? întrebă Oliver.

— Dragul meu Oliver, de ce să fi dorit să renunțe la ceva ce majoritatea bărbaților își petrec întreaga viață încercând să obțină: frumusețe, bogăție, renume?

— Renumele ei, nu al lui, sublinie Rodney. El renunțase la cariera lui pentru a o acompania pe ea.

— Dacă ar fi vrut să scape de ea, nu s-ar mai fi îmbarcat. Eu nu am contestat decât modul în care Madame Landini și-a descris starea de spirit. Nu pun la îndoială faptul că dispariția

lui a fost un ghinion îngrozitor. Nu a fost el prima persoană care s-a aplecat prea mult peste balustradă și mă tem că nici ultima. Dar ne-am îndepărtat prea mult de la subiect. Vrea unul din voi să meargă la secretară?

— Du-te tu, îi spuse Oliver lui Rodney.

— Bine. Care e adresa?

— Ți-o dă domnul Armstrong. Din păcate, nu avem numărul de telefon, nu s-a gândit să-l ceară.

Pe coridor, Rodney se întâlnește cu domnișoara Phoebe care tocmai ieșea din biroul ei. Aceasta îi întinse obrazul, iar el o sărută cu grijă să nu-i deranjeze pălăria fără care nu fusese văzută niciodată. Era înaltă, slabă, cu înfățișare severă și o voce răsunătoare. Se îmbrăca întotdeauna cu haine simple, negre, înveselite cu accesorii de sezon.

— Îmi pare bine că te-ai întors. Ne-ai lipsit. Dar spune-mi, mai întâi, ce e cu toată povestea asta pentru care sunt toți atât de agitați? Ce e cu Madame Landini?

Rodney îi explică.

— Nu e necesar să mergi la doamna Armstrong pentru adresă. Am introdus-o în unul din dosarele tale când am angajat-o. Vino să-ți arăt. Vei găsi, de asemenea, un bilet pentru un prânz de afaceri, pe data de paisprezece, dar îți voi aminti la momentul respectiv, ca să nu încerci să scapi de obligație.

— Ah, nu! spuse el ferm, privind biletul.

— Ba da. Data trecută ai reușit să-l păcălești pe fratele meu, lăsându-l pe el să meargă și ai văzut în ce hal l-a adus. Lăși toate cazurile dificile pentru bietul Claudius. Ți-a povestit despre domnul Harding?

— Da.

— După părerea mea, faptul nu dovedește nimic. Dacă scrii despre viața ta, ești liber să povestești și să omiți ce vrei. Dar, de ce trebuie să mergi la fata asta?

— Ți-am spus. Vrem să auzim versiunea ei despre ce s-a întâmplat.

— E o mare pierdere de timp. Nu este posibil ca o astfel de furtună să fi fost declanșată de ceva ce noua secretară a spus sau a făcut. Mult mai probabil este să fie vorba despre o criză financiară nu trebuie acel contabil italian care locuiește la Madame Landini să aranjeze o tranzacție?

— Vrea să vândă o proprietate din Italia Maharajahului din Hardanipur. Numele îmi spune ceva, dar nu știu unde l-am auzit.

— Poate l-ai văzut în ziare. Locuiește în Elveția și aruncă milioane fără să-i pese. Iar contabilul italian este Piozzi, nu-i așa?

— Da.

— Maharajahul l-a preluat când murit Landini a. Piozzi trebuie să caute portite legale prin care să strecoare cât se poate de elegant diverse afaceri. Nu degeaba sunt văduvă de contabil și a trebuit să asist la atâtea discuții plictisitoare pe care soțul meu și prietenii lui, invitați la masă, le aveau în legătură cu diverse afaceri. Piozzi a fost întotdeauna în slujba lui Landini și a acestui Maharajah. Mi-am amintit totul când am citit acea referire la el în memoriile lui Madame Landini, îți amintești, când a făcut o vizită în India cu primul ei soț și au stat la Maharajah?

— Mi-a spus că acesta a lăsat totul...

— Într-adevăr. Totul în afară de milioane și diamante. Dar, pierdem timpul. Discutam despre fata aceea. Nu înțeleg de ce

trebuie să mergi la ea. Este mult mai bine să lăsați lucrurile să se liniștească. Asta v-aș fi sfătuit să faceți dacă aș fi participat și eu la întrunirea noastră. Sfatul meu ar fi fost să așteptați. Izbucnirile de furie trebuie contracarate cu calm și răbdare, când voi reuși să vă învăț acest lucru? Când cineva țipă la tine, trebuie să-ți ceri scuze și să-i spui că nu ai înțeles; asta înseamnă că trebuie să mai țipe încă o dată și, după ce lucrul acesta se-ntâmplă de câteva ori, motivul nemulțumirii și-a pierdut deja forța.

— Este un sfat excelent și voi ține seama de el. Dar, deocamdată, trebuie să îndeplinesc ordinele șefului.

Ajunse destul de greu, din cauza traficului aglomerat de la acea oră, la adresa fetei, ca să afle de la portăreasă că renunțase la cameră și plecase chiar în dimineata aceea, lăsând adresa din Brighton, adică adresa inițială de-acasă, pe care cei de la birou o aveau deja.

— Crezi că are vreun rost să mai mergem pe pista asta? îl întreabă pe Oliver, întors în biroul acestuia. Fata va povesti exact ceea ce a spus și domnului Armstrong.

— Da, dar vom auzi povestirea chiar de la ea.

— Prefer să mă duc la Madame Landini. Asta am să și încerc mai întâi. Dacă nu pot intra la ea, atunci voi merge la Brighton, mâine. Sper însă să nu se dovedească a fi o pierdere de timp. Ți dai seama în ce situație am fi dacă hotărârea lui Madame Landini este definitivă?

— În aceeași situație ca înainte.

— Exact. Ne vom întoarce la tot felul de autori obscuri, iar bietul Claudius va pierde ocazia de a se retrage cu demnitate.

În plus, vom rata o carte care ar fi putut fi secesul secolului. O istorie a vremurilor noastre, povestită de o femeie care și-a păstrat nimbul de aur pe parcursul întregii vieți: prințesă îndrăgită de țară, perioada din Paris, când nobilii ruși erau la capătul puterilor, artistă desăvârșită dedicată artei sale, o revoluție și două războaie mondiale, regi și prinți pe care i-a avut iubiți, fiecare iubit o pârghe care a propulsat-o în profesia ei care nu ar fi putut avea acea strălucire dacă n-ar fi avut acel talent excepțional. Un succes fantastic în spatele căruia a stat o muncă neîntreruptă... Mă ascuți?

— Da. Ți-am spus că sunt de acord cu fiecare cuvânt, dar nu m-ai auzit. Acum știu și eu, în sfârșit, cum sună vorbăria unui editor.

Rodney vru să mai spună ceva, dar se opri, dezgustat și plecă spre Park Lane, unde Madame Landini își avea reședința.

Spre surprinderea lui, fu primit, însă de data aceasta valețul îl conduse de-a lungul unor coridoare mult mai înguste și cu covoare mai puțin luxoase, decât cele prin care ajunsese prima dată în salon. Fu poftit să aștepte într-o încăpere mică în care erau un birou mic cu o mașină de scris și dosare, și lângă acesta, rafturi cu cărți și un fișier. Aceasta era, așadar, camera în care lucrase domnișoara Baird.

Când ușa se deschise, se aștepta să i se spună că nu poate fi primit. Numai că persoana care intră nu făcea parte din personalul de serviciu.

Era într-adevăr, din vârful capului până în vârful degetelor de la picioare, un prinț. Chiar și depozat de regatul său, tot prinț rămânea. Rodney era cuprins de plăcere, admirație și

recunoștință în fața naturii care, pe lângă atâtea lamentabile erori, crease această făptură perfectă. Ten măsliniu, maxilar puternic, ochi negri mari cu gene lungi, care priveau lumea amuzați; dacă un bărbat de aproximativ șaizeci și cinci de ani putea fi numit frumos, atunci prințul era acela.

Purta o haină din brocart, închisă în jurul gâtului și evazată spre genunchi. Pantalonii erau din mătase grea, strâmți de la gleznă la genunchi.

— Domnule Laird, vă rog să acceptați scuzele mele în numele lui Madame. Nu ar fi trebuit să fiți condus în această cameră. Casa este cam dezorganizată.

Vorbea cu un accent englezesc pur.

— Alteță, am venit să...

— Ați venit să vă interesați de Madame, desigur. Vă rog să luați loc. Am sosit aseară și am aflat că i s-a prescris să se odihnească. Medicul îi va îngădui să mă primească pe mine, dar pe nimeni altcineva. Probabil v-a spus că sunt unul dintre cei mai vechi și cei mai buni prieteni ai ei.

— Da, mi-a spus. Credeți că scrierea memoriilor a epuizat-o?

Din punct de vedere emoțional, da. Când mi-a arătat ce-a scris, vă mărturisesc că am fost... uluit e prea puțin spus... consternat. De la moartea primului ei soț, Anton Veitch, aproape niciodată nu i-a amintit numele, iar nimeni dintre cei ce o cunoaștem bine nu s-a aventurat să vorbească despre el. Așa că nu mi-a venit să cred când am citit detaliile pe care le-a dat în legătură cu sfârșitul lui. Sunt absolut convins că acest colaps a fost cauzat de faptul că a scris despre el. Mă bucur foarte mult că am venit chiar în aceste momente.

— Din punct de vedere profesional, pot avea unele speranțe datorită faptului că această relatare dureroasă a fost deja făcută?

— Vreți să spuneți că a trecut ce-a fost mai rău și acum se va remonta și va continua scrierea memoriilor?

— Așa sper.

— Și eu sper, pentru dumneavoastră. Dar nimeni nu va avea voie să menționeze cuvântul „memorii” până când medicul nu ridică interdicția. Părerea mea, dacă nu vă supărați, este că nu ar fi trebuit niciodată convinsă să se angreneze în acest proiect.

— Propunerea nu a venit din partea noastră, ci chiar Madame a făcut-o.

Rodney văzu pentru o clipă că Maharajahul păru foarte surprins.

— Dar Madame mi-a spus... începu el, apoi se opri. Tot ce știu, domnule Laird, este că doctorul a prescris să nu fie tulburată. Promit să vă anunț dacă apare vreo schimbare. Vreți, vă rog, să-mi lăsați numărul de telefon? Numărul dumneavoastră de la birou este notat aici, dar aș dori să am și numărul de acasă, pentru a vă anunța dacă medicul spune că Madame are voie să vă primească.

După ce Rodney scrisese numărul de telefon, întâlni privirea amuzată a Maharajahului.

— Desigur, dumneavoastră sunteți eroul episodului cu câinele lup alsacian. Abia acum am făcut legătura. La vremea respectivă mi-a scris despre acea întâmplare, dar nu mi-am închipuit că arătați așa.

— Un erou cam banal, nu-i așa?

— Un erou care pare să știe cum s-o abordeze pe Madame. Este prima criză de când lucrați împreună cu ea, presupun.

— Da.

— Sunteți norocos. Vor mai fi și altele. Nu Madame este cea care creează situații, ci acestea pur și simplu se creează în jurul ei.

Mi-am dat seama de acest lucru de la vizita pe care mi-a făcut-o împreună cu primul ei soț. Probabil că veți ajunge s-o admirați tot atât de mult ca mine, dar relația cu ea nu este scutită de situații de criză.

— Veți sta mult, Înălțimea Voastră?

— Categorie până când Madame se reface. S-ar putea să trebuiască să fac una sau două scurte călătorii de afaceri. Sper să ne revedem.

Rodney se pregăti să plece și însuși Maharajahul îl conduse de-a lungul coridoarelor, spre ieșire, discutând despre Geneva, unde locuia, și Veneția, unde urma să se mute după ce va cumpăra palatul lui Madame Landini.

— Încă un lucru, domnule Laird, mai adăugă el. Să nu vă imaginați nici o clipă că aceste negocieri au extenuat-o. Eu și Madame avem o metodă sigură prin care evităm oboseala tranzacțiilor financiare, iar această metodă se numește Guido Piozzi. Nu trebuie decât să semnăm acolo unde ne indică el. Vă las, domnule Laird. Îmbrăcămintea aceasta este strict pentru interior. Când ies pe stradă, arăt ca oricine altcineva.

— Păcat, Înălțimea Voastră.

Ei, asta era. Din punct de vedere personal, Rodney o considera ca pe o experiență interesantă. Din punct de vedere profesional, o pierdere de timp, numai că Madame Landini spunea că a fost convinsă să-și scrie memoriile. Claudius și Maharajahul păreau să fie în conflict în legătură cu motivul acelei căderi nervoase pe care o avea Madame Landini. Claudius, care nu o cunoștea, dar credea că știe faptele, era convins că relatarea episodului despre primul ei soț nu ar fi putut-o tulbura. Maharajahul, prietenul ei cel mai vechi, mai bun și mai apropiat, susținea că tocmai aceasta o determinase să se oprească brusc. Poate că secretara știe cine are dreptate.

A doua zi dimineată, Rodney porni spre Brighton unde încercase să se stabilească și el acum trei ani, dar renunțase după trei luni, deși avea atât de multă nevoie de zgomotul și de mirosul mării, pentru că naveta se dovedise o încercare mult prea grea.

Când în sfârșit găsi adresa, îi deschise o femeie de vârstă mijlocie cu trăsături care încă mai aminteau de o frumusețe remarcabilă.

— Aș putea vorbi cu domnișoara Baird, vă rog? Locuiește aici, nu-i așa?

— E plecată. Sunt mama ei. N-a spus că ar aștepta pe cineva. Dar intrați, vă rog, nu stați afară, în frig.

— Tocmai am venit de la Londra.

— De la Londra? Ca s-o vedeți?

— Să discut cu ea despre postul pe care l-a avut acolo. Întârzie mult?

— Da, foarte mult. Și nu are nici un rost să discutați despre serviciul pe care l-a avut. Lucrează acum în altă parte, așa că nu o mai interesează. Nu mai aveți ce discuta. La revedere.

Apoi îl prinse de mânecă, îl răsuci spre ieșire și-l împinse afară, după care trânti ușa în urma lui.

Începuse să ningă. Ce zi își alesese și tot acest deranj degeaba!

Poate nu chiar degeaba, avea un unchi care locuia acolo, așa că îi va face o vizită. Va cumpăra bere și sandvișuri dintr-un local, apoi se va întoarce și va bate în ușă până când va fi primit sau i se va explica de ce nu are voie să discute cu ea.

Bătu la ușa unchiului său, ascultă, nu auzi nici o mișcare și plecă. La stop, o camionetă opri în spatele lui. Rodney nici nu încercă să înțeleagă ce se petrecuse atunci, puse totul pe seama coincidenței, primi ce i se oferea și mulțumi providenței.

Camioneta era condusă de o fată a cărei fugură era o versiune mai tânără a celei care tocmai îl dăduse afară. Fără nici o îndoială, era Nicola Baird.

Capitolul 3

Trebuia acționat repede, așa că lăsă camioneta să-l depășească și o urmă pe străzile laterale unde livra produse de patiserie clienților. Când se opri la un moment dat în fața unui bloc și coborî ca să ia un pachet din spatele mașinii, Rodney parcă și el alături și se duse la ea.

— Aș dori să-ți vorbesc.

— Sunt ocupată, îi răspunse ea, abia privindu-l.

— Stai puțin. Mă numesc Laird, Rodney Laird. Am venit special să discutăm.

— De la D.S. Claud? Abia atunci se opri și se întoarse spre el, încruntată.

— Da. Unde putem vorbi?

— De unde ai știut cine sunt?

— Trebuie să stau afară în viscol și să explic?

— Așteaptă în mașina ta. Vin și eu în câteva minute.

Rodney urcă în mașină, destul de neîncrezător, după experiența avută cu mama ei. Dar când ieși din bloc, fata se

îndreptă spre el. Îl surprinse faptul că Oliver nu amintise nimic despre felul în care arăta. Probabil pentru că lui Oliver îi plăceau femeile elegante, ceea ce nu era cazul pentru ea. Felul ei de a se îmbrăca era, mai degrabă, pitoresc: purta pantaloni verzi din lână, băgați în niște cizme scurte, un fular tot de lână în jurul gâtului și un hanorac, însă mult mai uzat decât al lui.

— Madame Landini vrea să ne-mpăcăm?

— Nu. Am fost trimisă să discut cu tine și să încerc să aflu mai multe detalii în legătură cu întâmplarea aceea.

— Ea nu spune nimic?

— Nu. A anunțat că nu mai scrie. Medicul i-a recomandat odihnă totală. Ce s-a întâmplat?

— Am dat toate detaliile domnului Armstrong. Cum ai știut cine sunt?

— După asemănarea cu mama ta. Am fost acasă la tine și...

— ... Și ți-a spus că livrez produse de patiserie?

— Nu mi-a spus nimic. M-a dat afară.

— Glumești?

— Țsta e adevărul. Am sunat la numărul 12A, a venit și m-a poftit înăuntru. După un minut, m-a împins afară. Am plecat și, oprind la stop, am văzut în spatele meu o camionetă la volanul căreia era o față suficient de asemănătoare cu mama sa pentru ca să pot face legătura.

— Te-a împins afară? Nu pot să cred, dar dacă e adevărat, pesemne că ai spus ceva, sau ai făcut ceva...

— Am sunat, a coborât, a văzut că ninge, a zâmbit și m-a poftit amabil înăuntru. Am spus că vreau să discut cu tine în legătură cu munca pe care o făceai pentru noi. La care a

deschis ușa din nou, m-a luat de mânecă și, când am ajuns pe prag, a pus o mână în spatele meu și m-a împins. Cred că asta înseamnă să fii dat afară.

— Da, da, adevărat. Probabil că asta a făcut-o să se simtă mult mai bine.

— Nu înțeleg.

— S-a descărcat.

— Păcat că m-a ales tocmai pe mine să...

— Este cea mai blândă și amabilă persoană.

— Când nu dă afară străinii în zloată.

— Ceva a deranjat-o.

— Nu eu.

— Nu în mod direct... Uite, trebuie să fac restul livrărilor. Ne putem întâlni undeva după aceea?

— Nu. Sunt mai sigur dacă te urmăresc.

— Ce prostie! Spune unde și voi fi acolo. Ai luat prânzul?

— Nu. Intenționez să intru într-un local, dar apoi m-am decis să mai iau încă o dată cu asalt numărul 12A. Dacă nu-ți place să mănânci în cârciumi, aș putea...

— Mi se oferă prânzul pe gratis la patiserie.

— Spune-le că mai ai încă o ofertă gratis. Te aștept în față, acolo.

A fost o așteptare lungă, la capătul căreia, însă, camioneta apărui. Nicola o gară, apoi merse să anunțe la patiserie că mănâncă în altă parte.

Au vorbit puțin în drum spre local. Rodney trebuia să se concentreze asupra drumului, ninge foarte tare și șoseaua aluneca. A fost o adevărată ușurare când au intrat în sala încălzită a localului, îndreptându-se direct spre fotoliile din piele de lângă șemineu.

— Am locuit și eu odată aici, mai mult de două luni.

— Aici, în Brighton?

— Da. Prima mea experiență de navetist și sper și ultima. Aceleași figuri, același peron, aceleași ziare sub aceleași brațe, aceleași remarci despre vreme, aceleași...

— Am înțeles: nu ți-a plăcut deloc. Îți e la fel de foame cum îmi e și mie?

— Au șuncă, brânză, carne.

— Pentru mine, te rog, carne de vită cu mult muștar și poate și limbă. Dacă vrei, poți să comanzi prăjituri, le cumpără de la patiseria unde lucrez.

— Nu vreau prăjituri. Bere?

— Dacă nu au puncii fierbinte.

Rodney a adus tava cu mâncare. După ce a terminat primul sandwich, fata își scoase căciula și își scutură părul drept și mătăsos, lung până la umeri, de un blond – castaniu. Se purta degajat și vorbea prietenește. Privirea îi era sinceră și, în unele momente, tulburătoare

— Când simți că ești pregătită, poți să vorbești.

— Despre Madame? A fost totul foarte brusc. Ca un șoc, pentru că începusem să cred că mă place. Ne-am înțeles bine cât timp lucram și în ultima săptămână fusesem chiar promovată la cinstea de a lua masa împreună cu ea. În acea zi, i-am dus ultimele pagini dactilografiate în salon, unde își petrecuse cea mai mare parte a zilei. Le-a citit, apoi mi-a spus că pot merge acasă și că îi pare rău că m-a reținut atât de mult. Apoi s-a ridicat, m-a mângâiat pe obraz și a spus că nu trebuie s-o las să mă țină peste program. Aș fi vrut să-i spun că, atât timp

cât orele suplimentare mi se plătesc, nu mă deranjează să lucrez mai mult, dar i-am mulțumit doar și i-am spus noapte bună. Când am ajuns la ușă, a spus să nu uit să-mi notez toate orele suplimentare, după care ne-am despărțit. Am intrat în încăperea în care îmi țineam lucrurile, m-am îmbrăcat și am ieșit. Ea aștepta în capul scărilor...

— Lucrai în încăperea aceea?

— Nu. Lucram la parter. Camera aceea era pentru uz personal în timpul zilei. Așa cum am spus, când am ieșit, stătea acolo, privind în gol, de fapt, aruncând priviri fioroase. Ținea în mână paginile pe care i le dădusem și, deodată, le-a rupt în bucăți și le-a aruncat spre mine, majoritatea bucăților s-au împrăștiat peste balustradă. Se îngălbenise și ochii ei erau parcă ai unei fiare. Nu-mi venea să cred că era aceeași persoană ca în urmă cu doar câteva minute. Era un spectacol oribil, îngrozitor. N-aș fi putut vorbi nici dacă aș fi încercat, dar oricum nu m-ar fi auzit pentru că începuse să țipe. Servitorii au început să vină alergând din toate direcțiile, dar părea că nici nu-i vede, fiind prea concentrată să țipe la mine.

— Și, de fapt, ce-a spus?

— Nimic concret. Din câte îmi amintesc, mi-a spus să dispar din fața ochilor ei și să nu mă mai vadă niciodată. Parcă înnebunise, pesemne asta s-a și întâmplat nu-i așa? Am coborât scările și am ieșit. Asta a fost tot.

— Nu chiar. Crezi că tensiunea sau durerea de a fi reînviat acele amintiri ar fi putut provoca...

— Pentru Dumnezeu, ce tensiune și ce durere? Am scris totul în timp ce-mi dicta rezemată de spătarul canapelei în

salon, făcând câte o pauză din când în când să vorbească la telefon, să primească un oaspete, să comande ceai, cafea sau ciocolată fierbinte pentru noi două, să trimită după manichiuristă, maseuză, coafeză, pedichiuristă, sau să dea ordine șoferului sau să discute cu bucătarul în vederea următorului banchet. Eu voi fi cea care va scie următoarea carte, despre viața în înalta societate.

— Dar tragedia morții primului ei soț...

— Am spus deja că nu a fost nici urmă de durere sau tensiune. Detaliile a ceea ce ai numit o tragedie, așa cum a și fost, de altfel, au fost dictate în timpul tratativelor pentru vânzarea palatului Landini unui Maharajah. Credeam până acum că e o simplă figură de stil să spui despre cineva că este atât de bogat încât nici nu mai știe ce avere are. Ei bine, nu este. Se aplică perfect pentru Madame Landini. Acest italian, signor Piozzi, se ocupă de milioanele ei, ca și de ale Maharajahului. Pentru orice problemă legată de bani, este chemat signor Piozzi să se ocupe. Nu cred că aş mai fi suportat mult timp. În mintea mea există ideea clară că, dacă vrei bani, trebuie să-i câștigi. Încă o lună cu Madame și aş fi pierdut contactul cu realitatea.

— Nu crezi că ar fi putut fi vorba despre o criză financiară?

— Nu.

— Atitudinea aceasta de a nu se arăta interesată de detaliile financiare ar putea fi doar o aparență.

— Poate la altcineva, dar nu în cazul ei. Ea îl lăasă pe signor Piozzi să se îngrijească de partea financiară tot așa cum își lasă șoferul să-i conducă mașina. Singura dată, înainte de izbucnire, când am văzut-o agitată, a fost când dicta acel episod în

care primul ei soț a luat florile de pe punte să le ducă în cabină și a uitat să se mai întoarcă, dar nu cred că simțea mahnire sau durere, ci era furioasă pentru că soarta o tratase ca pe o oarecare.

— Claudius a spus cam același lucru. Era și el la bord.

— La bordul vaporului Atlantis?

— Nu călătorea, doar conducea pe cineva.

— Adică, era acolo când s-a întâmplat?

— Era acolo înainte de a se întâmpla. Anton Veitch a trecut chiar pe lângă el când ducea florile de pe punte. Mai târziu, cei pe care Claudius îi condusesse i-au scris din New York și i-au povestit ce s-a întâmplat, fiind de părere că reacția Prințesei nu a fost de durere, cât mai degrabă de furie.

— Ai văzut? Așadar, motivul renunțării la scrierea memoriilor nu a fost în nici un caz durerea reînviată de amintirea primului ei soț, bietul de el.

— De ce „bietul de el”?

— Cum să nu! Te miri că s-a aruncat peste bord? Cum te-ai fi simțit în locul lui, să faci înconjurul lumii ca acompaniator al ei? Ar fi trebuit să dea și el concerte, era un pianist senzațional. Nu ai citit ce-a scris ea?

— Da, dar...

— Dar ce? S-a îndrăgostit de ea, sau cel puțin așa a crezut, s-au căsătorit și cu asta s-a încheiat cariera lui.

— Poate că s-a gândit că, în calitate de soț și acompaniator al ei, realizează tot atât de mult cât ar realiza ca pianist.

— Ai spus că ai citit ce-a scris?

— Da. Asta e părerea mea. Tu ce crezi?

— Ca nu ești deloc sensibil. Ai cunoscut vreodată un pianist extraordinar cu perspectiva unui viitor strălucit?

— Nu.

— Nici eu. Dar știi că, după toți acei ani de muncă și după primele succese răsunătoare, primind orațiile publicului în delir...

— Ovațiile.

— ... nu ar fi putut fi fericit ca simplu acompaniator, în umbra soției sale.

— Totuși nu există nici o dovadă că...

— A sfârșit în Canalul Mânecii, nu ți se pare că e o dovadă suficientă?

— Cum vrei. Ce a supărat-o pe mama ta?

— Eu am supărat-o. Am lipsit de-acasă o vreme. Când am primit postul la Madame Landini, mama era în Elveția. S-a întors ieri și eu la fel, cu vestea că am fost concediată. Cred că a deranjat-o nu faptul că am fost concediată, ci modul în care s-a întâmplat. Întotdeauna se bucură când vin acasă. Acum se agită în jurul meu vrând să pregătească un ceai, în timp ce eu îmi despachetam lucrurile și îi povesteam ce mi s-a întâmplat, încercând să fac astfel încât istorioara să pară amuzantă. Numai că nu i s-a părut deloc nostim, ba mai mult, se albise la față și lacrimile îi curgeau pe obraji. Dacă mie puțin îmi păsase că Madame Landini a țipat la mine, modul jalnic în care s-a petrecut toată scena provocându-mi mai degrabă milă, în schimb, mama a luat-o ca pe o insultă, ca să nu spun umilință. Așa că, îți poți da seama ce plăcere trebuie să-i fi făcut să dea și ea, la rândul ei, afară pe cineva având o legătură cu Landini. Au și cafea aici?

— Da, dar nu aş recomanda-o

— Atunci, să mergem acasă la mine. Mama face o cafea grozavă, în stil elveţian.

— Stai puţin. Vreau să lămurim mai înainte câteva lucruri. Mai întâi, dacă Madame Landini şi-ar reveni şi ar hotărî să continue scrierea memoriilor, ai fi de acord să te întorci să lucrezi pentru ea?

— A spus că nu vrea să mă mai vadă niciodată.

— Aceasta făcea parte din criză. Cred că, atunci când îşi va reveni, va vrea să te întorci la ea. Vei merge?

— Ce-ar însemna ca ea să nu-şi termine de scris memoriile?

— Am părea nişte proşti, desigur. S-ar spune că am forţat-o să ia o hotărâre pripită, sau că am încurcat lucrurile. Mi-ar părea rău pentru D.S. Claud, pentru că ar fi avut ocazia să-şi încheie cariera cu un succes. Poate că unul din motivele care au determinat-o pe Madame Landini să întrerupă a fost faptul că editura nu are destul prestigiu, dar, din câte o cunosc, sunt sigur că s-a interesat înainte de a-şi da acordul.

— Mi-a spus că tu ai aranjat cu editorul.

— Da şi m-am bucurat că am avut ocazia să mă achit faţă de Claudius.

— Îi datorai ceva?

— Mi-a publicat o carte.

— Scrii cărţi?

— Scriam. De fapt, a fost numai aceea.

— De ce nu mai scrii?

— Nu am talent şi nici măcar dorinţa de a mai scrie. În plus, am descoperit că este o profesie care te izolează. Vroiam să

intru în lumea scriitorilor, nu să mă izolez cu o carte. Vroiam să intru într-o lume a cărților, nu să mă îngrop într-un colț uitat de lume în Cornwall.

— Am auzit că se scriu cărți și la Londra. De ce trebuia să stai neapărat în Cornwall?

— Acolo m-am născut. La puțin timp după ce am terminat facultatea la Oxford, am anunțat acasă că vreau să devin scriitor. Tata a spus că, pesemne, înnebunisesem, dar mama l-a convins să mă lase să locuiesc în casa bunicului cât timp îmi creez capodopera. Poate că romanul ar fi ieșit mai bun dacă mama nu ar fi venit la mine cam din oră în oră ca să verifice dacă nu mi-e frig, sau cald, sau foame, sau sete, dacă mă simt bine, sau dacă sora mea nu ar fi venit cu prietenii să spioneze la ferestre, pentru a vedea cum arată un autor în timpul procesului de creație artistică.

— Despre ce era cartea?

— Despre război. O abordare dintr-o perspectivă nouă a campaniilor lui Napoleon, comentate de Alexandru cel Mare și Iulius Cezar care, privind ceea ce făcea acesta, discutau despre cum ar fi trebuit să acționeze. Studiasem istoria la Oxford și mi s-a părut că ideea e nemaipomenită. Tata, care a fost ofițer în Marina Regală, a încercat să mă convingă să transfer acțiunea de la generali la amirali, ca să poată să-mi dea câteva sfaturi. După câțva timp, aveam un chef nebun să arunc totul în mare, dar trebuia să justific acele discursuri impresionante pe care le ținusem înainte, așa că am terminat cartea în cele din urmă și a fost refuzată de cincisprezece editori, până când D.D. Claud a acceptat-o

— S-a vândut?

— Pe naiba! A murit încă din tipar. Ramâne însă faptul că a fost acceptată de Claudius. Îi sunt recunoscător nu numai pentru mine, dar și pentru mama, care încă mai povestește prietenilor ei cum am renunțat eu la o carieră scriitoarească de succes, pentru a deveni editor. Chiar și tata se plânge din când în când că am renunțat la scris împotriva voinței lui. În felul acesta, cred că ți-am răspuns dacă mă afectează dacă Madame Landini continuă sau nu.

În eventualitatea că va continua, vei reveni?

— S-ar putea. Crezi că va termina cartea?

— Nu mi se pare, spuse el după o ezitare, că acea izbucnire e legată de carte. Ai spus că citise paginile pe care i le-ai dat. Poate că, până ți-ai pus paltonul, a primit un telefon, dar de la cine și în ce problemă nu vom ști niciodată.

— Și eu m-am gândit la asta. Poate a sunat-o Maharajahul să-i spună că nu vine. Acesta ar fi fost un motiv care i-ar fi putut declanșa criza, făcuse niște pregătiri foarte costisitoare pentru primirea lui.

— A venit. L-am întâlnit când am mers acolo ieri.

— Înseamnă că teoria mea nu e valabilă. Dar acum, dacă a venit, poate că o va determina să reia. Dar dacă nu?

— Ne vom afla în aceeași situație ca și înainte. Mergem să bem cafeaua?

Rodney achită nota de plată, apoi alergară amândoi prin ninsoare până la mașină.

— Ai spus că mama ta e elvețiancă?

— Despre cafeaua ei am spus că e în stil elvețian. Și ea s-a născut în Elveția, e fiica unui pastor elvețian care a lucrat în

Anglia unde s-a naturalizat, de altfel ca și ea, dar care a decis în cele din urmă să se întoarcă în țara de origine. Mama a rămas în Anglia, s-a căsătorit cu un englez și au deschis împreună patiseria. Când tata a murit, mama a constatat că nu poate administra singură întreaga afacere, așa că bunicul s-a întors din Elveția să o ajute, numai că era deja prea bătrân. La vremea aceea, nu puteam fi de nici un ajutor, aveam cinci ani când a murit tata și doisprezece când a murit bunicul. Când am împlinit șaisprezece ani, am hotărât să renunț la școală și să mă implic în această afacere. Am investit puținii bani pe care îi aveam pentru a separa casa, magazinul rămânând la parter, iar noi mutându-ne la etaj. Astfel, avem chiria pentru spațiul de la parter și salariul pentru ajutorul la prepararea și livrarea produselor de patiserie. Cam asta e povestea vieții mele până acum.

— Nu chiar. Când ai început să lucrezi la Londra?

— Acum doi ani, când aveam douăzeci și unu de ani. A fost ideea mamei. Spunea că voi avea astfel ocazia să intru în anturajul celor bogați. Înainte de a lucra pentru Landini, nu m-am descurcat prea bine. Nu am nici o calificare și nu câștigam mult.

— Câți oameni cunoști în Londra?

— Oameni sau bărbați? Dacă te referi la bărbați, nu sunt nevoită să stau în casă dacă am chef să merg undeva. Nici una din muncile făcute nu a fost nici pe departe atât de interesantă ca aceea pentru Landini. Nu am mai dactilografiat memorii, dar este clar că nu toate sunt ca ale ei. Numai că...

— Spune.

— Din când în când, nu respectă adevărul. Adică, atunci când povestește. De exemplu, povestea pe care o spune tuturor, despre cum ai salvat-o de a fi mâncată de un câine, nu e niciodată la fel. Și atunci, când de adevărate sunt memoriile?

— Exact asta se întreba și Claudius. Oliver nu crede că ar avea mare importanță. Spune că, dacă oamenii încep să citească, vor fi atât de captivați de carte, încât nu vor mai acorda importanță inadvertențelor.

— Oliver? Ah, Oliver Tallent. Când i-am spus că nu mi se pare o idee bună că ai plecat o lună întreagă în America, lăsând-o pe Madame Landini fără supraveghere, mi-a explicat că faci minuni acolo, promovând cartea. De ce își schimbă iubitele atât de des? A trebuit să merg de două ori acasă la el cu materialul dactilografiat și de fiecare dată era cu altă femeie. Ce le atrage?

— El.

— Se pare că nu pentru mult timp.

— Nici o fată nu l-a părăsit. El este cel care...

— ... le dă afară, cum a procedat mama cu tine?

— Nu se pricepe să aleagă femeia potrivită. Întotdeauna speră că fata care-i place va...

— ... rămâne cu el, dar nu se-ntâmplă așa.

— Mă lași să-i...

— ... prezinți și calitățile? Sigur.

— Vrea să găsească o fată cu care să se însoare, dar genul de femeie pe care le alege nu sunt interesate de o viață casnică.

- Și cum de sunteți prieteni, deși vă deosebiți atât de mult?
- Locuiam aproape unul de celălalt, în Cornwall. Am mers la aceleași școli și chiar la Oxford am fost împreună. Apoi el a devenit agent literar și m-a rugat să-i fiu asociat, dar când am venit la Londra la D.S. Claud, acesta mi-a oferit un post la firma lui.
- Și l-ai acceptat, din recunoștință?
- S-ar putea spune și așa.
- Nu poți merge pe această stradă, e cu sens unic.
- M-am oprit doar să mă uit. Am un unchi care locuiește în acea casă, Victoria Lodge.
- Sir Julian Mull este unchiul tău? Întrebă ea surprinsă.
- Da.
- Să nu mai spui și altora. Ar putea crede că e ereditar.
- Crezi că e nebun?
- Preferi să-l numesc excentric?
- Da. Ai fost la el acasă și a aruncat apă pe tine?
- Nu, dar știu oameni care au pățit-o. L-am văzut. Face cumpărături în cartierul nostru. Toată lumea știe cine e și dacă tu consideri că nu e o nebunie din partea unui om la vârsta lui să iasă pe așa o vreme fără haină și să arunce câni cu apă peste persoane inofensive care bat la ușa lui...
- Îl deranjează dacă insistă să bată în ușă. Nu e surd, dacă ar vrea să deschidă ușa, ar face-o. Dar, din moment ce nu vrea să deschidă, de ce oamenii insistă să bată în ușă?
- De ce stă singur în casa aceea mare?
- Nu-și poate permite servitori.
- Ar putea să o vândă și să trăiască foarte confortabil într-o casă mică, frumoasă.

— A vândut-o cu ani în urmă. Au cumpărat-o avocații familiei și îl lasă să locuiască în continuare acolo fără să plătească pentru chirie. Nu s-a putut muta într-o casă mai mică. Are nevoie de încăperi spațioase.

— Pentru ce?

— Ai vrea să vezi?

— Și cafeaua?

— Poate aștepta. De fapt, aș dori să discut cu el dacă ne lasă să intrăm. A lucrat mult timp în India și poate știe să-mi spună ce e cu numele ăsta, Hardanipur.

— Maharajahul lui Madame Landini.

— Da. Când a menționat acest nume prima oară, mi s-a părut cunoscut, dar nu mai știu de unde. Poate să-l fi auzit la unchiul meu, dar asta trebuie să se fi întâmplat în copilărie, demult, pentru că s-a certat cu tata când eu aveam aproximativ patru ani și de atunci n-a mai fost în Cornwall. L-am revăzut doar când am venit să locuiesc în Brighton.

— A aruncat cu apă când ai venit în vizită la el?

— Prima oară, da. Apoi am învățat să mă feresc.

— De ce nu are bani?

— I-a pierdut. S-a gândit la o metodă de a-și dubla capitalul, dar a dat greș, apoi, i-a scris mamei că a descoperit unde greșise și că acum putea să-și recapete banii și s-o facă și pe ea bogată. Tata era plecat pe mare. Când a primit scrisoarea prin care mama îi spunea că-i dăduse și banii ei, era prea târziu ca să se mai poată face ceva. Tata nu l-a iertat niciodată.

— Dar mama ta?

— Da, l-a iertat. Nu s-a plâns decât de faptul că a vândut toată mobila din această casă fără să-i dea posibilitatea de a o

cumpăra ea. Mama și unchiul meu au crescut în această casă și sigur că mamei i-ar fi plăcut să aibă o parte din lucrurile familiei la noi, în Cornwall. Nu cred că e conștientă de câți bani a pierdut, dar tata știa foarte bine. A fost pe punctul de a se răfui cu unchiul meu cu focuri de armă și, de atunci, unchiul Julian a dispărut din viața noastră.

Când locuiam aici, mama a venit la mine și a încercat să-l viziteze și pe el, dar nu a vrut să-o primească până când tata nu retractează în scris tot ce a spus.

— Cum e mama ta?

— Departe de a fi o fire sociabilă, dar în nici un caz ca unchiul Julian. Se ocupă de tot felul de lucruri ciudate, ca de exemplu experimente de polenizare și încrucișare de rase. Momentan, crește găște chinezești.

Rodney deschise poarta, apoi duse mașina până la ușa din față. Înainte de a bate la ușă, se deschise o fereastră de la parter și apăru un cap.

— De ce naiba intri cu mașina în curte? Pleacă, mă auzi?

— Am adus o fată frumoasă.

— Poți să pleci cu ea.

Nicola coborâse din mașină și stătea lângă Rodney, studiind cu mare interes figura slabă, ridată, furioasă de la fereastră.

— La ce te uiți? o întrebă iritat sir Julian. Crezi că sunt nebun, nu-i așa?

— Rodney a spus că nu sunteți. Dar ar fi mai bine s-o dovedești cumva.

— Ce?

— Am spus că...

Descuie ușa din spate ca să-i primească. Purta pantaloni din catifea reiată și un pulover. Privit din față, părea total chel, când se întorcea în profil, i se vedea părul cărunț care îi atârna până la gulerul cămășii.

Îi conduse într-o încăpere care fusese cândva bucătărie, dar era transformată acum în living. Era chiar mai frig decât în locuința lui Rodney din Londra. În bufet, în loc de farfurii erau cărți groase, iar pe masă, resturile de la prânz.

— *Religiile lumii* citi ea titlul unei cărți pe care o luă și o deschise. Uite, zei hinduși.

— Greșit. Te uiți la Lakshmi, zeița, nu zeul prosperității.

Rodney, ia-o de-aici, spuse Sir Julian luându-i volumul din mână.

— Sigur că da. Dar, pentru că tot veni vorba despre India, am o întrebare.

— Spune.

— Oare de la tine am auzit, demult, de Hardanipur?

Unchiul lui îl privi lung, câteva secunde, extrem de mirat. Apoi vorbi nervos.

— Nu. Categorie nu. Sunt absolut sigur că nu am menționat niciodată acest nume în fața ta sau a părinților tăi.

— Îl cunoști cumva pe Maharajahul din Hardanipur?

— Pentru ce vrei să știi?

— Simplă curiozitate. Este în legătură cu unul din autorii noștri. L-ai cunoscut?

Era clar că Sir Julian se gândea dacă să mai continue această discuție sau nu. În cele din urmă, vorbi fără nici un chef.

— L-am cunoscut probabil mai bine decât orice alt englez. Am fost pentru câțva timp rezident în Hardanipur.

— Rezident? repetă Nicola.

— Nu știi ce înseamnă rezident?

— Nu, nu sunt foarte sigur că știu nici ce înseamnă Maharajah.

— Maharajah înseamnă mare prinț sau mare conducător. Sper că înțelegi că vorbesc despre vremea în care India era sub guvernare britanică.

— Acum că mi-ai spus, da. Și ce înseamnă rezident?

— Era membru al Departamentului Politic al Serviciului Civil Indian, care era numit câteodată de britanici să locuiască într-un stat autohton și să supravegheze problemele politice și financiare. Maharajahii acelor timpuri aveau puteri regale, dețineau controlul absolut asupra a tot ce exista în cadrul granițelor teritoriului lor, și când spun asta, mă gândesc la teritorii de mărimea Țării Galilor. Primeau potențați sau poate pe vicerege. Cheltuielile lor particulare îi priveau personal, atât timp cât se mențineau în limite rezonabile, dar nu aveau voie să se atingă de venitul statului și de bijuteriile statului. Maharajahul din Hardanipur era unul din cei mai importanți prinți. Avea dreptul la cincisprezece salve de tun în semn de salut. Apoi, cât am fost eu acolo, numărul s-a redus la zece.

— De ce? întrebă Rodney.

— E o poveste lungă și nu te privește. De altfel, s-a terminat totul de multă vreme.

— Atunci, cum se face că acest Maharajah are atât de multe milioane? întrebă Nicola.

— Datorită clarviziunii sale. Era suficient de inteligent și de abil ca să-și dea seama de ce avea să se întâmple după plecarea englezilor și a început să-și construiască propriul imperiu. Astăzi, el și fiii lui sunt proprietarii unui regat industrial cu o coeziune la care nici o firmă nu a putut ajunge. Desigur, a început cu o sumă de aproximativ douăzeci de milioane pe care a reușit s-o scoată din Hardanipur.

— Escroc? întrebă Rodney.

— Depinde. După părerea mea, este un individ admirabil. Dar, dacă te-nțânlești vreodată cu el, prefer să nu amintești de numele meu. Ai înțeles?

— Da.

— Bine. Nu vă mai rețin.

— Mai e ceva. Ai putea să-i arăți Nicolei...

— Nu. Ți-am spus de la bun început să nu vii aici cu fel de fel de prieteni ca să le arăt casa.

— Ți-am adus vreodată pe cineva?

— Nu.

— Atunci, consideră că acesta e un caz special.

Sir Julian ezită. Apoi se întoarce, ieși brusc din cameră și le făcu semn să-l urmeze. Traversă un hol mare, gol, cu marmură pe jos și deschide o ușă.

Erau trei încăperi lungi care dădeau din una în alta. Toate ferestrele laterale ajungeau până în podea și aveau vedere la mare. Nu exista nici o mobilă și ușile fuseseră scoase. Pe parchet, întinzându-se pe cele trei camere și apoi dispărând în

altele, nevăzute, erau șine de cale ferată: în linie dreaptă, curbe, urcând dealuri și coborând văi, dispărând în tuneluri. Pe liniile de garaj erau o duzină de trenuri, de marfă și de călători, cu locomotive strălucitoare, de la cele mai vechi tipuri până la cele mai noi, cu forme aerodinamice. Nu era loc pe jos decât pentru ca Sir Julian să poată păși fără să strice nimic din aranjamentul acelei rețele complicate.

Nicola rămase nemișcată, privind lung. Când se întoarse spre sir Julian, constată că acesta uitase deja de prezența ei: verifică ora la un ceas deasupra unui tablou de comandă complicat.

— Trebuie să trimit vagonul poștal la Bombay, murmură el și trase de o pârghie, punând în mișcare vagonul respectiv, care și așa se dovedi a fi în întârziere. Trebuie să termin un nou tronson prin deșertul Sind. E timpul să plecați. Închideți toate ușile în urma voastră și nu cumva să începeți să comentați cu prietenii ce ați văzut aici.

Se retraseră, lăsându-l reglând orarele.

— Ce zici, nebun sau excentric? întrebă Rodney.

— Acum înțeleg unde s-au dus toți acei bani. Locomotivele acelea...

— Da. Foarte scumpe. Le-a comandat special în Darlington.

— Cum ai intrat prima oară?

— Am intrat pe o fereastră din spate. Venisem deja de vreo două ori la el, apoi, a treia oară, era atât de multă liniște, încât am intrat să văd dacă nu cumva i se întâmplase ceva. În altă zi, l-am surprins privind întinderea nesfârșită a mării, m-am dus acasă, am luat telescopul și i l-am instalat la una din ferestrele

de la etaj. Nu a amintit niciodată despre acesta și nici eu, nu știu dacă îl folosește sau nu. Pe atunci, nu știam că studiază religiile lumii și că are acest sistem de cale ferată.

Opri mașina în fața casei Nicolei, coborî și rămase lângă ea până când își scoase cheia.

— Cred că ar fi mai bine să ne spunem la revedere. Dacă-mi dai numărul de telefon, te pot anunța dacă intervine vreo schimbare.

— Am venit aici să bem cafea. Ți-e teamă de mama?

— Prefer să nu mai intru. Dacă totuși Madame Landini se hotărăște să reia lucrul, poți să renunți la noul serviciu?

— La livrările de produse de patiserie? Întrebă ea deschizând ușa. Asta nu e un serviciu. Ajut când sunt acasă.

— Mama ta a spus că ai un nou serviciu.

Cum ea îl privea mirată, repetă fraza, urmând-o înăuntru.

— Asta, ca să fie sigură că nu te întorci. O strigă pe mama ei, dar nu răspunse nimeni. E plecată, dar fac cafeaua aproape la fel de bună ca ea. De obicei, vorbim în franceză sau în germană, ce preferi?

— În engleză. Întotdeauna mă simt...

Tăcu brusc. Urcase scările și ajunsese în living. Cum ar fi putut să-i explice? Vedea, în sfârșit, casa perfectă a visurilor lui: simplă, confortabilă, un adevărat cămin.

— Îmi place această casă.

— E doar jumătate de casă. Îmi pare rău că nu vedem marea de aici, dar o putem auzi.

În timp ce Nicola pregătea cafeaua, Rodney se gândea că locul acela însemna cu adevărat „acasă”. un echilibru între

ordinea tipică unei nave de război, pe care tatăl lui o impunea și dezordinea care, în opinia Angelei, era un semn că locul respectiv e locuit, nu pustiu.

— Vino să bei o cafea fierbinte ca să te încălzești, strigă Nicola auzind zgomotul cheii în ușă. Avem și un musafir. Rodney Laird.

— Bine ați venit, domnule Laird, spuse doamna Baird pe un ton liniștit, deși nu prietenos.

— Dacă este bine venit, atunci de ce l-ai dat afară?

— Nu l-am dat afară. Nu fi absurdă, Nicola.

— El spune că l-ai dat. Bei o cafea.

— Nu, mulțumesc. Tocmai am băut una la patiserie. Mi-au spus că nu ai mâncat azi.

— Se înșală. Am mâncat împreună cu Rodney. Am încercat să șterg impresia proastă pe care ai făcut-o.

— Sper că nu o luați în serios, domnule Laird. Ia totul în glumă, chiar și lucrurile serioase.

— Chiar și dragostea. Când aveam doisprezece ani, am scris o poezie pentru revista școlii. Vrei s-o auzi?

— Era lipsită de orice valoare, spuse doamna Baird.

— Primul vers suna cam așa: *Dragostea e o băutură care mi se oferă, să o accept? Voi lua o înghițitură ca să știu dac-o primesc.* Cum ți se pare? Floarea talentului nu s-a deschis însă niciodată.

— Ai spus că aveai doisprezece ani?

— Aproximativ. Versul al doilea: *De sub un vâl, dragostea mă cheamă, să o descopăr, ca să văd ce-nseamnă.* Nu a apărut niciodată în revistă.

— S-a considerat a fi un caz de precocitate excesivă?

— Nu. Mi s-a spus că rima e defectuoasă.

— Termină cu prostiile, Nicola și dă-mi ceașca domnului Laird pentru a-l mai servi cu cafea. Nu am fost politicoasă cu dumneavoastră pentru că m-am enervat. Credeam că doriți să discutați despre Madame Landini și nu vroiam să aud nimic de ea. Nu o voi ierta niciodată pentru modul în care s-a purtat cu Nicola.

— Am venit, explică Rodney, ca să încerc să aflu mai clar ce s-a întâmplat, ce a determinat acea izbucnire.

— Și ai aflat?

— Nu, dar din câte îmi dau seama, nu a fost în legătură cu memoriile. Dacă hotărăște să continue...

— Nu. Dacă intenționați să spuneți că doriți ca Nicola să reia lucrul pentru ea, sunt categoric împotrivă. Nu o pot împiedica, dar dorința mea este să nu se întoarcă acolo.

— Ascultă mamă. Eu...

— Nu, Nicola, nu am ce asculta. În definitiv, oricine poate continua acea muncă, nu e neapărat nevoie de tine. Nu-mi place să mă amestec, dar te rog să nu te întorci.

— Sunt aproape sigură, începu Nicola încet, după o tăcere, că Madame Landini nu va continua cu memoriile ei. În acest caz, mi-ar părea rău, pentru că e păcat, cred eu, ca această carte să nu fie scrisă. Nu-mi place ca persoană, dar de fiecare dată când începeam să bat la mașină ceea ce dictase, eram transportată, uitam de mine. Când am acceptat postul mi-am închipuit că urma să înșir o listă de triumfuri și nume celebre, Madame Landini în centru și restul în plan secund, dar este cu

totul altceva: este palpitant și fascinant. Se pare că nu i s-au întâmplat decât lucruri importante, de când s-a născut a fost în centrul evenimentelor istorice. La sfârșitul fiecărei zile, abia așteptam continuarea povestirii. Dacă proiectul va fi continuat, aș vrea să fiu acolo până la sfârșit. Și mai e ceva. Nu l-am văzut prea mult pe bietul domn Claud, dar știu ce înseamnă această carte pentru firmă. Dacă Madame Landini reia lucrul și vrea să mă întorc, atunci o voi face.

— Nu te pot opri, dar, după ce s-a purtat așa, greșești.

Nicola îi dădu numărul ei de telefon lui Rodney, care se pregătea să plece.

— La revedere. Sper să nu vă supărați dacă Nicola se întoarce la lucru; dacă în caz revine, promit să fiu atent la ce se întâmplă, se adresa Rodney doamnei Baird, strângându-i mâna rece.

Deși sperase să mai ajungă și la birou, la ora șapte, Rodney încă nu intrase în Londra, așa că se opri să-i telefoneze lui Oliver.

— M-am întors.

— Vino la cină. Comand ceva cald.

— Ești singur?

— Până la zece și jumătate.

— Bine. Încălzește, te rog, și puțin rom.

Ajuns la Oliver, Rodney rămase la masă, dar ceva în aer, poate spiritul Henriettei, îl făcu să-i piară orice dorință de a discuta despre evenimentele din timpul zilei și despre familia Baird, spunând doar că Nicola se va întoarce la lucru dacă va fi nevoie de ea.

Acasă, o găsi pe Angela spălând vasele rămase de la micul dejun, prânz și cină.

— Credeam că ești plecată cu Bates.

— Nu, mulțumesc. M-am plictisit de el și de glumele lui școlărești. Ca astă seară, de exemplu: și-a luat un accent străin, dându-se drept un italian numit Potsy.

— Și... ce ai spus?

— Ce să spun? Nu văd ce importanță are.

— Redă-mi, te rog, convorbirea exact, înainte să te strâng de gât.

— Nu a fost mare lucru. Și-a luat acel accent străin și-a spus că e signor Potsy. Asta e tot.

— Și tu?

— Nu-mi amintesc exact.

— A mai spus ceva?

— Ei bine, a spus „Este ceva important. Sunt signor Potsy”, iar eu...

— Ai închis?

— Da. De fapt, nu. Am spus...

— Da...?

— I-am spus că, dacă vroia să impresioneze, ar fi trebuit să aleagă un nume mai interesant. După care, i-am închis telefonul.

Rodney privi ceasul: unsprezece jumătate, prea târziu. Trecu pe lângă Angela, intră în camera lui și închise ușa cu grijă.

Capitolul 4

A doua zi dimineată, Rodney se pregăti să telefoneze lui Signor Piozzi, apoi, considerând că e prea devreme, se hotărî să meargă personal.

Conducându-lungul unor coridoare late, fără să știe încă dacă urma să-l vadă pe signor Piozzi sau pe Maharajah, Rodney ajunse în fața unei uși duble. Dincolo de aceasta, când fu poftit înăuntru, se trezi față în față cu Madame Landini care, așezată pe o canapea, îi zâmbi languros și-i întinse mâna.

— Mă bucur că ai putut veni. Ia loc, te rog. Îți voi spune de ce l-am rugat pe sigor Piozzi să te invite.

Era, într-adevăr, trasă la față și pierduse ceva din aroganța din timpul negocierilor pentru publicarea memoriilor.

Figura îi era marcată de semnele vârstei înaintate și ale oboselii, așa că Rodney o întreabă cu sinceră îngrijorare cum se simte.

— Ești foarte amabil. Mă simt puțin mai bine. Desigur, trebuie să mă odihnesc, dar mă simt mai în putere. Aș dori să-ți spun de ce te-am chemat.

— Vă rog.
— Doresc ca secretara, domnișoara Baird, să revină.
— Înțeleg. Voi face tot ce pot.
— Adică, sigur că da, dacă vrea. Poți să aranjezi aceasta?
— S-ar putea să fie mai greu dacă și-a găsit deja un alt serviciu.

— Nu a avut timp pentru așa ceva
— Poate că nu. Voi face tot ce pot. Nu locuiește la Londra.
— Ba da, mi-a spus că a închiriat o cameră.
— A renunțat la ea și a plecat acasă.
— Unde?
— În Brighton

Imediat ce rosti acest nume, Rodney își aminti că figura pe lista lui Madame cu orașe interzise. Lista nu era lungă, dar era exclusă orice reabilitare și ștergere a vreunui nume.

Oriunde acceptase să dea un concert, Madame se așteptase la o primire regească. Dacă, așa cum se întâmplase în Brighton, vreun nefericit demnitar omitea cel mai mic detaliu din cadrul ceremoniei, concertul era imediat anulat și locul abandonat pentru totdeauna.

Madame nu reacționează decât printr-o ușoară încruntare.

— Brighton nu e departe. Dacă mergi chiar astăzi, vei ajunge înainte să aibă timp să-și găsească un alt serviciu. Poți să-i spui că regret foarte mult tot ce i-am spus. Nu mă simțeam bine.

— Dacă este liberă și poate veni, când ați dori să...?

— Imediat. Și, încă un lucru, de fapt, încă două. Mai întâi, aș dori să se mute aici. Tocmai vroiam să propun aceasta când ai spus că a renunțat la camera închiriată. Dacă refuză din nou,

nu voi insista. În al doilea rând, nu pot oferi nici o garanție că voi relua lucrul la memoriile mele. Doresc foarte mult, normal, dar medicul spune că nu am voie să mă obosesc. Dacă domnișoara Baird se află aici, în casă, din când în când, după cum am dispoziție, i-aș putea dicta. Dacă nu mă simt în stare să continuu, poate îndeplini alte activități, de exemplu, l-ar putea ajuta pe signor Piozzi care are o mulțime de lucruri de făcut. A aranjat deja vânzarea uneia din proprietățile mele către Alteța Sa, iar acum trebuie să facă demersurile necesare pentru ca nepoții Alteței Sale să fie înscriși la școală aici, deoarece vor studia în Anglia, ca și bunicul lor. Și acum, te rog să mă ierți, dar, deși îmi face întotdeauna plăcere să discut cu dumneata, mă simt obosită. Fii, te rog, atât de amabil și sună serviciul să te conducă.

Rodney merse direct la birou să discute cu Claudius și Phoebe.

— Sigur că merg la Brighton s-o aduc, dar oare ce plan are Madame? Dacă nu-și va continua memoriile...

— Bineînțeles că le va continua, pronostică Phoebe încrezătoare. Nu vrea să-și ia nici un angajament, asta e tot.

— Așa cred și eu, spuse Claudius. Cum va veni fata, sunt convins că va relua lucrul la carte.

— Eu nu cred că-și va relua postul, comentă Phoebe, decât dacă i se permite să locuiască în altă parte. Este o fată independentă și a simțit deja ghearele lui Madame. Rodney, cred că ar fi bine să verifici dacă mai e liberă camera ei.

— Nu mai este.

— Atunci, găsește-i alta. Sau, poate îți sugerează chiar ea un loc. Să nu conduci repede pe aceste șosele periculoase.

— Bine. Ne vedem mâine. Ah, nu, mâine e sâmbătă. Ne vedem luni.

Vremea era la fel de rea ca în ziua dinainte, călătoria fiind îngreunată de ninsoare și de ceața marină. Rodney se opri o singură dată pentru a telefona: mai întâi lui Oliver, ca să-l pună la curent cu ultimile noutăți, apoi surorii lui.

— Angela?

— Ah, tu ești. Am făcut vreo încurcătură cu telefonul de aseară?

— Nu. Ascultă, îți voi da câteva ordine pe care te rog să le execuți întocmai. Trebuie să debarasezi cel de-al treilea dormitor.

— Al... Dar nu pot! E plin cu tot felul de lucruri grele. Nu le pot ridica.

— Ce nu poți ridica, împinge. Sunt, în majoritate, cufere și valize goale. Împinge totul în debara.

— Dar știi că debaraua este plină cu mobilierul doamnei Major, doar de-asta nu am dus acolo valizele. Și în dormitor mai sunt și cărți și vinul din Spania și covoarele și...

— Dă totul afară, aerisește salteaua și du covorul din camera mea, agață niște tablouri și apoi... mai ești la telefon?

— Da.

— Dă cu aspiratorul și pe sub mobile și fă astfel încât camera să fie ordonată și curată. CU-RA-TĂ!

— Dar nu pot...

— Roag-o pe doamna Major să te ajute și pe la ora cinci sau șase când mă întorc, totul să arate ca la expoziție. Ai înțeles?

— Da, dar...

— Bine.

Brighton era pustiu și deprimant.

Verifică mai întâi dacă furgoneta era în garaj, ca să se asigure că Nicola era acasă, apoi sună la ușă.

— Iar ai venit!

— Madame Landini m-a chemat la ea să-mi spună că te vrea înapoi.

— S-a hotărât să continue?

— Nu a spus asta, dar avem impresia că așa se va întâmpla.

— De ce eu? De ce nu altcineva care nu a văzut-o în momentul crizei?

— A spus că te vrea pe tine.

— Sper că nu ai uitat să ceri o mărire de salariu compensatorie pentru insulte.

— Ar fi însemnat să profit de o persoană bolnavă.

— Când mă vrea?

— Imediat, dacă se poate.

Doamna Baird stătea în mijlocul livingului.

— Am auzit. Așadar, ești hotărâtă să mergi.

Nicola o sărută pe obraz, apoi intră la ea în cameră unde, cu ușa deschisă, începu să-și facă bagajul.

— Nu sunt hotărâtă, nici măcar nu sunt nerăbdătoare și nu știu sigur dacă voi rămâne. Dar, de ce să abandonez la jumătate? Faptul că m-a chemat înseamnă că se va purta cu mine cu mare grijă, situație pe care ar trebui s-o explorez, par-don, s-o exploatez. Mamă, ești bună să faci o cafea înainte să plecăm?

Rodney, rezemat de ușă, o privea. Totul era ordonat, la locul lui, frumos împachetat. În cameră erau doar două fotografii, una pe măsura de toaletă, cealaltă pe noptieră.

— Tatăl meu, explică ea, văzându-l că le privește. După cum vezi, nu era prea frumos. Sunt gata.

— V-am făcut și niște sandvișuri, spuse doamna Baird, așezând o tavă pe masă. La sfârșit de săptămână, restaurantele sunt aglomerate.

I-a servit cu cafea, dar ea nu a băut. Stătea pe un scaun, lângă masă, asculta, răspundea când era necesar, dar Rodney era conștient că o frământa ceva, o problemă căreia nu-i găsea soluția. Stătea cu mâinile strâns împreunate, cu articulațiile degetelor albe. Nu o putea înțelege: toată acea îngrijorare doar pentru că fiica ei se reîntorcea la femeia care, pierzându-și controlul, țipase la aceasta? Nu avusese nici o obiecție când Nicola lucrase înainte la Londra. Ce o deranja acum?

Cât despre apariția lui pe scenă, era exclus ca acesta să fie motivul îngrijorării, era individul roșcat, pistriuat, banal și inofensiv care inspira în mod garantat încredere oricărui părinte de față.

Indiferent care era motivul, cert este că o chinuia cumplit pe doamna Baird. Cuprins de milă, Rodney se hotărî să amintească de amănuntul pe care intenționase să i-l spună Nicolei pe drum, când aveau să fie singuri.

— Mai este ceva. Madame Landini vrea ca Nicola să locuiască la ea.

— Să locuiască la ea! Niciodată!

— Așa e, niciodată! confirmă și Nicola. Dacă nu acceptă să locuiesc în altă parte, rămân aici.

— Așa m-am gândit și eu. Așadar, de data aceasta Rodney se adresă doamnei Baird, am rugat-o pe sora mea să pregătească o cameră, noi având trei. Nu cred că Nicolei îi va plăcea să stea

cu noi, fiindcă încăperile sunt reci, neconfortabile, iar noi nu suntem ordonați. Dar m-am gândit că poate rămâne cu noi până își găsește o locuință. Întorcându-se spre Nicola. Îți va plăcea Angela, dar nu prea e gospodină. Vrei să încerci?

— Da, mulțumesc. Unde lucrează sora ta?

— Va începe să lucreze de luni la o agenție de turism.

Nicola se uită la mama ei, la Rodney și se ridică.

— Promit să am grijă de ea, doamnă Baird. Iată toate numerele de telefon, de acasă, de la mine, al lui Madame Landini, de la biroul meu, astfel că puteți vorbi cu ea când doriți.

— Mulțumesc. Nicola, ai uitat sandvișurile.

— Și ceasul.

Dar ceasul nu era nici în camera ei, nici în casă.

— Trebuie să fie în camionetă. Mamă, vrei te rog, să mi-l trimiți?

— Nu. Îl voi păstra până când vii data viitoare. Grăbește-te. L-ai făcut deja pe domnul Laird să aștepte prea mult. Ai grijă de tine.

Când au pornit la drum, soarele tocmai străpunsese perdeaua de ceață. Nicola tăcea, ușor încruntată.

— Ești îngrijorată?

— Nu, îmi pare rău că mama este atât de mult împotrivă

— Poate că ai amintit de Maharajah și își imaginează tot felul de lucruri.

— Nu am amintit nimic. Unchiul tău nu a spus aproape nimic. Am impresia că sunt multe lucruri pe care nu le știm.

— Ar trebui să fii mulțumită. Uneori, persoanele în vârstă sunt aproape imposibil de oprit când încep să povestească din trecutul lor.

— Sper ca Madame să facă așa. De unde a avut Landini bani?

— Cei mai mulți, din afaceri murdare, dar cu mult timp înainte de a-l cunoaște Madame. Când s-au căsătorit, el era deja un cetățean respectabil

— Ți-ar plăcea să fii multimilionar?

— Nu. Îmi doresc o casă nu prea mare, patru copii suficient de inteligenți ca să obțină burse, o mașină și o barcă. Am deja mașina și barca, dar cu casa s-ar putea să fie o problemă, pentru că trebuie să aibă vedere spre Atlantic, așa că va fi greu de ajuns la serviciu.

— Casa tatălui tău are vedere spre Atlantic?

— Depinde pe care fereastră privești. Este pe un promotoriu și are vedere panoramică. Este într-o zonă cu vânt și umezeală, fără magazine prin apropiere, dar nouă ne place.

Au mâncat sandvișurile pe drum. Mai târziu, s-au oprit să bea ceai. Rodney comandă și prăjituri, dar, după ce le privi, Nicola le trimise înapoi.

— De ce ai făcut asta? întrebă, el indignat

— Erau cu înlocuitori.

— Cum poți să-ți dai seama doar privind-le?

— Nu erau cu ouă sau unt, pe când noi, la patiserie, folosim ingrediente naturale. Ce comanzi?

— Pâine prăjită.

— Așteaptă până la cină. Voi găti eu pentru voi, în caz că nu a pregătit deja Angela ceva.

— Chiar dacă a pregătit, ne vom dori să nu o fi făcut. Dacă stai mai mult cu noi, poate o înveți și pe ea să gătească. A făcut un curs înainte de a veni la Londra, dar fără nici un rezultat. De asemenea, poate încerci s-o oprești să-mi taie hainele.

— Ce să-ți taie?
— Hainele. Le desface ca să ia tiparul, dar nu mai reușește să le assembleze din nou.

Nicola tăcu, pe fața ei trecând o ușoară umbră de teamă, Rodney se gândi că ar fi fost mai bine s-o lase să-și formeze propriile impresii.

Când au ajuns, doamna Major tocmai ieșea.

— Bună, Rodney. Văd că ai adus o prietenă cu tine.

— Domnișoara Baird va sta la noi până își așează o cameră undeva. Nicola, ți-o prezint pe doamna Major, proprietăreasa, care trăiește doar ca să-și tortureze vecinii.

— Îi place să glumească. Tocmai ai venit la Londra, draga mea?

— Tocmai am venit din nou la Londra.

— Cauți de lucru?

— Am deja.

— Presupun că ești secretară sau ceva de felul ăsta.

— Nu. Sunt model.

— Ai rude aici? Părinți, ceva?

— Nu. Sunt orfană.

— Și mama mea a murit sus, chiar în camerele unde stați voi. Frați, surori?

— Da, dar sunt în Australia.

— Am să vin să mai stăm de vorbă.

Rodney bătu la ușă. Deschise Angela, îmbrăcată în rochie lungă.

— Pleci undeva?

— Nu. Adresându-se Nicolei. Rodney nu mi-a spus cu cine vine și m-am gândit că poate fi italianul cu care am vorbit

aseară și am încurcat lucrurile. Nu mi-a spus nici cine ești, dar nu e greu de ghicit: trebuie să fii secretara lui Madame Landini. Continuă să scrie?

— Nu știu încă. Așa sperăm, spuse Rodney, apoi privi satisfăcut, de pe pragul ușii, camera pregătită pentru Nicola.

— E minunat, se adresează Nicola Angelei. Dar nu vă încurc?

— Sunt foarte fericită că ești aici. Viața alături de un frate nu e prea distractivă.

— Dă-i Nicolei ceva de băut. Eu merg la mine în cameră să-mi mai pun un pulover.

Încercă să deschidă ușa, dar era blocată de un obiect greu. Reuși să-și strecoare un braț ca să aprindă lumina. Privi îngrozit, apoi scoase un strigăt furios.

— Angela!

— Ce este?

— De ce naiba ai împins toate astea la mine?

— Unde puteam să le pun?

— Ți-am spus.

— Nu sunt halterofil și doamna Major a fost plecată. Apoi, explicând Nicolei. Mi-ar fi trebuit o macara. Poți să mănânci conserve? Mi-a fost teamă să gătesc, ca nu cumva să iasă prost.

— Dacă aveți ouă și brânză, pregătesc eu ceva. Sunt expertă. Vă deranjează dacă mă așez chiar pe jos?

— Este un curent îngrozitor pe sub uși.

— Rodney a spus că vei lucra la o agenție de turism.

— Da. Prind în capse biletele și... Rodney, fii atent, era să trântești vaza.

Rodney, care muta cuferele grele din camera lui în spațiul pe care-l eliberase din debara, nu răspunse. Continuă să

târască și să ridice, înfuriat de atitudinea fetelor care păreau să fi uitat de el. Când termină de cărat și de făcut baie și se întoarce în living, masa era deja așezată și Angela aducea un platou.

— Nicola a făcut minuni din peștele rămas de la prânz.

Într-adevăr, piureul de pește cu smântână, urmat de sufleul de brânză, nu au îngăduit nici un alt subiect de conversație în timpul mesei.

— Eu mi-am făcut partea mea de muncă pentru astăzi, anunță Rodney când termină cina.

— Cât stau eu aici, prefer să nu intri în bucătărie.

— Atunci, stai cât mai mult.

Rămasă singură cu Angela, Nicola îi povestește despre vizita făcută la Victoria Lodge.

— L-am văzut pe unchiul tău.

— Doar nu vrei să spui că te-a lăsat să intri și ți-a arătat instalația de căi ferate?

— Ba da.

— Eu nu mi-l mai amintesc. De la scandalul acela, nu a mai apărut. Rodney l-a văzut când locuia în Brighton și i-a plăcut. Când lui Rodney îi place de cineva, menține acea relație.

— Am observat, cazul lui Oliver Tallent, de exemplu.

— Cu Oliver suntem prieteni de când ne știm.

— A fost întotdeauna așa plictisitor ca acum?

— Oliver, plictisitor? Nu-ți place?

— Dacă ție îți place, spune-mi și mie ce-ar trebui să văd la el.

— Este foarte drăguț.

— Așa spune și fratele tău. Cât de des vine aici?

— Aici? Niciodată.

— Și spui că e prieten vechi?

— Are cercul lui de prieteni. Nici înainte, când stăteam acasă, nu ne-ntâlneam des, dar de când am venit să locuiesc cu Rodney, nu ne vedem aproape deloc. Îți închipui ce-ar zice de casa asta comparativ cu a lui. La început îmi păsa, dar acum nu mă mai interesează.

— Nu vine niciodată să-l vadă pe Rodney?

— Nu aici. Se întâlnesc în cluburi și în localuri, câteodată iau cina în oraș, dar Rodney nu-l invită aici în mod special, mai bine mort decât să-și închipuie Oliver că...

— Așa sunt frații. La un moment dat, mi-ar fi plăcut și mie unul, dar, în definitiv, la ce sunt buni? Uite, ca acum de exemplu.

— Nu mai contează. Am depășit faza aceea.

— Într-adevăr?

— Încă mai cred că Oliver este cel mai drăguț bărbat pe care l-am cunoscut și aici, la Londra, și acasă. Nu au fost ei prea mulți acasă, din cauza tatălui meu. N-a putut suporta niciodată bărbații cu părul lung și încrêțit, mișcarea hippy, muzica pop, sexul non-stop, într-un cuvânt, viața, poate nu întotdeauna în ipostazele ei cele mai frumoase.

Prima dată când a venit la mine un tip cu bluză din dantelă și câteva șiraguri de mărgelile în jurul gâtului, tata a luat repede pușca și a ieșit să împuște ceva, orice, ca să nu tragă în mărgelile aceleia. Și tatăl tău era la fel?

— Din povestirile mamei, nu. A murit când aveam cinci ani, așa că nu-mi mai amintesc mare lucru, dar în fotografii arăta blând, blajin. Ești nerăbdătoare să începi lucrul?

— Oarecum. E o muncă ușoară. Nu sunt o persoană sclipitoare. Nu am putut învăța nici să bat la mașină și nu mă pricep grozav la ortografie, așa că nu-mi rămâne decât să servesc în baruri și cafenele și sunt convinsă că nu aș fi deloc bună la așa ceva, sau un serviciu de tipul celui pe care l-am ales. Când mă gândesc cât a costat școala și de fapt, la ce sunt bună, sunt convinsă că aș fi putut cheltui acei bani mai bine. Ascultăm muzică? Între timp, mă duc să-mi spăl părul.

Nicola alege o carte din bibliotecă și se așează pe jos să citească. Rodney, întins pe canapea, citea și el un manuscris.

— Ești primul nostru oaspete. Părinții noștri, când vin, preferă să stea la hotel. Doamna Major se va ocupa din nou de curățenie aici. Apropo, de ce i-ai spus minciunile alea?

— Când oamenii devin prea curioși, încep să inventez.

— Încearcă s-o înveți și pe Angela tehnica. Singura informație pe care doamna Major nu a reușit încă s-o obțină despre familia noastră este cât am cântărit la naștere. Ah, am mâncat prea mult. Nu sunt obișnuit să mănânc așa bine. Când și dacă Angela se va căsători vreodată, soțul ei va avea probleme cu stomacul.

— Atunci, sper ca acela să fie prietenul tău Oliver.

— Dumnezeule! Femeile! Zece minute împreună și ați și ajuns la confidențe. Ți-a spus ea?

— Am bănuț. Dacă este un vechi prieten, atunci de ce nu se comportă ca atare?

— De ce ar face-o? Practic, o știe de când era mică. Probabil că așa se explică lipsa lui de interes.

— Când Angela a venit la Londra, a invitat-o vreodată undeva?

— Nu. Adică, ne-a invitat pe amândoi la cină și el a venit cu o prietenă. Ca lucrurile să fie clare, presupun.

— Nu ai putut face nimic?

— Ce, de exemplu? Să i-o arunc în brațe?

— Mai sunt și alte modalități. Ai fi putut da petreceri la care să-l inviți.

— Aici? Cred că lociuța asta l-ar ține la depărtare definitiv. Ce-ar fi să nu mai discutăm despre Oliver? Și-așa nu-ți place.

— Dar îi place ei. Pare să fie bărbatul pe care și-l dorește, doar a avut suficient timp să-și dea seama. Eu sunt pentru căsătoriile în care partenerii se cunosc de mult timp, asta reduce riscul surprizelor neplăcute.

— Nu e vina mea că tânjește după singurul bărbat pe care nu-l poate avea.

— Treaba ta este să-l faci pe el să înțeleagă că, de fapt, o vrea.

— Parcă v-ați contrazice, spuse Angela, ieșind din baie. Pe ce temă?

— Optică, răspunse Rodney. Ei, acum, slavele mele, care dintre voi e dispusă să-mi pregătească o cacao fierbinte?

Capitolul 5

Angela a mers la serviciu prima zi, luni și ultima, vineri, când șeful ei i-a dat salariul pe două săptămâni, a adus-o cu mașina acasă și a promis să-i dea referințe , dar nu în scris. Apoi a plecat, spunând ceva ambiguu, în legătură cu faptul că oricine poate greși.

Greșeala Angelei fusese, așa cum recunoscuse în seara aceea față de Nicola și Rodney, că nu a știut că există mai multe localități Washington, nu numai Washington D.C.

— Acum am rămas fără serviciu și mă gândesc să accept oferta pe care Jeffry Hodges mi-a făcut-o cândva, și anume să lucrez la magazinul de antichități al mătușii lui, în Pont Street. Se pare că individul este mizerabilă, dar nu mă interesează, dacă plătește bine.

Rodney era conștient că Nicola nu era prea satisfăcută de cum merseseră lucrurile în acea săptămână, dar nu o întrebase nimic. Abia vineri seara, Angela a adus vorba despre Madame.

— Nimic, până acum.

— Nu a amintit nimic despre memorii? Întrebă și Rodney, care tocmai terminase de scris o scrisoare părinților.

— Nu. Știu că te va deprima, dar am impresia că s-a rupt ceva. Tot încerc să-mi dau seama ce, dar singura concluzie la care am ajuns este că, la fel ca în cazul altora care încep ceva cu mult avânt, entuziasmul inițial scade, dispare și proiectul este definitiv abandonat.

— Atunci, de ce te-a rugat să te-ntorci?

— Și eu aș vrea să știu. M-am gândit că poate doar ca să compenseze acea ieșire, s-o șteargă din mintea mea.

— De ce ești sigură că nu va continua?

— Ți-am spus. Pare să fi uitat de memoriile ei, dacă nu cumva este o contradicție în termeni. Nu mai arată nici un interes față de trecutul ei, în schimb, față de trecutul meu, da. Cred că este modul ei de a se arăta amabilă. Este măgulitor, dar pe mine mă irită. Era mai bine înainte, chiar așa, cu izbucnirea aceea. Nu-mi place să mă tot invite să luăm prânzul împreună, sau la un ceai, sau la o cafea și m-am plictisit să tot răspund la întrebările ei.

— Ce vrea să știe?

— Nimic special. E doar o tentativă de a fi prietenoasă, dar nu îi stă în fire să se poarte așa, îți dai seama imediat după cum o privește signor Piozzi din când în când, ca și cum ar fi surprins că poate avea sentimente materne.

Ți-am mai spus, nu-mi plac întrebările personale, decât dacă persoana respectivă e îndreptățită să le pună.

— Ai recurs din nou la invenții?

— Da.

— Maharajahul mai e acolo?

— Vine și pleacă. Afacerea cu palatul s-a încheiat. Acum deține o casă mare în Geneva, un palat în Veneția, o vilă în Antile și o casă de vânatoare pe un teren de câteva mii de acri în Scoția, toate cu personalul aferent. Nu știu cum se descurcă bietul signor Piozzi. Presupun că ar trebui să-mi placă. Sunt multe lucruri de văzut și chiar de învățat. Tot timpul e un du-te-vino de oameni celebri, bogați sau cu titluri de noblete, totuși, dacă nu are de gând să reia lucrul, nu mai vreau să rămân. Nu am altceva de făcut decât să răspund la invitații și să dactilografiez liste cu cifre pentru signor Piozzi. Îmi plac banii și nu cred că voi mai fi vreodată atât de bine plătită, dar o preferam așa cum era înainte de a deveni prietenoasă. Îmi place ca șeful să păstreze distanța. Ai spus că nu trebuie să fac nici o aluzie de lucru, dar altfel cum va reîncepe vreodată?

— Ar fi fatal să se simtă împinsă. Decizia trebuie să pornească de la ea.

— Și eu trebuie să iau o decizie în ceea ce mă privește. Îi mai dau încă două săptămâni; după aceea, plec.

Sună telefonul și Rodney răspunse. Nu se putea deduce nimic din ce vorbea, a spus de câteva ori „da”, apoi a închis.

— Cine era? întrebă Angela.

— Oliver.

— Ceva legat de lucru?

— Nu. Avea nevoie de o a patra persoană pentru o cină săptămâna viitoare și m-a invitat pe mine.

Angela nu comentă nimic până nu se află singură cu Nicola în bucătărie.

— E prima oară când face asta: să sune aici ca să aranjeze o petrecere. Înainte, avea măcar decența de a-l suna pe Rodney la birou. Să nu crezi că mă deranjează că nu m-a invitat și pe mine.

— Mai bine ți l-ai scoate din minte și ai ieși cu oricare din indivizii care te tot sună.

— Ies cu ei, câteodată, știi bine. Dar nu merge. Trebuie întotdeauna să-mi închipui că, în locul individului din fața mea e Oliver, ca să pot părea interesată.

— Ce naiba te-a făcut să te îndrăgostești de el?

— Ai văzut vreodată vreun bărbat mai frumos, mai bine îmbrăcat și cu maniere mai elegante? Dar, inutil. Henriette l-a acaparat. Trebuie să recunoști că e isteată; toată lumea spune asta. Pe când eu nu pot să-mi păstrez nici un serviciu.

Tocmai fusese concediată, după primirea salariului pe două săptămâni pentru numai câteva zile prestate, de la magazinul din Pont Street, pentru că sfătuisese sincer clientele să nu cumpere ceva cu care nu le stătea bine.

— De ce nu încerci la agenția de locuri de muncă unde am fost și eu? sugeră Nicola.

Merse acolo, într-adevăr și fu angajată în timp record la o firmă din Knightsbridge, urmând să înceapă lucrul chiar de a doua zi.

— Să sperăm că o va ajuta să mai uite de Oliver, spuse Rodney. Cred că l-a pierdut definitiv. Henrietta a chemat întăriri. Când am fost atunci la cină pentru că avea nevoie de o a patra persoană, celelalte trei erau Oliver, Henrietta și mama acesteia. De data aceasta, Oliver nu mai are nici o scăpare.

— Nu asta vroia să facă? Să se căsătorească?
— După tonul lui când m-a invitat, după ținuta deloc festivă de la masă și după cât de nefericit arăta, nu aș fi spus că da. Rolul mamei Henriettei este tocmai să-l împiedice să se retragă. Bietul Oliver.

— Biata Angela.

— Are cariera ei. Probabil că vineri va veni din nou cu salariul pe două săptămâni și rugămintea din partea șefului de a nu se mai întoarce la acel loc de muncă.

Vineri, însă, Angela mai avea încă serviciul.

— Merg la o petrecere cu Austin Bates, spuse aceasta. Vor veni și Oliver cu prietena lui.

— Dar tu, Rodney? Nu te-ntâlnești cu nici o fată?

— Ca să invit o fată la masă mi-ar trebui cam jumătate din salariul pe o lună. Se pare că localurile mai ieftine unde se poate bea bere și se poate mânca un sandviș nu stârnesc pasiuni. Pe de altă parte, nu-mi place să mă invite o fată la ea acasă și să-mi gătească.

— De ce n-o aduci aici și-i pregătești tu o omletă?

— Am încercat de trei ori, prima fată și-a petrecut întreaga seară tremurând și plângându-se de sistemul de încălzire, ce-a de-a doua s-a certat cu doamna Major, după ce aproape că a lovit-o cu mașina, cea de-a treia a băut prea mult și a-nceput să danseze dezbrăcată pe palier, tocmai când Austin Bates o conducea pe Angela înapoi acasă.

Apoi, după ce Angela plecă, o întrebă în treacăt pe Nicola:

— Și care e serviciul acela de unde n-a fost concediată?

— Un departament de ambalare și livrare la domiciliu în cadrul unei florării, împachetează florile într-o cutie și le expediază. Rodney, vreau să-ți vorbesc.

— Ești încordată, îmi dau seama. Renunți la post?

— Cred că da. Dar altceva vroiam să-ți spun. Făcu o pauză. Mă cunoști foarte bine, știi că nu dau frâu liber imaginației. Ți-am spus că Madame Landini mi-a dat o cameră...

— Ca să-ți lași acolo diverse lucruri. Da.

— Nu o folosesc mult. Îmi las haina, geanta, cumpărăturile, dacă se-ntâmplă să fac. Săptămâna aceasta, cineva mi-a umblat în toate lucrurile.

— Servitorii? Sugeră Rodney, după ce se gândi puțin.

— Nu. M-am gândit și eu la asta, dar banii erau neatinși. Și, de ce-ar fura bani? Probabil că toți sunt mult mai înstăriți decât mine și, dacă ar vrea să fure, de ce n-ar începe cu lucrurile stăpânei lor? În plus, această cameră este chiar pe coridorul care duce spre apartamentul lui Madame, unde își petrece mare parte a zilei și unde circulă o mulțime de lume, așa că n-ar putea intra acolo fără să fie văzuți.

— Ești sigură că nu-ți lipsesc bani?

— Da. Și sunt tot atât de sigură că mi s-a răscolit în geantă de mai multe ori. Nu știu cum mi-am dat seama, nu poți explica, dar oarecum simți că s-a umblat prin lucrurile tale. Astăzi, însă, m-am hotărât să fiu atentă și să mă conving dacă e așa sau nu. Deși lucrurile păreau lăsate la întâmplare, știam exact poziția fiecăruia. A devenit ca o regulă să iau masa cu Madame când nu are musafiri. Astăzi a avut și am mâncat în birou. Când m-am întors în cameră, am știut că iar a umblat cineva în geantă.

— Lipsa ceva?

— Nimic. Dar ultima scrisoare de la mama fusese scoasă din plic și apoi pusă la loc. Aș înțelege dacă ar fi dispărut ceva. Dar așa? Nimic din ce am nu are nici un fel de valoare și nu prezintă nici un interes decât pentru mine.

- Dacă excluzi servitorii...
- Categorie. Cred că este Madame Landini. De fapt, știu că este ea. Vrei să-ți spun cum mi-am dat seama?
- După parfum? se hazardă Rodney, după o ezitare.
- Exact. E inconfundabil. Probabil cel mai scump care se găsește. Nu este un miros care să te izbească, dimpotrivă, este extrem de subtil, dar persistent. Nici una din cameristele ei nu ar îndrăzni să-l folosească. Este clar că Madame îmi caută în geantă, în buzunare și îmi citește scrisorile. Așa că, ori e nebună, ori caută ceva. Dar ce?
- Dovada că scrii ceva despre ea pentru a folosi materialul respectiv mai târziu?
- De ce aș scrie la ea acasă? Serile, sunt liberă. Și ce aș putea să scriu care să nu fie deja în memorii, până acolo unde a ajuns cu ele?
- A întrerupt înainte de episodul Landini. Să fie...
- ... ceva în legătură cu el despre care nu vrea să se afle? Dacă era vorba despre asta, ar fi putut încuia unele materiale. Dar eu am avut acces liber la ele încă de când am început să lucrez pentru ea.
- În afară de asta, ți se mai pare ceva ciudat la ea?
- Ceea ce ți-am spus. Încercarea de a se arăta prietenoasă e forțată. Așa că, nu te supăra, dar nu mai rămân. Îmi pare rău, pentru că știu cât de mult dorești să continui memoriile, dar sunt sigură că acest lucru nu se va întâmpla. De la scandalul acela, e cu totul schimbată. Nu cred că și-a revenit complet. Dacă nu reintră în normal și nu începe lucrul săptămâna viitoare, vreau să părăsesc acea casă.

— Bine. Nu-i voi spune nimic lui Claudius.

— Prefer să nu spui nimic nimănui.

— Nu-ți mai face griji: ai acceptat postul pentru a-i dactilografia memoriile; dacă nu mai există memorii, nu mai e nici post și dacă nu mai există postul, nu mai e necesar să rămâi. Și acum, fii gata, luăm cina în oraș.

— În oraș? Cina e-n cuptor.

— Închide-l. În seara aceasta, mâncăm în oraș, la un restaurant elvețian unde îți garantez că folosesc ouă și unt .

Pe drum, Rodney îi făcu istoria amănunțită a locurilor pe unde treceau, iar la întoarcere, vinul băut la restaurant o aruncă pe Nicola într-un somn atât de adânc, încât Rodney, mai mult târând-o, reuși cu greu s-o urce pe scară și s-o așeze pe canapea unde o înveli și o lăsă până a doua zi dimineată.

— Bună. Cum stai cu mahmureala?

— Mi-a trecut. E o zi minunată, cu soare. Aș vrea să închiriez mașina ta și să merg s-o văd pe mama și să-mi iau ceasul

— Ai putea închiria și șoferul.

Cum Angela tocmai venise, se hotărâră s-o ia și pe ea.

Doamna Baird, anunțată telefonic, pregătise un ceai consistent. Apoi, au luat-o la un restaurant pe plajă. Fusese o zi plăcută, deși scopul nu a fost atins în totalitate, pentru că Nicola nu și-a recuperat ceasul. Doamna Baird a spus că l-a găsit în camionetă, dar avea geamul spart și l-a dus la reparat.

— O zi plăcută și ieftină, comentă Rodney în drum spre casă.

— Eu am plătit benzina, dar tu ai plătit masa, sublinie Angela.

— Greșit. Eu am plătit și apoi doamna Baird a plătit fiicei ei care mi-a dat mie banii. După cum am spus, o zi plăcută și ieftină.

Capitolul 6

Noua săptămână începu anunțând o activitate fără precedent care amenința să deranjeze tabieturile de fiecare zi ale celor de la firmă. Claudius participa la un prânz de afaceri, iar Phoebe îl invită pe Rodney la masă, în bucătărie.

— Stai, nu pleca, nu te rețin mult, spuse Phoebe. Vroiam să discutăm puțin despre Oliver. Arată foarte tras la față.

— N-am observat.

— Ar fi trebuit. S-ar putea spune că este din cauză că iubește. Unii bărbați înfloresc, alții se ofilesc. El face parte din a doua categorie. Mi se pare ciudat, pentru că de când îl cunosc, a fost tot timpul angajat în tot felul de relații. Deși individul nu-mi place, totuși n-aș vrea să clacheze tocmai acum, în plină desfășurare a negocierilor cu Madame Landini. Deschid o paranteză: a reluat lucrul?

— Nu.

— Atunci, este timpul să-i facem o vizită oficială.

— Nu văd ce am putea face. Nicola e acolo, pregătită de lucru, dar spune că Madame nu dă nici un semn că ar intenționa să reia scrierea memoriilor. De fapt, Nicola nu va mai sta mult.

— De ce? Este extrem de bine plătită. Și-acum, revenind la Oliver. Se pare că se va căsători cu Henrietta Gould. Fata arată splendid, nu contest, dar este rea și brutală. La o petrecere pe care au dat-o recent, Oliver a uitat să cumpere ceva banal, flori mi se pare, și ea a aruncat cu o carte în el. În calitatea ta de cel mai bun și vechi prieten al lui, nu crezi că ar trebui să-l previi? Deși personal nu-mi place, ne este foarte util pe plan profesional și deja am observat o cădere la el, dezinteres și lipsă de energie în ceea ce face.

Discuția încheiată, Rodney nu se mai gândi la Oliver decât când ajunse acasă.

Mirosea foarte apetisant. Nicola venise deja, pregătise cina și așeza masa. El, întins pe canapea și ea stând pe jos cu fața spre foc, păreau protagoniștii unei scene casnice tihnite: soțul și soția savurând împreună câteva clipe de liniște.

— Madame este încă în cautarea prăzii. Sunt absolut sigură. M-am plictisit să mă tot întreb de ce. Probabil că un psihiatru ar putea da răspunsul. Vineri am de gând să-i spun că plec și, de asemenea, că știu ce face.

— În speranța că va da vreo explicație?

— Nu. Îi spun și-atât. Nu aștept nici o explicație

— Dacă vrei să pleci, pleacă, dar nu ne face necazuri.

— Poate că Madame nu știe ce face. Totuși, simt că știe foarte bine. La naiba cu povestea asta! Îmi pare rău. Știu ce înseamnă pentru tine.

— Nu trebuie să-ți pară rău. E vina mea că am crezut că va ieși ceva. A fost interesant atât cât a durat. Să nu ne mai gândim. Acum sunt puțin îngrijorat pentru Oliver. Se pare că atunci când se enervează, Henrietta aruncă în el cu obiecte grele. Poate ar trebui să discut cu el.

— Mie nu de el îmi pare rău, ci de Angela. Cred că dacă ai fi făcut ceva, orice, nu s-ar fi ajuns aici.

Tăcu pentru că Angela tocmai intra, își schimbă rochia, telefonă pentru a comanda un taxi, apoi plecă din nou.

Nicola vorbi puțin în timpul cinei, apoi se așează în fața focului, gânditoare.

— Te gândești la Angela sau la Madame? o întreabă Rodney.

— La Madame. Caută ceva, ceva despre care își închipuie că ar fi la mine. Nu s-a atins niciodată de lucrurile mele când am lucrat prima dată pentru ea. Povestea a-nceput după ce m-am întors. Înseamnă ce este ceva legat de ce a spus sau a făcut, sau de ceea ce eu am spus sau am făcut de când i-am dat ultimele foi dactilografiate până când a ieșit din cameră, tipând. Ți-am spus, este cu totul diferită. De altfel, nu cred că a fost vorba de nici o cădere nervoasă.

— Încearcă încă o dată să revezi filmul celor petrecute. Poate găsim un element de legătură.

— Nu vom reuși. Am rețrăit scena de nu știu câte ori.

— Haide să încercăm împreună. Cât timp a trecut de când ai lăsat-o până când a reapărut pe palier?

— Cam opt minute.

— Timp suficient pentru a fi primit un telefon.

— Nu, am verificat astăzi, fără să știe nimeni, pentru că se notează într-un registru numele fiecărei persoane care telefonează și ora apelului.

— Povestește încă o dată ce s-a întâmplat în acele opt minute.

— Am ieșit din cameră, așteptând o clipă la ușa pentru că m-a rugat să țin evidența orelor suplimentare. Apoi am intrat în camera mea, m-am îmbrăcat și am ieșit pe coridor.

— Prea vag. Ia-o de la început încet și încearcă să nu uiți nici un amănunt.

— Am bătut la ușa ei, mi-a spus să intru și am intrat. I-am dat foile de hârtie. Stătea pe canapea. Cât timp a citit, m-am dus la fereastră să privesc parcul. Apoi am auzit-o spunând că nu trebuie schimbat nimic. M-am întors, gata să iau foile, dar a vrut să le păstreze, probabil pentru că uneori mai făcea niște note pe marginea lor. A spus că nu mai am nimic de făcut, că pot pleca și că îi pare rău că m-a ținut atât de târziu. Apoi a zâmbit, s-a ridicat, m-a mângâiat pe obraz și mi-a spus să fiu atentă să nu muncesc prea mult. I-am spus noapte bună și m-am dus la ușă, iar ea a spus să țin evidența orelor suplimentare pentru că trebuie să fiu plătită pentru ele. Am ieșit, am închis ușa și asta a fost totul. Cred că nu s-a rostit nici un cuvânt în afara lucrurilor obișnuite legate de munca mea.

— Și totuși, după opt minute, ți-a pe palier.

— Da. Și, deși pare incredibil, noi stăm aici și cautăm motive, dar se pare că Madame este cea mai nedumerită. Are o privire întrebătoare... Încearcă să-și dea seama de ceva în legătură cu mine. Parcă ar vrea să continue scrierea memoriilor, dar nu poate până când nu lămurește ceva. Nu o pot ajuta și pentru că nu-mi place această stare de tensiune, vineri plec.

— Nu trebuie să rămâi până vineri.

— Nu poate fi chiar atât de rău. Momentan a venit și Maharajahul și-i mai distrage atenția. Îmi place mult de el. Sugerează putere.

— Ești sigură că vrei să renunți la post?

— Da. Ceva nu e-n regulă și vreau să ies din acest joc.

Nu au mai discutat despre acest subiect. Intenționa să-i ceară părerea și lui Oliver, dar, când acesta veni la biroul lui, vineri seară, Rodney se răzgândi văzându-l preocupat de propriile lui probleme.

— Vroiam să te rog , începu Oliver, să mă ajuți din nou.

— În ceea ce privește mama Henriettei?

— Da, este dificil de suportat și tu te-ai descurcat foarte bine data trecută.

— Ce te face să crezi că nu va deveni și Henrietta așa, cu timpul?

Tăcere. Pentru prima dată, Oliver nu răspundea provocării lansate de Rodney. Ori dorea cu adevărat să se însoare, ori fusese manipulat și prins ca într-o capcană. Nici nu mai avea importanță, pentru că oricum era pierdut pentru prieteni, fiindcă nici unul din ei nu o va accepta pe Henrietta, tot așa cum nici Henrietta nu avea să-i accepte. Când, în cele din urmă, Oliver vorbi, reveni la problemele profesionale.

— Am fost la editură și Phoebe s-a uitat prin fotografiile și scrisorile pe care Madame Landini mi le-a dat. Dacă le-am folosi pe toate, am avea mai multe imagini decât text. Uită-te și tu și spune-mi ce crezi. Phoebe e de părere că ar trebui să facem presiuni.

— Nu va merge. Treci pe la mine într-o seară să luăm cina.

— Dacă reușesc. Poate poți să nu-ți faci nici un program pe treizeci.

— Da. E ziua ta. Dai o petrecere?

— Va fi un fel de sărbătoare. Henrietta nu a hotărât încă.

Rodney era sigur că Henrietta hotărâse și că își va anunța cu acea ocazie logodna cu Oliver, tare, clar, public, astfel ca acesta să nu mai aibă nici o portiță de scăpare.

După ce Oliver plecă, Rodney merse la Phoebe. Aceasta era pe punctul de a pleca.

— Știu că le-ai văzut, spuse ea dându-i plicul voluminos în care erau fotografiile, dar Claudius și cu mine ne-am mai uitat o dată la ele și am făcut unele însemnări. Ia-le acasă și studiază-le în acest week-end. Apropo, ce ciudat! Nu poți pune niciodată bază pe ce spun oamenii.

De exemplu, fata aceasta, Nicola Baird. Am observat ceasul deosebit pe care-l purta și mi-a spus că este unic. Părea convinsă de acest fapt și am crezut-o. Ți-a spus și ție asta?

— Da.

— Ei bine, nu e. Este un ceas interesant și cred că, într-adevăr, nu sunt multe exemplare la fel, dar *nu este* unic.

— Cum... cum ți-ai dat seama?

— Pentru că în plic este o fotografie a primului soț al lui Madame Landini... acel Anton Veitch... și poartă un ceas identic. Pe luni. La revedere.

Capitolul 7

Mergând spre casă, Rodney deveni conștient că între ceea ce-i dicta rațiunea și ceea ce-i dicta instinctul era o mare contradicție. Înainte de a coborî din mașină, răsturnă fotografiile pe scaunul de lângă el și, în sfârșit, o găsi pe cea căutată: un bărbat stând singur pe o terasă, îmbrăcat sport, cu brațele rezemate pe o balustradă. Era tânăr, înalt, frumos, grav. La mână i se vedea un ceas mare în formă de diamant, cu un cadran marcat în mod neobișnuit. Ceasul era identic celui purtat de Nicola, despre care spunea că e unic, fabricat în Elveția la începutul secolului și după care nu s-a făcut niciodată un duplicat.

Vreo legătură? Nu neapărat. De multe ori se întâmplă ca un obiect despre care știi că este original să se dovedească a fi o copie.

Intră în casă, încă nehotărât asupra modului în care să-i atragă Nicolei atenția asupra fotografiei, dar aceasta nu era

acasă. În cele din urmă, decise s-o lase să le studieze singură pe aceea și pe încă trei, încât ea să poată hotărî dacă au vreo semnificație sau nu. Astfel că, după ce Angela s-a dus la culcare, Rodney a luat cele patru fotografii în care apărea Anton Veitch, trei în care era înconjurat de alte persoane și aceea în care se vedea ceasul, și le-a pus pe brațul canapelei.

Când s-a trezit, era trecut de ora șase. Se auzea mișcare în bucătărie. Se duse să vadă ce se întâmpla. Nicola, cu fața palidă și trasă, își făcea o cafea.

— De când...?

— Phoebe a remarcat că acel ceas despre care susții că este unicat, s-a dovedit a nu fi, de fapt.

— Dacă ai fi fost de acord cu ea, nu mi-ai fi lăsat fotografiile. Crezi că lipsește o verigă a lanțului, de altfel, și eu. Singurul mod de a afla este să întreb.

— De ce nu m-ai trezit dacă vrei să mergi la Brighton?

— Am comandat un taxi.

— Vom anula comanda. Te duc eu.

— Telefoniez mamei să-i spun că venim, altceva nimic.

Au vorbit puțin în timpul călătoriei. Când se apropiară de casă, Rodney o întreabă:

— Când ți l-a dat?

— Când am împlinit douăzeci și unu de ani. Mi-a spus că a fost al tatălui meu și că l-a păstrat ca să mi-l dea cu acea ocazie. A fost făcut de un ceasornicar elvețian faimos care a hotărât să nu mai facă și alte exemplare. Chiar crezi că se spărsese geamul? Pentru că, dacă geamul nu se spărsese, așa cum a

pretins mama, totul se leagă. Îmi dau seama acum că, povestind ce s-a întâmplat în acele opt minute, am omis totuși un element vital. Madame Landini mi-a spus să țin evidența orelor lucrate suplimentar. Eram îmbrăcată cu o bluză cu mânecă lungă și, la ușă, m-am oprit, am ridicat manșeta și m-am uitat la ceas. Atunci l-a văzut și ea pentru prima oară, pentru că nu purtasem până atunci decât cămăși cu mânecă lungă. Probabil că Anton Veitch, când purta ceasul, era convins că e unic și-i spusese și ei, sau poate îl avea de la ea. Murise înecat în Canalul Mânecii, așa că nu se putea să i-l fi furat cineva și dacă nu a fost furat, atunci ce s-a întâmplat? Nu sunt deloc surprinsă că prima ei reacție a fost să țipe la mine, apoi, după ce s-a calmat, și-a dat seama că e mai bine să mă cheme înapoi și să înceapă să cerceteze.

— Dar mama ta...

— Da. Mama. Acum îmi dau seama de încă un amănunt. După ce i-am povestit ce s-a întâmplat și am găsit-o plângând, arăta... înspăimântată. Poate că Anton Veitch nu purta ceasul când a căzut în mare. Dar de ce nu-l poartă nici tatăl meu în fotografiile acelea două pe care le-ai văzut și tu?

Vreau neapărat să știu adevărul, chiar dacă acest adevăr este că tata a furat ceasul lui Anton Veitch și apoi l-a aruncat pe acesta peste bord. Dacă preferi, poți pleca și ne-ntâlnim undeva după aceea, pentru că trebuie să mă întorc. Nu i-am putut spune ieri lui Madame Landini că plec, pentru că toți, ea, signor Piozzi, Maharajahul, au mers ieri să caute o școală corespunzătoare pentru tinerii prinți.

— Rămân cu tine. Dar nu aş vrea ca mama ta să fie confruntată brusc cu acea fotografie.

Când au ajuns, doamna Baird era plecată. Nicola scoase fotografia din plic şi o rezemă de o casetă pe o măsuţă din colţ.

— Trebuia să-mi telefonaţi de ieri că veniţi, spuse doamna Baird, întoarsă de la cumpărături. Dar, ce-i cu tine? Eşti foarte palidă. Aşază-te aici şi spune-mi...

Cuvintele i se stinseră pe buze când, întorcându-se să tragă un scaun, văzu fotografia. O luă şi rămase nemişcată, ca de piatră, privind-o.

— De unde ai asta? întrebă ea, abia şoptit.

— Era printre ilustratele pentru cartea lui Madame Landini.

— Şi ai adus-o aici, mi-ai adus-o mie?

— Da.

— De ce?

— Nu vezi? Poartă *ceasul meu*.

Privirea înspăimântată a doamnei Baird căpătă o expresie de mirare.

— Ceas? Care ceas?

Nicola făcu un pas înainte, apoi se opri.

— Dacă nu ai observat ceasul, întrebă ea cu voce tremurată, atunci ce... atunci de ce...

— Vroiai să afli dacă eu...

— Vroiam să ştiu de ce poartă acel ceas. Când mi l-ai dat, ai spus că e unic. Cred că Madame Landini l-a văzut şi cred că

de aceea nu a mai continuat cu scrierea memoriilor. Nu am vrut decât adevărul. Cred că am dreptul să-l știu. Dacă știi ceva, spune-mi.

— Am încercat să te împiedic de a te întoarce acolo. Știi că am încercat. Nu ai vrut să mă ascuți.

— Mamă...

— Adevărul? Vrei adevărul?

— Da. Tot adevărul. L-ai... cunoscut pe Anton Veitch?

— Numele lui adevărat era Anthony Vine. Era englez.

— Când... unde l-ai cunoscut?

— A fost soțul meu. În fața lui Dumnezeu, soțul meu.

— Dacă... a fost soțul tău, înseamnă că...

— Da. A fost tatăl tău.

În liniștea care se lăsase, Rodney nu mai auzea decât marea.

Capitolul 8

Numele lui era Robert Anthony Vine. Era englez, născut în Cheshire, fiul unui preot. Părinții lui aveau foarte puțini bani. Au murit când el era copil. Singura lui rudă era o mătușă și s-a dus să locuiască la ea. Când a început să fie evident că are un talent deosebit, profesorul lui de pian a rugat-o pe mătușa lui să-i plătească studiile, dar aceasta a refuzat, nu pentru că n-ar fi crezut în talentul lui, ci pentru că era văduva unui muzician care nu avusese o carieră de succes și ar fi dorit un viitor mai sigur pentru băiat. Profesorul lui l-a dus la Londra unde a cântat în fața marelui maestru Nikolaus Satz. De la el vine numele tău, Nicola. Satz a fost cel care i-a căutat un mecena și a găsit-o pe Prințesa Anna. Era tânără, dar deja faimoasă în întreaga lume, deja bogată și renumită pentru generozitatea față de tinerii muzicieni. L-a văzut pe Anthony Vine și l-a ascultat cântând.

Din clipa aceea, s-a ocupat de absolut totul. I-a schimbat numele în Anton Veitch, a făcut demersurile pentru studiile

lui, i-a plătit casa, lecțiile, totul. I-a aranjat primul concert, la Londra. A avut mare succes, la fel ca și următoarele trei. Dar viitorul pe care i-l hotărâse era să se însoare cu ea.

Era îndrăgost de ea, cum putea să nu fie? Era mai mult decât frumoasă și, de asemenea, artistă ca și el. Și, mai presus de toate, era adâncă recunoștință pentru tot ce făcuse pentru el. Nu a uitat niciodată lucrul acesta.

S-au căsătorit la New York. El avea douăzeci și cinci de ani, iar ea cu doi ani mai mult. Au plecat într-o lungă lună de miere și, la întoarcere, Anton spera să-și reia amândoi carierele. Dar ea i-a spus că nu va accepta niciodată ca el să plece fără ea.. Era însă de neconceput ca ea să renunțe la carieră, așa că el era acela care trebuia să renunțe și să rămână întotdeauna cu ea, devenind acompaniatorul ei.

Și-a spus că nu o poate refuza pentru că îi datora totul. În concluzie, a acceptat. Nici o înregistrare nu poate reda pe deplin vocea ei. Ascultând-o, erai într-adevăr transportat într-o altă lume. Știu, pentru că mergeam s-o ascult ori de câte ori venea la Londra.

La Londra, ea și anturajul ei stăteau întotdeauna la același hotel, Regal, acum l-au dărâmat, pentru că se învechise. Un număr de camere, mereu aceleași, erau rezervate pentru Prințesă. La subsolul hotelului era bucătăria, acolo lucra și bunicul tău, patiser elvețian, și el un artist în meseria lui.

Eram unicul lui copil. Când mama a murit, m-a adus în Anglia și am început să lucrez și eu cu el. Nu după mult timp, hotărî că trebuie să am mai multă libertate, mai multă mișcare și schimbare. Atribuția mea era să mă ocup de aranjamentele

florale din hotel. Într-o dimineață, când vroiam să intru în apartamentul Prințesei cu o vază cu flori, tatăl tău tocmai ieșea.

Ne-am întâlnit față în față. Trebuie să mă crezi când îți spun că din acel moment nimic nu a mai fost ca înainte nici pentru el, nici pentru mine. Am știut amândoi, chiar din acea clipă. Am trecut unul de celălalt, apoi ne-am întors să ne privim, ne-am oprit, am vorbit. Așa a început totul.

A trebuit să așteptăm mult până să fim fericiți. Era deja căsătorit cu Prințesa de opt ani. După primul an, ea a-nceput să aibă amănți, dar cred, întotdeauna am crezut, că singurul bărbat care a contat cu adevărat pentru ea a fost tatăl tău. Nu era fericit cu ea, dar nu se plângea, întotdeauna și-a amintit că ei îi datora totul și că prin ea avusese libertatea de a-și perfecționa arta. Chiar în ultima clipă, a refuzat s-o părăsească într-un mod care ar fi putut-o umili. Nu vroia să se spună că soțul ei fugise.

Am așteptat doi ani, timp în care Prințesa a călătorit și tatăl tău împreună cu ea. În timp ce stătea la Londra, la hotel, nu trebuia să participe întotdeauna la recepțiile și banchetele la care mergea ea; atunci era liber și ne puteam întâlni. Oricine mă vedea intrând sau ieșind din camere își putea închipui că sunt în timpul serviciului. Aveam cheie și puteam intra și ieși oricând din orice cameră. Ne întâlneam și ne iubeam în cămăruța de la capătul apartamentului, unde tatăl tău lucra, exersa, aranja programele pentru concertele Prințesei.

Timp de doi ani am făcut planuri. Eram hotărâți să ne facem o viață nouă împreună. Dar, pentru a putea fi fericiți,

trebuia găsită o modalitate de a o părăsi astfel încât nimeni să nu știe că fugise. Știa că nu mai are nevoie de el, dar era foarte conștient, de asemenea, că nu-l va lăsa niciodată să plece. Am așteptat. Știam că vom putea fi împreună și fericiți într-o zi, dar lumea nu trebuia să afle că o părăsise.

Ne hotărâsem să locuim aici, în Brighton, pentru că ea declarase public că nu va reveni niciodată acolo. Am economisit cât am putut, dar pentru el era greu, pentru că ea știa exact cât câștigă și cât cheltuiește.

Nu peste mult timp, am venit la Brighton și, cu ajutorul tatălui meu, am cumpărat această casă și am înființat patiseria. Tata știa ceva, dar nu totul. Știa că aștept pe cineva. Mi-am schimbat numele în Baird și am spus vecinilor că soțul meu era într-un sanatoriu din Elveția, dar că în curând se va face bine și va veni și el.

Și a venit, în cele din urmă. Avusesem timp să facem planul, așa că n-am făcut greșeli. A venit momentul în care s-au îmbarcat pe Atlantis spre America.

S-a urcat la bordul vaporului cu Prințesa. Stătea lângă ea pe punte în timp ce ea își lua rămas bun de la mulțimea de oameni veniți să o conducă. În momentul în care s-a dat semnalul ca însoțitorii să coboare de la bord, s-a dus cu o parte din florile primite de ea în cabină. A lăsat florile acolo, și-a pus pardesiul, și-a tras pălăria pe ochi și a ieșit. Era ca oricine altcineva care venise să-și conducă vreun prieten. Ajuns pe țărm, nici măcar n-a mai privit înapoi. Plecase definitiv din viața ei.

Tata se înapoiase în Elveția. Eu și tatăl tău am început o viață nouă. El și-a luat un alt nume. Baird, Anthony Baird.

Ne doream copii. Ai apărut tu și ne-am bucurat, nu au mai fost și alții. În ceea ce privește muzica, dacă vă închipuiți că degetele lui care au cunoscut magia clapelor de pian, nu și-au găsit niciodată liniștea după ce și-au abandonat arta, vă înșelați. A fost alegerea lui și nu a regretat niciodată. Nu a vrut să predea lecții de pian, pentru că nu a vrut să riște să mai aducă muzica în viața noastră. Am trăit liniștiți, lucram la patiserie, câștigam suficient pentru a duce o existență fără griji, eram mulțumiți și ne iubeam.

Pe măsură ce ai crescut, trebuia să-ți arăt fotografii cu tatăl tău, dar nu puteam risca fiindcă știam că, într-o zi, este posibil să apară cineva care să-l recunoască. Așa că am adus din Elveția fotografii cu vărul meu Hans care avea aceeași vârstă ca tatăl tău și a murit cam tot atunci. Bărbatul din fotografiile din camera ta e Hans.

Ăsta e tot adevărul. Încearcă să-ți imaginezi ce-am simțit când mi-ai povestit ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama imediat că trebuie să te fi uitat la ceas și ea l-a văzut. Ți-am spus că e unic și așa e. A fost făcut de tatăl lui Nikolaus Satz, era ceasornicar și când a îmbătrânit se distra făcând ceasuri neobișnuite. Acesta a fost unul dintre ele. Între timp, a ajuns la Nikolaus care, în seara primului concert al tatălui tău, a fost atât de entuziasmat și de fericit, încât l-a scos de la mână și l-a dăruit lui Anthony. Tatăl tău îl purta întotdeauna.

Sunt sigură că Madame Landini a fost cuprinsă de teamă când l-a văzut. Nu exista decât un singur lucru asupra căruia

eu și tatăl tău nu eram de acord, și anume dacă ea suspecta faptul că el nu era mort. El spunea că Madame Landini nu bănuiește nimic, dar eu am fost întotdeauna sigură că are în inimă o ușoară îndoială. Nu se poate să nu fi simțit că el vrea să fie liber, că regretă că a renunțat la cariera sa. Ea nu l-ar fi eliberat niciodată, dar poate se întreabă dacă nu cumva se eliberase chiar el.

Nu suspecta nici o femeie, pentru că îl supraveghea îndeaproape. Cu toate acestea, nu știa nimic de întâlnirile din Londra.

Ce suferință enormă trebuie să-i fi provocat vederea ceasului lui. Purta ceasul când a dispărut, așa că, de unde îl aveai tu? Trebuie să fi fost chinuită de o mulțime de întrebări, fără să aibă curajul să le pună. Ai vreo legătură cu el? Ai fost trimisă special? Dacă e încă în viață, se va întoarce? Va urma un șantaj? Mi-a fost milă de ea când mi-ai spus cum a reacționat.

— Nu ai simțit niciodată nevoia să-mi spui adevărul?

— Niciodată. Dacă nu ar fi existat această fotografie, nu ai fi aflat niciodată. Nu am vrut să-ți învinuiești cumva tatăl pentru ceea ce a făcut. Trecutul ne-a aparținut nouă. Nu am vrut pentru nimic în lume să-l judeci aspru. Acum ai aflat totul. Îmi pare rău pentru Madame Landini, fiindcă nu poate dovedi ceea ce probabil a bănuie în toți acești ani. Este înspăimântată de fan-tomele trecutului. Dacă tatăl tău ar trăi și lui i-ar părea rău.

— Dacă aș fi avut talent la muzică...?

— Te-ar fi îndrumat, te-ar fi sprijinit pentru a-ți face o carieră. Dar nu ai avut nici un talent muzical. Ce mai vrei să știi? Întreabă-mă și îți voi răspunde.

— Totul.

Rodney ieși din casă și merse pe plajă, singur cu gândurile lui în vuietul mării și al vântului. Departe, în fața lui, recunosc silueta unchiului său. Îl ajunse din urmă, dar în afara unei priviri de recunoaștere, sir Julian nu schiță nici un alt semn. Merseră alături unul de celălalt până la paravanul de sticlă.

— S-a-ntâmpilat ceva? Arăți ciudat. Ai băut? Ești drogat?

— Nu.

— Vești proaste?

— Așa și-așa. O problemă legată de o carte pe care o vom edita.

— Nu înțeleg de ce ți-ai ales o profesie care te ține la birou. Adevărul e că voi, tinerii de astăzi, nu aveți nici pe departe perspectivele pe care le-am avut eu, de exemplu. Trăim azi într-o lume ciudată. Indiferent dacă deschizi o revistă, un ziar sau televizorul, nimic nu e cum trebuie. Dacă toți care au peste treizeci de ani ar fi șterși de pe fața pământului, nimănui sub treizeci de ani nu i-ar păsa nici un pic. Slavă Domnului, m-am retras din această nebunie generală. Unde e fata pe care ai adus-o la mine acasă?

— Cu mama ei, acasă la ea, deasupra patiseriei.

— Dacă știi unde locuiește, înseamnă că te interesează.

— Da.

— Este una din aceste femei independente, cu carieră strălucită, care sunt la modă acum?

— Nu. Talentele ei sunt mai degrabă casnice.

— Atunci însoară-te cu ea. Regret din tot sufletul că nu m-am căsătorit cu bucătăreasa, atunci când aveam una. Dacă ai necazuri, după cum arăți, nu-ți pot da bani, în schimb îți pot da sfaturi.

— Nu am necazuri. O carte care urma să aducă o mulțime de bani este pe punctul de a nu se mai edita, asta e tot. Era o carte bună, memorii.

— Ale cui?

— Ale lui Madame Landini.

— I-am ascultat înregistrările. De fapt, cine nu le-a ascultat?

Se întoarseră tăcuți în oraș, Sir Julian merse acasă, iar Rodney la Nicola.

— Vreau să discut ceva cu amândoi, spuse doamna Baird. Din fericire, Nicola nu a anunțat că renunță la post. Nu pot să consider aceasta decât ca pe un semn al providenței, pentru că Nicola trebuie să lucreze mai departe pentru Madame Landini.

Doar ați recunoscut și voi cât de importantă este această carte pentru editură.

— Nu vă faceți griji în privința firmei, doamnă Baird. Ne vom descurca. Apreciez foarte mult că v-ați gândit...

— La Nicola mă gândesc. Madame Landini nu va scrie nici un rând, nici un cuvânt, până când nu se eliberează de teama cu care trăiește acum. Iar noi trei suntem singurii care putem face acest lucru. Trebuie să dovedim că acest ceas nu a aparținut niciodată lui Anton Veitch. Nu știu exact cum vom reuși să facem asta, dar m-am gândit totuși la un plan. Ceasul

nu are nici o inscripție, v-am povestit cum a fost dăruit, sub impulsul momentului. Aș vrea să duceți ceasul la Londra, pentru a fi inscripționat.

— Nu! se opuse Nicola.

— Ba da. Ceasul a fost făcut în 1900 sau 1902. Veți spune că a fost făcut în 1886 pentru a fi dăruit unor tineri care urmau să se căsătorească. Vom pune inițialele bunicului și ale bunicii: C și A-M, de asemenea locul și data: Zurich 1886. Nicola va purta ceasul și-i va arăta lui Madame Landini inițialele, spunând această poveste. Trebuie să ne mai gândim la ceva: fotografiile. Madame Landini trebuie să vadă fotografiile lui Hans, presupusul tată al Nicolei. Dar pentru asta, Nicola se va muta în casa ei, așa cum a vrut Madame de la început. Totul nu va dura decât o săptămână, timp în care Madame să-și clarifice situația.

— Niciodată, spuse Nicola.

— Gândește-te. Situația nu poate rămâne așa. Nu vom fi în siguranță cât timp Madame este suspicioasă și caută adevărul.

— Am o sugestie, începui Rodney. Luni, Nicola ar putea spune că părinții mei vin din Cornwall să stea la mine o săptămână, așa că voi avea nevoie de camera ei și nu poate închiria o cameră doar pentru o perioadă atât de scurtă.

— Trebuie să accepti, Nicola. Ideea lui Rodney mi se pare bună.

Într-o săptămână, va trebui să creezi o imagine convingătoare pentru Madame Landini.

— Presupun că îi vei povesti totul lui Oliver Tallent.

— Să-i povestesc... lui Oliver... Drept cine mă iei? Cum îți închipui că aş putea să spun cuiva un cuvânt din ce-am auzit aici?

— Nu te supăra, Rodney, încercă doamna Baird să aplaneze situația. Nu uita prin ce-a trecut Nicola astăzi.

— Am făcut greșeala de a considera că toți am trecut prin asta și că ne leagă destule lucruri. Nici o altă fată n-ar fi...

— Retrăg ce-am spus, Rodney. Să ne pregătim de plecare, acum.

Vorbiră puțin pe drumul de întoarcere. O dată, întorcându-și capul spre ea, Rodney îi văzu obraji uzi de lacrimi. Nu spuse nimic, lăsând-o să se liniștească astfel.

— Nu e ciudat, spuse Nicola după ce coborâră din mașină în fața casei, că întotdeauna cuvântul „bastard” avea în imaginea mea, o aureolă romantică? Apropo, când mă voi căsători, oare va trebui să povestesc soțului despre această latură întunecată?

— Dacă bastarzii te fascinează atât de mult, ce nevoie ai de un soț?

— Ai dreptate.

Capitolul 9

Săptămâna care a urmat se dovedi una nu prea fericită, de data aceasta din cauza Angelei.

Se aflase acum că Oliver își va anunța logodna cu Henrietta Gould la petrecerea de ziua lui de naștere și Angela suferea în mod vizibil. Rodney avea de suportat nu numai figura deznădăjduită a Angelei, dar și critica din partea Nicolei care încă îl acuza că nu făcuse nimic ca s-o ajute, din moment ce o luase la Londra.

— Nu are importanță ce cred eu sau tu despre el, atât timp cât ea îl vrea.

— Și ce te face să crezi că ar fi fost fericită cu el?

— Cine ar mai face vreodată ceva dacă s-ar gândi cum va fi peste zece ani?

— Un bărbat și o femeie se găsesc fără ajutor din afară.

— Dacă au noroc, numai așa. Chiar dacă nu vroiai s-o împingi pe Angela în brațele lui, puteai face ceva să-l salvezi de Henrietta. Pe sub hainele acelea moderne și

elegante, poate că are și el o inimă blândă, caldă și iubitoare și e păcat să-i rămână prinsă într-un bloc de gheață.

— N-am putea discuta despre ceva mai la obiect? De exemplu, ce i-ai spus lui Madame Landini?

— Exact ce mi-ai spus tu. Mama e producătorul, tu ești regizorul, eu joc așa cum mi se indică. Nu mă abat de la scenariu.

— Ți-a spus că poți sta la ea?

— M-a invitat cu căldură să vin chiar înainte de sosirea părinților tăi și am acceptat. Voi merge acolo de joi.

— Dar ceasul va fi gata abia vineri.

— O voi ruga să-mi împrumute unul din ceasurile ei. Voi spune că al meu este la reparat, pentru că i s-a spart geamul. Poți veni chiar tu să mi-l aduci. Va părea mai firesc. Și, pentru că tot vorbim despre ceasuri, amintește-i Angelei să închidă cuptorul înainte de opt.

— Pleci?

— Merg la o petrecere la care vin numai elvețieni. Vine să mă ia vărul vărului unui văr... pe nume Sigismund Klein, în cinstea căruia se dă petrecerea.

— Se auziră pași grei pe scări.

— Sigi, ți-l prezint pe Rodney Laird. Nu avem timp să bem ceva.

— Nu? Ușa se deschise și apărură Angela.

— Mă roagă să-ți traduc, Angela. Spune că-i pare rău că nu rămâne să bea ceva ca să toasteze în cinstea unei femei atât de

încântătoare ca tine. Acum, îl voi lua de-aici înainte de a-și pierde complet capul. Noapte bună.

Rămasă singură, Angela îi aduse lui Rodney un pahar cu băutură și se așeză lângă el.

— Voi bea și eu un pahar, pentru că am nevoie să mă remontează, nu voi pretinde că nu. Explică-mi și mie, dacă poți. Dacă Oliver s-ar fi căsătorit cu o fată bună și blajină care l-ar fi iubit cu adevărat, m-aș fi simțit mai bine?

— Nu.

— Mulțumesc. Asta bănuiam și eu, dar vroiam o confirmare.

— Ce te face să crezi că Henrietta nu-l iubește?

— Știi foarte bine că a pariat că se va căsători cu el înainte de luna mai.

— Nu am știut. Cine ți-a spus?

— Austin Bates. Îi cunoaște tot anturajul.

— Pentru că tot vorbim despre confirmări, aș vrea și eu una. Ai fi vrut să... adică... oare crezi că ar fi trebuit să fac mai mult ca să...

— ... ca să mă arunci în brațele lui Oliver? Nu văd ce-ai fi putut face. Uite, de exemplu, de când o cunosc pe Nicola mă tot gândesc cum să fac să o împing spre tine. Trebuie să procedez subtil, ca tu să nu-ți dai seama sau să te sperii. Așa că n-am putut face nimic și mă tot întreb cum de ești în stare să locuiești în aceeași casă fără să te îndrăgostești de ea. Măcar și pentru simplul fapt că știe să gătească excelent și tu susții că dragostea începe în stomac și se sfârșește în buzunar. Dar dacă nu-ți place...

— Am spus eu că...

— Și să presupunem că te-ai fi îndrăgostit de ea. Trebuie să recunoaștem adevărul destul de crud, nici unul din noi doi nu este o partidă prea strălucită. Eu arăt bine și tu ai farmec, dar în privința banilor, nici în prezent și nici în perspectivă nu sunt șanse prea mari. Nici Nicola nu provine dintr-o familie de bogătași, dar îmi place cum a crescut-o mama ei. Nu mă plâng, dar, privind înapoi, cred că mama a dat mai multă atenție găștelor ei chinezești decât mie.

— Te-a considerat întotdeauna...

— ... fata tatei. Știu. Și iată rezultatul, știu să navighez ca un adevărat marinar, pot face orice nod marinăresc, știu lucruri interesante despre artileria din turela vasului, pot da detalii despre orice bătălie navală câștigată de englezi... Numai că asta nu mi-a folosit prea mult în relațiile cu bărbații. Dar, poate că dacă mama s-ar fi ocupat de instruirea mea, subiectele mele de conversație ar fi fost albinele și efectele încrucișării cămilelor de curse.

— E adevărat, dar prefer să avem așa părinți, cred că suntem norocoși că sunt așa.

— Probabil. Câte persoane vor fi la petrecerea de vineri pentru ziua lui Oliver?

— N-am idee.

— Va fi la Hotelul Tarrant House unde stă mama Henriettei, nu-i așa?

— Da. Nicola nu va fi aici. Va locui câteva zile la Madame Landini.

— Bine, dar a jurat că nu va face niciodată așa ceva!
— Credem că astfel ar putea-o determina pe Madame Landini să reia lucrul.

— Sper să reușească. Știu că ești îngrijorat. Termină de băut și se ridică, pregătindu-se să plece. Și totuși, mi se pare ciudat că nu a produs nici o impresie asupra ta. Chiar mă gândeam zilele trecute, văzându-te privind în gol și visând în fața ferestrei. Dacă nu la Nicola te gândeai, atunci există vreo altă fată?

Rodney scoase un strigăt, sări de pe canapea și dispăru în bucătărie.

- Ai uitat că era ceva în cuptor?
- Nu, dar nu mi-am amintit la timp.
- Era cina noastră?
- Da. Adu niște ouă, te rog. Revenim la omletele noastre.

Capitolul 10

Joi dimineata, Rodney o duse pe Nicola cu masina in Park Lane.

— Nu-ți face griji și dă răspunsuri simple.

— Este ușor de spus când mă lași la ușă și fugi să te ascunzi în spatele lui Phoebe. Mă simt ca o momeală. Dacă își dă seama că știi ceva despre Anton Veitch? Există tot felul de metode prin care să te adoarmă și să te facă să vorbești în somn. Ar trebui să mi se plătească pentru factorul de risc. Cine îi va spune mamei dacă voi fi transformată în colet macabru?

— Nu vei fi dacă nu dai nimic de bănuț. Știi exact ce ai de făcut când îți aduc ceasul mâine?

— Dar am repetat.

— Da, dar fără Madame Landini. Indiferent ce vrei să-mi spui, nu telefona de-acolo.

— Nu va fi nevoie să telefonez. Mă întâlnesc cu Angela mâine și, dacă e ceva, îți comunic prin ea.

— Nu știam că...

— ... mă-ntâlnesc cu ea? Eu i-am propus, pentru că tu ai fi lăsat-o singură în casă, plângând. Dacă și ca soț te porți cum o faci în calitate de frate, soția ar trebui să te părăsească.

— Mulțumesc. Mai e ceva?

— Nimic decât să ne luăm rămas bun, în caz că nu mă mai vezi niciodată.

Rodney plecă, plin de îndoieli. Planul părea făcut de amatori și era destul de stângaci, dar ce altceva ar fi putut încerca? Cel puțin, acesta avea avantajul de a fi scurt.

A doua zi, după un prânz frugal, pentru că seara, la petrecerea lui Oliver avea să manânce din belșug pe gratis, Rodney merse în Park Lane pentru a duce ceasul Nicolei.

Camera în care a fost poftit era cea în care se întâlnise ultima oară cu Madame Landini. Aceasta nu era singură. Signor Piozzi era așezat la o masă lângă canapea, și vizavi de el, Nicola îl ajuta la lucru. Madame ținea o carte în mână.

— Intră, spuse ea, zâmbind. După cum vezi, eu lenevesc în timp ce ceilalți lucrează. Stai să bei o cafea cu noi..

— Sunteți foarte amabilă, dar mă tem că nu pot rămâne. Trebuie să mă întorc la serviciu. Nu am venit decât ca să-i aduc Nicolei ceasul, dar mi-am spus că e aici, cu dumneavoastră și...

— și... l-ai adus aici, desigur. Îmi pare rău că te grăbești.

— Poftim, spuse Rodney, punând un pachetel pe masă în fața Nicolei. Am plătit eu. Îmi vei da banii mai târziu.

Nicola îi mulțumi, desfăcu pachetul și își puse ceasul la mână. Signor Piozzi se aplecă să-l privească mai bine.

— Scuză-mă, te rog, dar n-am mai văzut așa un ceas.

— Nici nu veți mai vedea, spuse ea arătându-i-l mai bine, pentru că e unic.

Rodney își luase rămas bun de la Madame Landini și era deja la ușă. Auzind cuvintele Nicolei, se întoarse. Dacă planul reușește, se gândi el, va renunța la munca de editor și se va face actor

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton plin de regret, dar nu e așa.

— Ce nu e așa? întrebă Nicola.

— Mă tem că nu e cum ai spus: unic.

— Ba da. Mi-a spus mama.

— Știu. Dar, după cum m-ai rugat, am întrebat ceasornicarul cât valorează. Intenționez să-ți spun altă dată.

— Nu există decât un singur ceas ca acesta, insistă ea. Este unic.

— Cuvântul mai potrivit ar fi neobișnuit, nu unic. Categorie, nu sunt multe așa, dar el a văzut în decursul ultimilor cincisprezece sau douăzeci de ani, patru. Nu e cazul să fii atât de dezamăgită, doar ai spus că nu-l vei vinde nicio dată pentru că vrei să-l lași moștenire copiilor.

O privea pe Nicola, dar era conștient că Madame Landini întinsese mâna să ia ceasul de la signor Piozzi, că îl examinase și citise inscripția. Nu mai zăbovi. Totul trebuia să se petreacă foarte repede. Ar fi spus că planul reușise deocamdată. Madame Landini privea ceasul fără prea mare interes, cu toate acestea, uitase să sune pentru ca unul din valeți să îl conducă.

Merse până la birou cu o senzație de irealitate. Totul se rezumase la patru minute și la vreo două fraze. În mod normal, trebuia să afle rezultatul chiar în seara aceea, fie de la însăși Nicola, fie de la Angela.

Sună telefonul. Era Oliver.

— Rodney, vii diseară?

— Da. Am înțeles, deși nu de la tine, că va fi o petrecere deosebită.

— Da... Tonul era mult prea deprimat pentru un viitor ginere. Vroiam să te rog să-l iei tu pe unchiul Henriettei de la gara Paddington. Crezi că mai e timp?

Rodney calculă rapid că trebuia să plece imediat de la birou, să meargă acasă, să facă baie, să se-mbrace, apoi să ajungă la gară...

— Dacă nu sunt blocaje de circulație, reușesc.

— Mulțumesc. Și mai e ceva. De luat florile. Pentru Dumnezeu, te rog să nu uiți. Știi, mama Henriettei... Ei bine, am comandat orhidee pentru Henrietta și mama ei, dar era prea târziu ca să le livreze la domiciliu, așa că trebuie aduse de la florărie. Nu uita, te rog, este important. De fapt, este vital. Mulțumesc.

Când Rodney ajunsese acasă, nu găsi pe nimeni. Se pregăti în timp record și plecă din nou. Trecu mai întâi pe la florărie, luă cele două cutii mici legate cu panglică aurie, le așează cu grijă pe bancheta din spate, apoi merse la gară de unde îl luă pe generalul Gould, unchiul Henriettei, un bărbat înalt, solid, cu fața roșie.

— Foarte amabil din partea dumitale că ai venit să mă iei. Înțeleg că e o petrecere de logodnă, deși nu mi-au spus mare lucru la telefon. Aș fi vrut și eu să discut puțin cu individul

acela, doar sunt ca un tată pentru Henrietta. Poate că voi avea ocazia la hotel, înainte de a începe toată acea agitație.

Dar, ajunși la hotel, nu a mai fost timp de nici o discuție. Rodney abia ajunsese la bar și-și comandă ceva de băut, când fu anunțat că este rugat să meargă imediat în sala de bal ca să discute cu domnișoara Gould.

Henrietta, frumoasă, îmbrăcată cu o rochie aurie, îi făcu semn să se apropie.

— Unde naiba ai fost? începu ea, pe un ton iritat. Ți-am trimis mesaje peste tot. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Tocmai în seara aceasta, lui Oliver i s-a furat mașina. Trebuia să fie aici, lângă mine, să primim oaspeții, dar s-a dus să anunțe furtul la poliție. M-am plictisit să tot repet ce a pățit. Și mai e ceva. Mi-a spus că a comandat flori pentru mine și mama, dar n-au ajuns și la recepție nimeni nu știe nimic despre ele.

Rodney decise să nu-i spună nimic ca s-o liniștească. Îi va da florile lui Oliver, când va veni. Apoi se întoarse la bar, comandă și pentru Oliver ceva de băut și-l așteaptă. Acesta ajunsese abia după o jumătate de oră.

— Vino repede să bem ceva. Am comandat deja. Ți-am adus florile.

— Slavă Domnului. Ai vorbit cu Henrietta?

— Da. Mi-a spus despre mașină. Când s-a ntâmplat?

— Am ajuns acasă și, când am vrut să plec din nou, în mai puțin de o oră, nu mai era.

— Gata, toți te așteaptă să te felicite. La mulți ani.

— Mulțumesc. Îți amintești ce fericiți am sărbătorit anul trecut și acum doi ani... atunci când cineva a vărsat cafea fierbinte pe picioarele mele...

— Asta a fost Angela.

— Așa e. M-am cam supărat. Sper că nu mi-a luat în nume de rău.

— Nu ți-a luat nimic în nume de rău. Du-te acum. Ia și cutiile cu orhidee. Ce e cu figura asta? zâmbește, ce naiba!

Invitații îl primiră cu un cor de urări și se strânsă în semicerc mai aproape de fericita pereche. Zâmbind, Oliver oferă o cutie cu flori Henriettei și una mamei acesteia.

— Ador orhideele! exclamă doamna Gould. Ia să vedem dacă ai ghicit că acestea sunt florile mele preferate.

Și Henrietta și mama ei rămaseră împietrite, privind lung florile pe care le-au scos din cutii. Când, în sfârșit, Henrietta își ridică privirea, expresia din ochii ei îl făcu pe Rodney să păsească, prudent, înapoi. Vorbea printre dinți și parcă îi ieșeau scânteii de mânie.

— Explică, te rog.

Cu o figură îngrozită, Oliver își primba privirea de la buchetul de violele ofilite pe care Henrietta îl ținea în mână, la mănunchiul de mușcate pe care se încleștase mâna doamnei Gould.

— Mă auzi?

— Henrietta, draga mea, interveni mama ei, fii calmă. Oliver va explica totul.

— Te-am întrebat ceva, ți-pă Henrietta. Crezi că nu știu ce încerci să faci? Cum îndrăznești!

Sufocându-se de furie, luă cutia din mâna mamei ei și o aruncă direct în fața lui Oliver, urmată de cea pe care o ținea ea. Una din cutii îl lovi în frunte. Rodney se aplecă în mod mecanic să le ridice, în timp ce Henrietta continuă să țipe.

— Afară!

— Henrietta, te rog calmează-te, încercă doamna Gould să intervină.

— Afară! M-ai auzit? *Afară*.

— Ascultă, Henrietta, te asigur că... încep Oliver, cu o voce răgușită, consternat.

Apoi se opri. Rodney îl luă de braț.

— Ai auzit ce-a spus doamna: să pleci.

Îl conduse pe Oliver afară, ținându-l strâns de braț. În spatele lor se auzeau rugămințile doamnei Gould să se întoarcă, ale generalului să i se spună și lui ce se petrece, agitația oaspeților. Rodney însă, îl dirija ferm pe Oliver prin holul de la recepția hotelului, pe ușa turnantă, afară pe stradă, unde își avea mașina și îl făcu să urce. Dându-și seama că încă mai ținea cutiile de flori în mână, le trânti nervos pe bancheta din spate.

— Rodney, eu...

— Stai liniștit.

— Îți jur că nu știu...

— Ți-am spus să stai liniștit.

— Dar nu pot să fug așa, fără să...

— Vrei să te-ntorci? Întrebă Rodney, oprind mașina.

— În nici un caz! După cele petrecute? Dar...

— Ai vrut să te căsătorești cu ea?

— Nu, niciodată. Îți jur.

— Numai că, de data asta, ea avea planuri matrimoniale.

— Da. Îți dau cuvântul de onoare că nu am amintit niciodată...

— ... de căsătorie.

Rodney porni din nou.

— Unde mergem?

— Acasă la tine. Ca să-ți faci bagajul. Pleci într-o scurtă excursie.

— Bine, dar unde?

— Oriunde nu poți fi urmărit. Îți sugerez Oxford, la hanul acela mic unde l-am dus și pe tata.

Când au ajuns în fața casei lui Oliver, mașina acestuia era acolo.

— Bine, dar... nu era aici când am plecat.

Stăteau amândoi, privind uluiți.

— Grăbește-te. Ia-ți câteva lucruri. Între timp, mă uit să văd dacă mașina ta a pățit ceva.

Mașina nu avea absolut nimic. Când intră în casă, Oliver încă se îmbrăca. Rodney luă o valiză, o aruncă pe pat și începu să facă bagajul.

— Nu cămășile acelea.

— Fir-ar să fie, nu mergi la un palat ducal. Grăbește-te. Nu-ți dai seama că în zece minute te poți trezi cu mama și unchiul Henriettei pe capul tău? Aparatul de ras, periuța de dinți, pijamaua, pulovere. Gata. Încuie și urcă în mașină. Te voi urma până la gară. Dacă nu aș fi îmbrăcat pentru recepție, te-aș urca în tren chiar eu și aș aștepta până pleci. Așa, trebuie să mă încred în instinctul tău de conservare. Dacă mergem repede, s-ar putea să prindem trenul de nouă patruzeci.

Când au plecat, Rodney văzu în oglinda retrovizoare un taxi care venea; dintr-o privire, recunoscuseră pasagerul. Deși

trebuie să fi fost o mulțime de domni cu statură impunătoare în Londra, acesta nu putea fi altul decât generalul Gould care avea o nepoată, Henrietta.

Îl duse până la gară, apoi se întoarse acasă. Angela era pregătită de culcare. Stătea lângă foc. Se vedea că plânsese.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea. Ai plecat devreme?

— Nu a mai fost nici o petrecere.

— De ce? Se ridică încet și se întoarse cu fața spre el.

Îi povesti și-l ascultă nemișcată. Pe măsură ce asculta, lacrimile îi curgeau, scăpate de sub control. Apoi se așeză pe canapea, își sprijini capul de brațul acesteia și izbucni în hohote de plâns.

— Nu pot să înțeleg. Plângi când auzi că se căsătorește și plângi și mai mult când auzi că nu se mai căsătorește.

— Și dacă chiar vroia să se însoare cu ea?

— Nu vroia. Mă auzi? Nu vroia deloc. A fost numai ideea ei. Pare o fată inteligentă, dar nu știe nimic despre tactică și strategie. Și, dacă i-ai fi văzut fața când l-a bănuț pe Oliver că i-a făcut o farsă, n-ai mai plânge că nu a reușit să pună mâna pe el. Liniștește-te acum. Vreau să știu dacă e vreun mesaj de la Nicola.

— Nu.

— N-a spus nimic despre Madame Landini?

— Nu. Sunt absolut sigură.

— Să nu-mi spui că v-ați petrecut toată ziua bocindu-l pe Oliver.

— Nu. M-a sunat, am fost plecate și când ne-am întors am mâncat aici sandvișuri, apoi a plecat.

După care Angela începu din nou să plângă. Rodney își puse pijama. Îi era foame, dar nu avea dispoziția necesară ca să mai pregătească indiferent ce. Își făcu doar o ceașcă mare cu cacao și se duse în dormitor. Se spune că e mai bine să n-ai vești deloc decât să ai vești proaste, totuși, de ce tăcea Nicola? Putea măcar să-i fi scris un bilet ca să-l pună la curent cu comentariile lui Madame Landini în legătură cu ceasul.

Auzi pași pe scară. Să fi fost Nicola? Apăru și Angela, într-o cămașă de noapte călduroasă. Rodney deschise. Pe palier, în fața ușii, era Oliver. Ținea într-o mână valiza, iar în cealaltă, o mulțime de pachetele. Din buzunarele hainei ieșeau sticle.

— Dumnezeule! Te-am lăsat la gară!

— Nu mai era trenul de nouă patruzeci. Pot să intru, te rog? Mi-a amortit mâna din cauza pachetelor.

Intră, făcu un semn cu capul spre Angela și descărcă pachetele pe masă.

— Așadar, nu mai era trenul de nouă patruzeci, reluă el cu voce calmă. Mi s-a făcut foame, dar n-am vrut să mănânc singur de ziua mea, așa că m-am gândit că mă vei lăsa să petrec noaptea pe canapeaua ta și, în caz că n-ați mâncat, am adus șuncă și limbă cu salată și brânză de Boursault care știu că-ți place și mășline... Cred că ar trebui să le pui pe o farfurie, se adresă el Angelei.

Angela aduse, fără să scoată un cuvânt, farfuriile și începu în mod mecanic să așeze masa.

— Șampanie. Te-ai gândit bine.

— Gând de ziua mea. Am simțit nevoia să...

Din bucătărie, se auzi zgomot de farfurii sparte.

— Asta înseamnă să lași femeile în bucătărie, spuse Rodney. Du-te să vezi ce s-a-ntâmpat.

Oliver s-a dus, dar nu s-a mai întors. Fu rândul lui Rodney să meargă să investigheze. Merse până la ușa bucătăriei, privi înăuntru siderat, apoi se retrase. Oliver Tallent spăla o salată la chiuvetă, prima acțiune casnică în care se implicase vreodată.

Probabil că nu va rămâne să spele multe salate, dar faptul îi oferea dovada a ceea ce bănuise de multă vreme: dacă faci ceva suficient de prost, cu siguranță va apărea cineva care să facă munca respectivă în locul tău.

Se așeză la masă. Angela nu vorbise aproape deloc. Doar când luă paharul oferit de Oliver, i se adresă pe un ton plin de regret.

— Dacă aş fi ştiut...

— Ce anume? întrebă Oliver.

— Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi...

— ... ar fi ars o prăjitură, completă Rodney.

Capitolul 11

Așa cum obișnuia sâmbăta dimineată, Rodney se trezi devreme, mai rămase o jumătate de oră în pat, apoi veni să-și ia micul dejun, îmbrăcat în halat. I se alăturară Angela, tot în halat, și Oliver. Angela, se gândi Rodney, avusese o idee bună de a nu-și schimba ținuta obișnuită de dimineată, care de fapt era nu era deloc neatrăgătoare.

Încă mai erau așezați în jurul mesei când telefonul sună mai târziu. Răspunse Angela.

— Potsy, șopti ea, făcând semn spre Rodney.

— Domnul Laird? Madame vă roagă să-i faceți o vizită, azi, luni, când doriți. Dorește să discute cu dumneavoastră. Se poate?

— Voi veni în jurul prânzului. Este bine?

— Un moment, vă rog. După o pauză. Madame vă roagă să luați prânzul cu ea.

— Îi sunt foarte recunoscător pentru invitație, dar nu sunt liber pentru a lua prânzul împreună cu dumneaei. Vă rog să-i prezentați scuzele mele. Voi fi acolo la ora douăsprezece. La revedere.

— Își reia lucrul? întrebă Oliver.

— Habar n-am. De ce nu a rugat-o pe Nicola să telefoneze? Nimeni nu putu să răspundă.

Când Rodney se întoarse în living, îmbrăcat și gata de plecare, află planurile Angelei pentru dimineața aceea.

— Merg la gară cu Oliver. Mă întorc cu autobuzul. Nu vin la masă. Vom mânca înainte ca Oliver să plece.

Părăsiră casa în mai puțin de-o oră.

— Nu te întoarce până când nu iei legătura cu mine și-ți spun că totul e în regulă, îi dădu Rodney, de pe palier, ultimele instrucțiuni lui Oliver.

Când Rodney sună la ușa lui Madame Landini, fu poftit, fără nici o întrebare, în salon. Era singură, stătea la un birou lângă una din ferestrele lungi și scria ceva. Se întoarse și-i întinse mâna.

— Îmi pare bine că ai venit, Rodney. Am să-ți spun așa de-acum înainte. Suntem prieteni, nu? Ne cunoaștem de suficient de mult timp.

Se ridică, merse la un scaun mai confortabil și-i făcu semn să ia loc aproape de ea.

— E sâmbătă, nu ar trebui să lucrezi. Nu te voi reține mult. Vreau să-ți spun doar atât, mă simt mai bine. Am discutat cu medicul meu și este de acord să-mi dea voie să încerc să reiau scrierea memoriilor. M-a avertizat, însă, că trebuie să fiu prudentă. Voi lucra câte puțin și voi face pauze ca să mă odihnesc. În cazul acesta, înțelegi că ar fi inutil să mai păstrez secretara. Acest stil de lucru, cu dese întreruperi, ar fi greu de suportat pentru domnișora Baird. Am discutat și cu signor Piozzi și ne-a venit o idee foarte bună, în loc de secretară, voi avea un

dictafon. Pot vorbi în fața aparatului oricând și nu mă voi mai simți obligată să fac un effort ca să lucrez pentru a nu lăsa secretara să aștepte. Voi trimite banda la biroul vostru, unde poate fi dactilografiată de unul din angajați.

Se rezemă de spătarul scaunului și își întinse mâinile, încă frumoase.

— Spune-mi, îți place ideea?

— Foarte mult, răspunse el fără nici o ezitare.

— Bine. Asta mă face foarte fericită. Am suferit mult, Rodney, când am întrerupt lucrul la jumătate, forțată de împrejurări. Când încep ceva ce merită, și sper că ești de acord cu mine că memoriile mele sunt valoroase, îmi place să duc treaba la bun sfârșit.

— Sper să fiți atentă să nu vă surmenați.

— Desigur, voi fi. Nu numai că voi face pauze pentru a mă odihni, dar îmi voi face timp și să mă distrez.

Știi că Înălțimea Sa stă la mine. Cei doi nepoți ai săi vor merge foarte curând la o școală englezească; părinții lor nu sunt aici, așa că Înălțimea Sa se ocupă de totul. Desigur, Guido îl ajută și amândoi vor sfatul meu, așa că voi avea multe de făcut când nu lucrez. Și acum, mai e o mică problemă. Dar, mai întâi, aș vrea să-ți ofer ceva de băut.

— Mulțumesc, nu. Nu am mult timp la dispoziție, trebuie să fiu punctual la o întâlnire.

— Undeva în afara orașului?

— Nu.

— Nu te rețin. Se ridică și sună clopoțelul. Vreau doar să-ți spun că în dimineața aceasta, domnișoara Baird a plecat. Nu e vina ei că m-am hotărât să trec la dictofon, a lucrat foarte bine,

chiar i-am făcut un cadou. Guido a aranjat totul. De asemenea, i-am promis să o recomand și altora, ceea ce o va ajuta să obțină un post bun, așa cum merită. Este foarte eficientă, deși cred, totuși, că îi lipsește oarecum o anumită ținută. Ești de acord?

— Nu, nu prea sunt de acord, spuse el zâmbind.

Îl studia cu o privire maternă.

— Aș dori să-ți dau un sfat. Te rog, nu te lăsa antrenat într-o relație cu frumoasa Nicola.

Îi puse mâna pe braț, prietenește. Sunt sigură că, într-o zi, vei deveni un om important și trebuie să-ți cauți o soție care să nu fie numai drăguță, dar să fie și de familie bună. Un patiser este foarte util, dar în nici un caz ca socru. Nu uita lucrul acesta. Trebuie să găsești o femeie ca domnișoara Gould, care mi-a fost prezentată la o recepție zilele trecute. Mi-a spus că e logodită cu domnul Tallent.

— Nu mai este.

— Nu se poate! Ce s-a-ntâmplat? S-au certat?

— S-ar putea spune și așa. Nu i-au plăcut florile pe care i le-a adus și a aruncat cu ele în el în fața tuturor invitaților.

— Bietul domn Tallent! Și în mine s-a aruncat de multe ori cu flori, dar gestul acesta ar trebui făcut doar în semn de omagiu.

Ușa se deschise. Nu era, așa cum se așteptă Rodney, un valet care să-l conducă spre ieșire, ci Maharajahul care, deși îmbrăcat în costum de stradă, nu arăta deloc ca o persoană obișnuită. Oriunde și oricum era îmbrăcat, era o figură remarcabilă.

— Domnul Laird! Anna, doar nu-l lași să plece!

— Trebuie. Are o întâlnire. La revedere, Rodney.

În timp ce părăsea casa, în mintea sa prindeau contur tot felul de gânduri. Madame a spus că relația n-ar fi potrivită, ceea ce a fost foarte amabil din partea ei, pentru că astfel l-a făcut să-și dea seama că, de fapt, ar fi cât se poate de potrivită. El și fiica patiserului au lucrat împreună, au complotat împreună, au locuit împreună. Nu aveau acum de făcut decât să schimbe unghiul, de la o relație de frate – soră, la una de soț – soție. Este adevărat că ea nu păruse să-l remarcă, dar nici nu se pusese problema, de fapt. Se gândi, stânjenit, că poate ar trebui să-și pună frâu sentimentelor, era normal ca visurile unui bărbat legate de viitorul său alături de o anumită fată să fie împărtășită și de cea în cauză.

În drum spre casă, se opri să mănânce un sandviș. Avea stomacul strâns de durere, ca de un început de ulcer.

Prea multe evenimente se adunaseră în viața lui. Continua să fie îngrijorat din cauza Angelei. Oare Oliver primise o lecție care îl făcuse să se întoarcă la vechii prieteni de încredere, sau își va linge rănila la Oxford și se va întoarce să continue lista pe care se aflau Pauline, Cynthia și Henrietta?

Ajunse acasă înainte de ora trei. Urca scările și auzi voci, a Angelei și a Nicolei. Așadar, Nicola se-ntorsese, era pe punctul de a spune „acasă”.

Tonul discuției era ridicat, una din voci era furioasă, cealaltă protesta. Rămase în fața ușii, ascultând cu nerușinare.

— Dar dacă, vorbi Angela printre lacrimi, nu mă mai invită niciodată?

- Situația ta va fi la fel ca înainte.
- Nu am spus decât că voi merge mâine și voi petrece ziua împreună cu el și...
- Îl vei suna și îi vei spune că îți pare rău, dar ai uitat că ai o întâlnire.
- Nu se-ntâmplă absolut nimic dacă merg măcar o dată.
- Ar fi fatal. Ce naiba, Angela, folosește-ți mintea, dacă ai. Dă telefon și anulează întâlnirea.
- Este îngrozitor de singur.
- Chiar nu-ți dai seama? Îl ai... dacă-ți păstrezi capul limpede. A fost umilit în fața multor prieteni de-ai Henriettei și a venit aici să se remonteze; printre bulele de șampanie, brusc te-a găsit atractivă și te-a dorit. Dacă accepti această primă invitație pe care ți-a făcut-o în tot acest timp de când locuiești aici, sub nasul lui, în Londra, va fi exact așa cum am spus, fatal. Te va mai invita o dată sau de două ori, îi va face plăcere compania ta, apoi va începe o relație cu altcineva și, de data asta, s-ar putea să nu mai scape. Singura ta șansă, absolut singura șansă, este să-l ții cât îl ai.
- Dar dacă nu merg la Oxford să petrecem ziua împreună, va...
- Va fi surprins. Apoi îi va părea rău. Apoi se va-ntreba dacă ți-a trecut pasiunea pentru el, ceea ce-l va face să-și pună problema dacă nu cumva și-a pierdut farmecul; atunci va vrea să te vadă din nou, să te impresioneze. Dă-i telefon și spune-i că nu poți veni pentru că ai o întâlnire.
- Dar nu am!
- Spune-i-o cât mai convingător. Dacă propune să vină el la Londra, spune-i că ai o săptămână plină și nu ai putea să-i indici când ai o zi liberă decât aproximativ joi.

— Dar vreau...

— Știu ce vrei. Vrei să stai lângă telefon așteptând să te sune, gata să accepți orice propunere.

— Mă scuzați că vă întrerup, spuse Rodney intrând. Conversația m-a ținut pur și simplu aici, pe prag.

— Înseamnă c-ai auzit ce-a spus, începu Angela, cu ochii în lacrimi. Recunosc că are dreptate, dar el e acolo, singur, la Oxford.

— Ceea ce ne trebuie tuturor acum este un ceai bun. Du-te și fă-l.

Angela își șterse ochii și se duse la bucătărie să pună ibricul pe foc și să scoată ceștile.

— Tot ce-am spus e adevărat, spuse Nicola, așezată pe canapea. E al ei dacă nu aleargă la el. Presupun că ești de partea lui.

— De ce trebuie manevrat așa un bărbat?

— Un bărbat adevărat nu trebuie. Un bărbat adevărat știe când vrea o fată și vine după ea și-i spune, dar nu e cazul cu Oliver. Henrietta l-a prins și l-a legat înainte ca el să-și poată da seama bine ce se-ntâmplă cu el. Dacă Angela îl vrea, nu-l va avea înlesnindu-i calea.

— Metoda asta o vei aplica și tu când vei umbla după un bărbat?

— Nu eu voi umbla după el, ci el după mine.

— Și dacă dă semne de incertitudine, ce trebuie să faci să-și atingă scopul?

— Trebuie să aștepte, să se întrebe, să-și facă griji, să stea treaz noaptea, să meargă până la marginea unei prăpăstii și să se gândească dacă să facă pasul fatal sau nu. Și acum, scuza-mă, dar trebuie să-mi fac bagajul. E deja târziu.

— Târziu pentru ce?
— Pentru a prinde trenul.
— Unde pleci?
— La Brighton.
— Fără să spui un cuvânt despre ce s-a întâmplat la Madame Landini?

— Nu s-a întâmplat nimic. A ținut ceasul puțin, mi l-a dat înapoi și eu l-am pus la mână.

— N-a spus nimic?

— A șoptit ceva de genul că este un ceas interesant. Asta a fost tot. Dacă ar trebui să reconstitui, aș spune totuși că a ținut cam mult ceasul, chiar dacă acesta i s-a părut interesant. Altceva nimic, până când m-a chemat, mi-a mulțumit, mi-a spus că ea și signor Piozzi au hotărât să utilizeze un dictafon; eu le sugerasem acest lucru cu câteva zile înainte, dar n-au recunoscut că ideea venise de la mine. Mi-a spus că-i pare rău că nu mai lucrează cu mine, dar că, dacă îmi voi dori un post pe care nu-l pot căpăta, să-i spun și ea îmi va înlesni angajarea. Apoi, l-a rugat pe Guido să se ocupe de un mic cadou și, la revedere. Micul cadou este un cec de o sută de lire. Și astfel s-a terminat rapida mea incursiune în viața celor bogați și faimoși. Acum, pot să mă duc să mă pregătesc?

— În legătură cu următorul tău serviciu...

Angela intră cu o tavă și în aceeași clipă se auziră pași pe scară, negreșit ai doamnei Major.

Când Rodney îi deschise ușa, aceasta avea în mână cutiile zdrobite de flori pe care el le aruncase la coșul de gunoi din fața casei cu o seară înainte, iritat că încă mai erau în mașina lui. Le luase funda aurie.

— Intrați.

— Mulțumesc, dragul meu, dar nu pot. Vroiam să mai întreb o dată dacă ai vrut într-adevăr să arunci astea.

— Da, sigur că da.

— Am văzut bucățile de panglică atârând și mi-am zis că poate ai aruncat din grerșeală panglica asta scumpă. Dar, dacă nu ai nevoie de ea, o iau eu. Făcu o pauză și aruncă o privire spre cutii. Când le-am scos din lada de gunoi și am văzut pe ele numele frorăriei, mi-am amintit că Angela lucrează acolo. Așa ai spus, Angela, nu? Ambalezi florile. Frumoasă meserie. Mi-ar fi plăcut și mie să lucrez cu florile. Vă las, acum.

Rodney închise ușa în urma ei. Sămânța unei bănuieli i se strecură în minte și începu să crească repede. Se întoarse și o privi lung pe Angela.

— Lucrezi la Claribel's?

— Da. Am pus ceaiul.

— Mulțumesc. Ambalezi florile?

— Da.

— Bănuiesc că nu știi nimic... Nu, delirez. Nu se poate să ai ceva de-a face cu povestea asta. O privea lung când pe ea, când pe Nicola. Sau se poate?

Figura Nicolei nu trăda nimic, dar Angela păli.

— Bea-ți ceaiul, îi spuse Nicola.

— Imediat. Știi cumva, se adresă el din nou Angelei, ce se află în cele două cutii care au fost trimise Henriettei și mamei ei?

Angela ezită, apoi inspiră adânc.

— Da.

— Tu... le-ai pus?

— Da.

— În comandă scria orhidee și tu...

— A fost ideea mea, spuse Nicola. N-o mai teroriza pe ea, începi cu mine

Rodney simți că picioarele îi tremură. Merse să se rezeme de canapea.

— Așadar, Oliver a comandat orhidee și...

— Știam că va trebui să comande flori, spuse Nicola. Am sunat-o pe Angela și am întrebat-o dacă le-a comandat și mi-a spus că încă nu. Comanda nu a venit decât după-amiaza târziu și când mi-a spus, am întrebat-o dacă are de gând să ambaleze florile respective și mi-a răspuns că da.

I-am spus ce aș face eu în locul ei. Nu a fost de acord, dar am făcut-o să înțeleagă că era ultima ei șansă de a-l salva. Speram să ofere florile el însuși, ceea ce s-a și întâmplat și să i se arunce în față cu ele. Asta a fost tot.

— Asta a fost tot? A fost ceva josnic, necinstit, murdar... Dumnezeu! Să nu-mi spui că tot voi, i-ați furat și mașina.

— Nu vorbii prostii, spuse Nicola. Doar am dus-o la capătul străzii Belthane și apoi am adus-o la loc. Știi că am recurs la un șiretlic, dar nici Henrietta nu a procedat cinstit pentru a pune mâna pe el.

— Și dacă s-ar fi dus la Claribel's să...

— ... reclame? S-a gândit la angajatul florăriei când a văzut florile? Nu. Nici o fată nu ar fi făcut-o. Nu s-a gândit decât că Oliver a pus la cale ceva și, ca atare, pe el l-a pedepsit. Dacă se va gândi vreodată să facă unele cercetări la florărie, va fi prea târziu, nu va mai exista nici o dovadă, cutiile fiind depozitate în lada de gunoi a doamnei Major.

Nu am făcut decât să aruncăm un colac de salvare unui om pe punctul de a se îneca. Dacă vrei să-i spui, ești liber s-o faci.

— Să-i spun? Crezi că i-aș spune că propria mea soră...

— Dacă vreodată mi se va îngădui să mă-ntâlnesc cu el, interveni Angela, îi voi spune chiar eu.

— Dacă nu ne-am fi gândit noi să întreprindem ceva, cine ar fi făcut-o? În nici un caz tu. Principiul tău este să-l lași pe fiecare să fiarbă în suc propriu. Politica ta este...

Se întrerupse pentru că telefonul sună. Rodney merse să răspundă și, de la primele cuvinte, Angela veni lângă el.

— Tata? Da, sunt eu, Rodney.

Ca întotdeauna, tatăl lor era foarte laconic.

— Unchiul vostru Julian a murit în această dimineată. Mama pleacă diseară. Nu pot să vin și eu cu ea pentru că am gripă. Ea abia s-a făcut bine. Trenul ei va sosi mâine la opt și cinci. Te rog s-o iei de la gară, s-o duci la un hotel bun și să ai grijă să se odihnească bine și să mănânce înainte de a pleca împreună cu tine la Brighton. Sper că o vei putea însoți la înmormântare.

— Da. Cum ați aflat?

— De la poliție. A căzut în timpul unei plimbări de-a lungul stâncilor. Mama îți va da mai multe detalii. Nu uita, ora opt și cinci. La revedere.

— Unchiul Julian a murit, se adresă Rodney Angelei după ce închise telefonul. Mama vine pentru înmormântare.

— Fără tata?

— Nu. Are gripă. Mama vine cu trenul de noapte. Trebuie să plec devreme mâine dimineată s-o iau de la gară.

— Să merg și eu la înmormântare?
— Nu, nu e nevoie.
— O aduci pe mama aici când se termină totul?
— Voi încerca, dar știi foarte bine că va vrea să meargă direct înapoi acasă.

— Îmi pare rău de unchiul vostru, spuse Nicola. Îmi pare bine că m-ai dus să-l văd.

— Și mie. Se încruntă. Dacă s-ar mai încălzi puțin. Mama abia s-a însănătoșit după gripă.

Dar, a doua zi dimineață când s-a trezit, nu se observa nici o îmbunătățire a vremii. O lăasă pe Angela dormind. Când coborî, doamna Major tocmai ridica sticla cu lapte adusă în fața ușii.

— Unde pleci așa devreme?

— La o înmormântare. Unchiul meu a murit.

— Departe?

— La Brighton. La revedere.

Tocmai când să intre în garaj, ușa casei vecine se deschise și Peter Grelby, vecinul, ieși în fugă, îmbrăcat în pijama și desculț.

— Priss, găfâi el când ajunse lângă Rodney. Au început durerile. Trebuie să telefonez doctorului. Urgent. Pentru Dumnezeu...

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă doamna Major.

— Urgență, răspunse Rodney. Un copil foarte grăbit să vină pe lume. Telefonez eu. Peter, întoarce-te la Priss.

Doamna Major îl lăasă pe Rodney să treacă, apoi bară drumul lui Peter care îl urmase ca în transă.

— Acum vei veni frumos cu mine la soția ta, spuse doamna Major victimei preferate a șicanelor ei neobosite. Doar am adus pe lume zeci de copii până acum. Vino cu mine și liniștește-te, altfel o sperii, uită-te și tu în ce hal arăți. E o fată sănătoasă și totul va fi bine. Aranjează-ți puțin părul, că doar nu vrei să fii ca o arătare când te vede copilul pentru prima dată.

Naștere și moarte... se gândi Rodney întorcându-se la garaj, după ce telefonase medicului. Unul pleacă, altul vine...

Ajunse la gară chiar la timp. Își privea mama înaintând pe peron, o versiune mai bătrână și mai colțuroasă a Angelei.

— Rodney, dragul meu! Îmi pare rău că a trebuit să ieși atât de devreme și pe așa o vreme. Ce faci?

— Sunt bine, mamă.

— Chiar mă-ntrebam dacă va veni și Angela. Mă bucur că nu a venit.

— Cine l-a găsit?

— Un bărbat care ieșise la plimbare cu câinele. Era vânt puternic, așa că nu erau mulți oameni afară.

— Încă trăia?

— Nu. A făcut infarct. Mă bucur că nu s-a chinuit. Au anunțat poliția și nu a fost greu de identificat pentru că mulți îl știau din vedere. Tatăl tău m-a sfătuit să telefonez avocaților lui imediat ce își deschid biroul astăzi.

— Telefoniez eu în timp ce te odihnești. Cum se numesc?

— Cred că Boyd și Waring. Cere cu domnul Waring; fiul bătrânului domn Waring, știe totul despre unchiul tău. Tatăl lui a lucrat pentru bunicul tău. Când l-ai văzut ultima oară?

- Săptămâna trecută, în timp ce se plimba.
- Ai mai fost la el acasă?
- Da. Am fost și cu o fată la el. Nu i-a plăcut ideea la început, dar în cele din urmă i-a arătat chiar instalația de cale ferată. Vei fi surprins când o vei vedea. Este incredibil.
- Mă îndoiesc că e mai complexă decât aceea pe care o avea înainte de a pleca în India. Încă de atunci îi trebuia o cameră specială pentru a întinde șinele. Trenurile acelea nu sunt de jucărie. Încă de când era copil, insista să aibă machete de locomotive și vagoane.
- Nu știi ce-i de făcut cu acei zeci de metri de șine montate în casă.
- Poate a lăsat întreaga instalație unei instituții.
- Ce instituție ar fi interesată de așa ceva și ar putea pune la dispoziție șase încăperi mari în șir pentru montarea instalației? Și cine va face legăturile electrice? Există acolo un panou de comandă care ocupă jumătate din perete.
- Bietul Julian. În timp ce alți băieți citeau cărți de aventuri, el citea orare de tren.
- Ajunși la hotel, luară micul dejun împreună, apoi Rodney telefonă avocaților. Domnul Waring, pe un ton rece și sever, fixă o întâlnire pentru ora patru după-amiază. Rodney telefonă să rezerve două camere la un hotel din Brighton și imediat ce doamna Laird se odihni puțin, plecă. Abia când s-au apropiat de Brighton, aceasta deschise din nou discuția despre fratele ei.
- Tatăl tău nu l-a plăcut niciodată chiar înainte de ceartă, Julian plecase în India înainte să mă căsătoresc. Era cu paisprezece ani mai mare decât mine. Când bunicii voștri au

murit, a păstrat casa din Brighton și câțva timp a menținut chiar un personal strict necesar. Și după ce nu au mai fost servitori și s-au terminat banii, tot a refuzat să vândă sau să închirieze casa.

— Nu mă surprinde. Vroia spațiu pentru a-și monta instalația.

— Regret doar că nu am putut cumpăra câteva piese din mobilierul vechi. Adesea mă-ntreb cine l-a cumpărat. De asemenea, avea și lucruri de valoare aduse din India.

— Apropo de India, l-ai auzit vreodată amintind de un loc numit Hardanipur?

Doamna Laird se întoarse spre el uimită.

— Niciodată. Categorie, nu ar fi menționat niciodată acest nume și nici eu și tatăl tău, în prezența lui. Cu siguranță că nu ți-a vorbit nici ție despre Hardanipur.

— Eu am pomenit de el, dar nu părea să vrea să discute despre acest subiect.

— Dar cum de ai ajuns să discuți despre asta?

— La Madame Landini e venit un Maharajah, un vechi și bun prieten al ei. Când am auzit că e Maharajahul din Hardanipur, numele mi-a sunat cunoscut și mi-am dat seama că trebuie să-l fi auzit de la unchiul Julian. El a negat, așa cum ai făcut și tu.

— Asta dovedește încă o dată că, atunci când crezi că nu ascultă, copii aud tot felul de lucruri ciudate. Nu cred că aveai mai mult de patru sau cinci ani când eu și tatăl tău am discutat ultima oară de Hardanipur. Ce ciudat! Ți amintești de acest nume după atâția ani!

— Unchiul Julian mi-a spus că a fost rezident acolo.
— Ce altceva ți-a mai spus?
— Mai nimic. A mai fost și altceva?
— Mult mai mult.
— Dar nu a intrat în amănunte. De ce?
— Pentru că a însemnat un episod foarte compromițător în cariera lui. A fost trimis în Hardanipur pentru a-l supraveghea pe Maharajah. Se știa că acesta reușise să scoată mai multe milioane, cu siguranță nu mai puțin de treizeci, din țară, precum și faimoasele sale diamante. Ideea este că nu se limita numai la fondurile lui personale, ci săpa adânc în venitul statului.

Desigur, mai erau și alte aspecte care trebuia cercetate. Conduita Maharajahului nu prea făcea cinste educației sale la Harrow și Cambridge. Julian a stat acolo un an. A fost instalat într-un palat aproape tot atât de mare ca al Maharajahului, i s-au dat un bodyguard personal, câțiva elefanți și chiar niște dansatoare. El și Maharajahul au devenit foarte buni prieteni. În loc să exercite Julian o influență apuseană asupra celui alt, s-a întâmplat invers. La sfârșitul aceluia an, a fost reclamat și muștrat. Nu cred că știe cineva ce s-a întâmplat exact în timpul aceluia an cât a stat în Hardanipur, dar părea ca și cum era mai bine să nu se cerceteze prea mult. Eu și tatăl tău am aflat întâmplător, din povestirile unei persoane din suita Maharajahului. Tatăl tău era de părere că Julian ar fi trebuit să-și piardă slujba, dar nu s-a întâmplat așa și, cu timpul, chiar a fost ridicat la rang de cavaler. Din cauza aceasta tatăl tău nu l-a plăcut, încă înainte de scandalul cu moștenirea. Ar fi fost chiar imposibil să stăm la Victoria Lodge?

— Da, mamă.

— Mi-ar fi plăcut să mai stau măcar o dată acolo. M-am născut în camera de deasupra celei în care mi-ai povestit că se află tabloul de comandă. A amintit vreodată de ipotecă?

— Da, o dată. Mă întreb dacă a vândut telescopul.

— Oh, Rodney, doar nu i-ai dat telescopul primit de la tatăl tău.

— Ba da. Mi-a fost milă de el. Dacă mai este, îl voi lua înapoi. Sau tu îl vei lua. Din punct de vedere juridic, ești ruda lui cea mai apropiată.

— A amintit domnul Waring ceva despre un testament?

— Cum poate fi vorba de un testament, când unchiul Julian nu a avut nimic de lăsat?

Dar exista un testament. Fusesse redactat, le explică domnul Waring cu o voce seacă și plictisită, cu un an înainte. Sir Julian venise, spusese că vrea să facă un testament și că, dacă problema nu se rezolva imediat, se va adresa altcuiva. Testamentul a fost redactat, semnat, autentificat și de atunci, nu-l mai văzuseră pe sir Julian.

Nu sunt decât două rânduri, spuse domnul Waring.

„Eu, Julian Rodney Mull, las tot ceea ce posed în momentul morții mele, nepotului meu Rodney Julian Laird”.

Urmă o pauză.

— Nu avea nimic, comentă doamna Laird.

— Nu știu nimic despre ce se află în locuință, spuse domnul Waring. După cum știți, nu au mai rămas bani din sumele considerabile pe care dumneavoastră și el le-ați moștenit de la tatăl dumneavoastră. Mobila a fost vândută acum câțva timp. În ceea ce privește casa, știți că a fost ipotecată de Bancă. Sir

Julian le-a cerut celor de la bancă să mărească suma, dar au refuzat. Atunci, ni s-a adresat nouă. Nu am fost de acord cu o ipotecă, dar după ce ne-am consultat, partenerii mei și cu mine ne-am oferit să cumpărăm casa și să-i permitem să locuiască acolo mai departe, fără să plătească nimic. Presupun că știți aceste fapte.

— Da, mi-a spus.

— În concluzie, interveni doamna Laird, bani nu sunt și casa vă aparține.

— Aparține firmei Creed, Boyd și Earing. Trebuie să adaug, însă, că, în înțelegerea noastră cu sir Julian se stipulează că trebuie să oferim casa spre vânzare mai întâi moștenitorului său. Dacă doriți să o cumpărați, putem începe tratativele, dar prețul este destul de mare.

— Și cât ar trebui să plătesc dacă aș vrea s-o cumpăr?

— Casa are o poziție extrem de bună, este spațioasă, cu grădini mari. O putem vinde cu ușurință chiar mâine cu patruzeci de mii de lire.

— În acest caz, aș dori să am puțin timp la dispoziție pentru a mă gândi, spuse Rodney.

Domnul Waring ridică puțin din sprâncene și un zâmbet disprețuitor zăbovi o clipă pe buzele lui.

— Să spunem, douăzeci și patru de ore, domnule Laird?

— Nu. Înurmântarea are loc mâine. Vă voi da răspunsul poimâine.

— Mulțumesc.

Fură conduși afară.

— Tot nu te-ai schimbat, remarcă doamna Laird. Doar pentru că nu-ți place modul cuiva de-a se comporta, lași impresia că poți să scoți imediat patruzeci de mii de lire.

— Părea să insinueze că unchiul Julian nu era decât un nebun bătrân.

— Mulți îl considerau așa: un nebun bătrân. Oricum, a fost un gest frumos din partea lor că i-au cumpărat casa și l-au lăsat să locuiască în continuare, fără a plăti chirie.

— Un gest frumos! Probabil că a fost cea mai bună afacere a acestor rechini. Pariez că au cumpărat cu maximum douăzeci de mii și acum vor să-și dubleze venitul. În plus, trebuie să-l fi taxat din plin pe unchiul Julian pentru cele două rânduri redactate, iar noi, acum, îi plătim din nou ca să ni le citească.

La înmormântare reuniră mai mulți oameni decât se așteptase Rodney. Erau vechi servitori care făcuseră parte din personalul de serviciu, cândva numeros, al casei, reprezentanți ai unor organizații civice, avocații Creed, Boyd și Waring, un mic grup de cercetași marini, toți îmbrăcați elegant și având un aer solemn, conduși de un tânăr, alcătuind o apariție neobișnuită. După terminarea ceremoniei, Rodney, alături de mama sa, schimbă câteva cuvinte cu toți cei prezenți.

— Vrei să mergi la casă? întrebă Rodney când rămaseră singuri.

— Nu acum. Aș vrea să mai merg o dată mâine, înainte să plecăm. Ai observat, când am fost acolo data trecută, nu era...

— ... telescopul. Probabil că l-a vândut ca să mai cumpere trenulețe. Acum te duc la hotel și apoi voi merge să văd ce mai e prin casă. Poți să stai mai mult acolo mâine, cât timp mă voi duce să-i spun domnului Waring că m-am hotărât să investesc cele patruzeci de mii de lire în altceva.

— Vrei să-i ceri sfatul în legătură cu instalația de cale ferată, ce s-ar putea face cu ea?

— Nu vreau să-i cer nici un sfat. După ce voi pleca de la biroul lui, voi merge pe la diferite școli. Poate că una dintre ele va fi amatoare să-și transforme o încăpere în depou de cale ferată.

— Vei cere bani?

— Bani? Nu m-ar surprinde să mi se ceară mie bani de către cel care va demonta toate șinele.

— Dar unchiul tău a plătit foarte mult pentru acele machete comandate toate în mod special. Valorează mult.

— Valorau pentru unchiul Julian.

O lăsa la hotel și merse la Victoria Lodge. Văzu, spre surprinderea lui, o mașină la poarta casei. Surprinderea i-a fost și mai mare când recunoscuse Rolls – Royce-ul lui Madame Landini.

Madame Landini, aici? Imposibil. Și totuși, era mașina ei cu șoferul stând în picioare, alături. Rodney răspunse la salutul acestuia și-i văzu pe alee pe signor Piozzi și pe Maharajah. Înainte ca Rodney să poată spune vreun cuvânt, Maharajahul i se adresă:

— Domnule Laird, dacă aș fi știut că sunteți rudă cu sir Julian nu v-aș fi lăsat să plecați înainte de a discuta cu mine. Știați că eu și unchiul dumneavoastră am fost buni prieteni?

— Am aflat abia ieri de la mama. Ați venit să-l vedeți?

— Aveam două obiective, să vizităm o școală, nu departe de aici, unde nepoții mei vor fi înscriși începând din trimestriul următor și, după aceea, să fac o vizită unchiului dumneavoastră. Tocmai am citit anunțul de pe ușă, în care scrie că a murit. Am citit de asemenea, numele dumneavoastră și al

hotelului la care stați. Intenționez să merg la hotel sperând să pot discuta cu dumneavoastră despre el. Nu ne mai văzusem de peste treizeci de ani.

Rodney se întoarce și cei trei bărbați merseră încet înapoi spre poartă.

— Cu totul altă viață, domnule Laird, continuă Maharajahul copleșit de amintiri.. O viață de mult uitată. Dar sunt convins că unchiul dumneavoastră nu a uitat vizita pe care mi-a făcut-o. Desigur, era o vizită oficială, dar caracterul ei oficial nu a durat mult. V-a povestit vreodată... Nu, sigur că nu. Dacă v-ar fi vorbit despre mine, mi-ați fi spus când ne-am întâlnit la Madame Landini. Privi înapoi, peste umăr. Este o casă frumoasă. A locuit mult aici?

— Aici s-a născut. Întotdeauna a refuzat s-o închirieze sau s-o vândă.

— Cum a murit?

— A făcut infarct în timp ce se plimba.

— Un sfârșit rapid și, sper, nedureros. Îmi pare nespus de rău că n-am venit să-l văd mai de mult. Era un om aparte, presupun că știți acest lucru.

— Da, Alteță.

— Ați ținut la el?

— Da.

— Și eu. A fost trimis în misiune să mă aducă pe calea cea bună. Comportamentul meu nu prea corespundea standardelor englezești. Misiunea lui era să-mi dea sfaturi bune, să mă corijeze, să mă mustre. Dar noi ne-am împrietenit. Am fost buni prieteni. Am constatat că aveam multe gusturi comune, nu numai vânătoria și alte pasiuni obișnuite, ci și o pasiune

pe care nu am mai întâlnit-o la altcineva, nici înainte, nici după ce l-am cunoscut pe el. Mă refer la interesul lui ieșit din comun pentru sistemele feroviare și la cunoștințele lui extraordinare în acest domeniu. V-a povestit vreodată... Nu. Presupun că nu v-a povestit multe despre Hardanipur. A avut unele neplăceri când l-au rechemat. A fost ca un fel de pată asupra carierei lui. A promis că-mi scrie, dar nu mi-a răspuns niciodată la scrisori. Cred că nici nu i-au fost date. Știți ce-am făcut amândoi în Hardanipur? Am construit o machetă de cale ferată, absolut reală, dar la scară redusă, care funcționa de la palatul lui la al meu. Apoi am extins-o. Am construit și un tunel. Trenurile ieșeau din tunel într-un luminiș în junglă și apoi înconjurau un lac foarte frumos. Viceregele și-a prelungit vizita până când am realizat o linie secundară pe care o concepusem deja.

Poate că vi se pare absurd și nebunesc ca niște adulți să se ocupe de așa ceva, dar asta s-a întâmplat și mă bucur să spun că și fiii și nepoții mei împărtășesc aceeași pasiune.

Mă-ntreb dacă unchiul dumneavoastră s-a mai gândit vreodată la acele zile și dacă își mai amintea de acea cale ferată.

— Sunt sigur că da, Alteță.

— Vreți să spuneți că și-a păstrat interesul pentru trenuri?

— Da. De fapt, avea chiar în casă o instalație de cale ferată

— În casa aceasta?

— Da.

— Și ce s-a întâmplat cu ea?

— Este încă aici. Aveți timp s-o vedeți?

— Timp? Chiar dacă n-aș avea, mi-aș face. Guido, vino și tu să vezi.

Se lăsase întunericul și el încă era la tabloul de comandă. Trimisese fiecare tren pe traseu. Își scosese haina și pantofii, pentru a putea călca mai ușor pe spațiile permise. Îl rugase pe ignor Piozzi să stabilească orele precise. Cu permisiunea lui Rodney, înființase o gară suplimentară pe linia Daejeeling-Himalaya. Când signor Piozzi, dând dovadă de mare curaj, îi reaminti că trebuie să fie înapoi la Londra la cină, trebui să repete de câteva ori pentru ca respectivele cuvinte să ajungă până la el. Oftând, Maharajahul se îmbracă, se încălță și părăsi casa, alături de Rodney și de signor Piozzi.

— Pentru aceasta, spuse el încet când ajunseră la poartă, vă voi fi întotdeauna recunoscător, domnule Laird. Sunteți nepotul lui sir Julian, ceea ce înseamnă că sunteți ca și nepotul meu. Mulțumesc, Rodney. Nu am mai simțit atât de multă bucurie de când nu i-au mai permis unchiului tău să rămână alături de mine pentru că îl influențam negativ.

Spune-mi, cine a cumpărat-o?

— Ce să cumpere?

— Calea ferată. N-ai spus, când eram înăuntru, că a fost vândută?

— Am spus că mobila a fost vândută.

— Asta înseamnă că vei păstra calea ferată.

— Mă tem că este imposibil. Nu am unde s-o țin.

— Nu înțeleg. După câte știu, sir Julian nu s-a căsătorit. Ești moștenitorul lui, nu-i așa?

— Da.

— Atunci, casa este a ta. Chiar dacă ai avea o familie numeroasă, tot n-ai avea nevoie de toate camerele. Așa că, e loc suficient pentru calea ferată.

- Ar fi dacă aş fi putut păstra casa. Dar e de vânzare.
- Casa asta?
- Da.
- Casa asta e de vânzare?
- Da.
- Şi nu ai unde să ții calea ferată, așa că o vinzi și pe ea?
- Aveam de gând s-o ofer...
- Nu o oferi nimănui. Repet, ca să înțeleg bine. Guido, ascultă cu atenție. Casa este de vânzare?
- Da, dar mă tem că prețul...
- Cât?
- Patruzeci de mii de lire.
- O cumpăr, spuse Maharajahul fără nici o ezitare, cu condiția să-mi vinzi și calea ferată. Ne-am înțeles?
- Mi-ar plăcea foarte mult să vă știu aici.
- Pot fi aici numai dacă îmi vinzi casa. Voi sta aici când îmi voi vizita nepoții. Nu discutăm prețul căii ferate, Guido se va ocupa de tranzacție. Tu hotărăști prețul și nu uita că banii nu înseamnă nimic față de plăcerea de a fi fost prieten cu unchiul tău. Îmi pare rău că am venit prea târziu ca să-l văd.
- Strânse mâna lui Rodney ținând cealaltă mână, prietenește, pe umărul lui.
- Casa și calea ferată sunt ale mele. Guido se va ocupa de totul. Îți imaginezi, Rodney, bucuria nepoților mei când le voi arăta trenurile? Ne vedem când te-ntorci la Londra.

Capitolul 12

- Nu-mi vine să cred, spuse doamna Laird.
- Nici mie, dar e adevărat.
- Ești sigur că n-ai înțeles greșit? Oamenii nu cumpără fără să clipească măcar când prețul este de patruzeci de mii de lire.
- Oamenii ca noi, nu, dar Maharajahul, da.
- Mă bucur pentru această casă. Cine e fata pe care ai adus-o aici?
- Secretara lui Madame Landini. Adică, a fost secretara acesteia. Acum, Madame Landini a decis să înregistreze la un dictafon. Locuiește în Brighton. Tatăl ei a fost patiser.
- În cazul acesta, ar trebui să știe să gătească.
- Știe, la nivel de maestru bucătar. De asemenea, e ordonată și bună gospodină.
- Vai, Rodney, ce norocos ești! Dacă tot sunt aici, pot s-o cunosc și eu?
- Da. Te duc la ea acasă. Locuiește împreună cu mama ei deasupra patiseriei, dar nu mai e a lor de la moartea tatălui ei.

— Trebuie să-mi fi povestit despre ea cum am venit, m-aș fi simțit mai bine. Nu mi-ai spus cum o cheamă.

— Nicola Baird. Dar încă nu e nimic sigur.

— Nu înțeleg. Doar nu vrei să spui că nu te vrea.

— Încă nu i-am propus nimic. Intenționez s-o fac.

— Intenționezi! Gătește minunat și e o gospodină desăvârșită și tu doar intenționezi ! E drăguță?

— Mai mult decât drăguță.

— Atunci, există cu siguranță riscul ca alt bărbat... Adică, te va aștepta o asemenea fată până te hotărăști?

— Am evaluat comunicația, nu pare amenințătoare.

— Dar tot nu înțeleg de ce nu i-ai spus că o iubești.

— Unul din motive: banii. Nu am nici eu, nici ea.

— Ai un serviciu, ești sănătos și ai perspective. Dacă te iubește... dar, poate că nu te iubește. Tu ce crezi?

— Nu știu, dar cred că dacă nu m-ar iubi, ar fi dat de înțeles foarte clar. În ceea ce privește perspectivele, nu știu.

— Oliver încă mai vrea să-i devii asociat?

— Da. Prefer să rămân unde sunt, dar este posibil ca nu peste mult timp Claudius și Phoebe să se retragă și atunci, pentru a salva firma, voi avea nevoie de bani. Numai că singurii bani pe care se pare că-i voi vedea vreodată, sunt cele patruzeci de mii de lire care vor trece pe lângă mine în drumul lor de la Guido la domnul Waring.

— Cât vei cere pentru calea ferată?

— Voi lăsa la aprecierea lui Guido. Vrei s-o cunoști pe Nicola și pe mama ei?

— Da, foarte mult. Păcat că unchiul tău nu a menționat-o și pe Angela în testament. Oricum nu a lăsat nimic, dar am

impresia că nu a inclus-o și pe ea în testament fiindcă întotdeauna a considerat-o ca fiind preferata tatălui tău.

— Îi voi da jumătate din venitul obținut de pe urma căii ferate. Pentru trusou.

Regretă cuvântul imediat ce îl rosti. Dar era prea târziu.

— Trusou? Vrei să spui că Angela...

— Nu. Nu e nimic sigur. Oliver a rupt logodna și a petrecut seara zilei lui de naștere în compania mea, a Angelei și a două sticle de șampanie. Apoi a plecat la Oxford și a început să dea semne că i-ar fi dor de ea. Probabil că e în convalescență. Ideea este ca ea să încerce să nu-i cadă în brațe ca o victimă prea ușoară.

— Dacă aș fi procedat și eu tot așa cu tatăl tău, nu m-aș mai fi căsătorit niciodată cu el. Adică, aș fi ratat șansa.

— Dacă ar fi s-o iei de la început, alegerea ta ar mai fi aceeași?

— Categorie! Cred că nu există pe lume un om mai dificil, dar nici cu mine nu e prea ușor de trăit. Am trecut amândoi prin multe, dar am rămas împreună și am reușit, ceea ce este grozav.

Când s-au oprit în fața porții la numărul 12A, înainte ca Rodney să coboare din mașină, din patiserie ieși o femeie care le spuse că doamna Baird și fiica plecaseră chiar în acea după-amiază în Elveția. Nu știa să spună pentru cât timp.

Își continuă drumul până la hotel în tăcere. Cuvintele nerostite ale doamnei Laird „Te-am avertizat că se va întâmpla așa”, îi bâzâiau în urechi. Restul zilei și parte din ziua următoare s-au ocupat cu instrucțiunile date avocaților și cu închiderea casei. După prânz, părăsiră Brighton-ul.

Așa cum prevăzuse Rodney, doamna Laird refuză să rămână mai mult la Londra; s-a întâlnit cu Angela și au luat cina în oraș, după care a luat trenul de noapte spre Cornwall.

Cinaseră într-un restaurant din Soho.

— Ce-ați făcut cu „Religiile lumii”? întrebă Angela după ce ascultase povestirea evenimentelor. Nicola mi-a povestit despre cărțile acelea.

— Le-am donat bibliotecii locale, răspunse Rodney. Ți-a spus ceva Nicola în legătură cu intenția ei de-a pleca în Elveția?

— Elveția? Nu, nu mi-a spus nici un cuvânt. Dar și-a luat toate lucrurile de-aici.

— Ce-a făcut? întrebă Rodney, lăsând jos cuțitul și furculița.

— Și-a luat toate lucrurile. Spuna că vrea să elibereze camera în cazul în care mama s-ar fi hotărât să mai rămână la Londra. Bănuiesc că s-a gândit și la faptul că, dacă Oliver va fi mai mereu acolo, e mai bine să nu se tot întâlnească unul cu celălalt.

— Rodney mi-a spus că Oliver e la Oxford, spuse doamna Laird.

— A fost. Acum nu mai e. A vrut să merg și eu acolo, dar eu nu m-am dus, așa că s-a întors. N-a putut intra în casa lui pentru că Henrietta încă mai avea cheia și nu părea dispusă s-o înapoieze. În cele din urmă, a recuperat cheia prin intermediul secretarei și s-a dus acasă.

— A lăsat Nicola vreun mesaj pentru mine?

— Nu. A spus numai că te va suna într-o bună zi să te întrebe cum progresează lucrul la memorii.

Brusc, mâncarea nu mai avu nici un gust pentru Rodney.

O conduse pe mama sa la gară, apoi veni cu Angela acasă.

— Nu duci mașina la garaj? întrebă Angela, surprinsă.

— Nu. Coborâse deja din mașină și se îndreptă spre casă.

— Rodney, ți-ai lăsat valiza!

— Mă-ntorc imediat.

Angela intră după el în casă. Îl găsi căutând în sertarele din birou.

— Unde naiba...? Gata, l-am găsit.

— *Pașaport?* Pentru ce-ți trebuie pașaportul?

— Ca să trec granița. Pentru ce altceva?

— Mergi în ...

— ... Elveția.

— E prea târziu ca să mergi la schi și prea devreme ca să culegi flori de colț. Rămâne o singură posibilitate: să cânti serenade, dar la fereastra cui?

Oliver era deja la ușă.

— Spune-i lui Oliver să-l anunțe pe Claudius că mă întorc cât pot de repede. Pa.

Era în așa o viteză, încât cuvintele doamnei Major care ieșise special să-i vorbească, rămaseră agățate undeva în aer.

„... nici o problemă, și un băiețel minunat!”

Din avion, Londra părea o mare de lumini licărind. Adormi și se trezi doar înainte de aterizare. După ce a închiriat o mașină, studie hârtia pe care notase adresa Nicolei. Telefonase de la un telefon public și probabil că doamna de la patiserie, care răspunsese, avea gura plină, așa că numele notat semăna mai degrabă cu diagrama temperaturii unui bolnav.

Decise în cele din urmă că trebuie să fie vorba despre Chanvier. Era într-o mașină străină, pe o stradă străină, iar locuitorii, în ipostaza că locul era locuit, erau în spatele obloanelor. Ce situație penibilă să arunce cu o piatră în altă fereastră! Era fereastra cu balcon sau cea de deasupra?

Se hotărî în cele din urmă și nimeri obloanele din a treia încercare. I se păru că durează foarte mult până se deschise fereastra. I se păru că a durat și mai mult până când Nicola a apărut, pășind prin zăpadă, purtând cizme îmblănite, hanorac și căciulă de lână. Urcară amândoi în mașină.

— Încotro?

— Drept înainte până ajungem într-un loc minunat de unde se pot vedea zorile ivindu-se.

Când ajunseră în dreptul unei creste de munte, Rodney opri mașina, apoi se întoarse spre ea.

— De ce ai fugit fără să spui nici un cuvânt?

— Trebuia să dau un avertisment înainte să plec? Cum ai descoperit Chanvier?

— Am telefonat la patiserie. Ai spus că un bărbat trebuie să aștepte și să se tot întrebe și să-și facă griji și, în cele din urmă să facă pasul fatal de pe un munte ca acesta; ai spus, de asemenea, că dacă un bărbat vrea o fată, trebuie să meargă la ea și să-i spună. Ei bine, îți spun acum. Nu am făcut-o înainte pentru că nu aveam cine știe ce perspective. Acum, situația s-a îmbunătățit. Unchiul meu mi-a lăsat tot ce avea.

— „Religiile lumii!”

— Mai mult. Mult mai mult. Calea ferată. Și casa, numai că, așa cum ți-am spus, fusese cumpărată cu mult timp în urmă de avocați și acum, când unul dintre ei m-a privit de sus, convins că nu am cele patruzeci de mii de lire pe care le ceruse pentru casă, am spus „Guido, ocupă-te, te rog de aceasta,” ceea ce Guido a și făcut. Înțelegi?

— Nu.

— Încep povestea mai de la început. Era un Maharajah care domnea peste statul Hardanipur. Dacă-ți amintești...!

— Da, îmi amintesc. Unchiul tău Julian a fost rezident în Hardanipur.

— Ceea ce nu știi este că anul petrecut acolo aproape că i-a compromis cariera. Nimeni nu știa exact ce au făcut, el și Maharajahul, dar una din distracțiile lor cele mai nevinovate era să construiască machete de căi ferate. Când Maharajahul a văzut instalația unchiului Julian, a cumpărat-o cu tot cu casă, fără să se gândească nici o clipă la bani pentru că, deși și-a lăsat în Hardanipur palatele, femeile, elefanții, tigrii și limuzinele, a fost suficient de precaut pentru a-și scoate milioanele și diamantele de acolo. Prețul pentru calea ferată urmează să fie fixat. Dacă te căsătorești cu mine, vom putea folosi o parte din această sumă pentru luna de miere. După aceea, am rămâne cu camerele închiriate de la doamna Major, slujba mea la D.S. Claud care s-ar putea încheia când Claudius și Phoebe se retrag și...

— ... telescopul tău.

— Nu. Nici urmă de telescop. Probabil că l-a vândut pentru a-și cumpăra trenulețe. Jumătate din suma căpătată pentru calea ferată va merge la Angela până se căsătorește cu Oliver, după care i-o vom cere înapoi, pentru că vom avea mai multă nevoie de bani decât ea. Pe viitor, viața la doamna Major va fi mai plictisitoare pentru că războiul cu noii vecini s-a terminat, a asistat-o la naștere pe Priss Grelby. Și acum, să nu mai vorbim și să privim cum apar zorii. Ești fericită?

— Da.

— Ți-e foame?

— Mor de foame.

— După micul dejun, te-ntorci cu mine în Anglia?

— Firește. Cineva trebuie să aibă grijă ca Oliver să nu plece.
— Mergem la mama ta acasă să bem o cafea fierbinte?
— Nu. Acasă la Hans, cel pe care îl consideram tatăl meu. Surorile lui pregătesc micul dejun în stil englezesc, ouă, costiță, cârnați, roșii, pâine prăjită, unt, dulceață de portocale, miere și cafea.

Rodney opri motorul.

— Ai uitat ceva?

— Da. O luă în brațe. Te iubesc. Ar fi trebuit să-ți spun asta cu mult timp înainte. Te iubesc foarte.... Se întrerupse și-i dădu drumul. Fir-ar să fie! Fac pariu că acolo e!

— Ce să fie acolo?

— Nu înțelegi? Cercetașii marini.

— Cercetașii marini? Ce legătură au?

— Tu ai făcut legătura. Ai amintit de telescop și mi-am dat seama că asta a făcut cu el.

— Le-a vândut lor telescopul?

— Nu. Dacă l-ar fi vândut, nu ar fi venit la înmormântarea lui. Au venit în semn de omagiu, ceea ce înseamnă că l-a dăruit lor. Foarte bine! O luă din nou în brațe. Ce spuneam înainte să ne întrerupă cercetașii marini?

Sfârșit